

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 365 1,00 €

Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Για μια νέα επαναστατική δύναμη

ΜΑΥΡΟ στους υπεύθυνους

της ΧΡΕΟΚΟΠΙΑΣ

Στηρίζετε-ψηφίστε Ο.Κ.Δ.Ε.

ΧΑΛΚΙΔΙΚΗ
Μία νέα Κερατέα
ενάντια στα
μεταλλεία χρυσού
σελ. 4

ΠΟΛΙΤΙΚΗ
Ένταση
των μέτρων
καταστολής
σελ. 5

ΗΠΑ
Η μάχη του
Ουισκόνσιν
σελ. 13

ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ
Βασικές θέσεις για
την πολιτική των
Συμμαχιών
σελ. 14

Η πολιτική καμπάνια της Ο.Κ.Δ.Ε. για τις εκλογές

Στα πλαίσια της εκλογικής της καμπάνιας, η Ο.Κ.Δ.Ε. πραγματοποίησε πολιτικές εξορμήσεις σε πλατείες, μεγάλους εργασιακούς χώρους, στάσεις μέσω μαζικής μεταφοράς κλπ. στα δύο μεγάλα αστικά κέντρα της Αθήνας και της Θεσσαλονίκης αλλά και σε πολλές πόλεις της περιφέρειας. Διακινώντας χιλιάδες αντίτυπα της Εκλογικής μας Διακήρυξης και εκατοντάδες φύλλα της Εργατικής Πάλης, είχαμε την ευκαιρία να συνομιλήσουμε με εκατοντάδες εργαζόμενους, ανέργους, νέους, που πλήττονται από την λαίλαπα της καπιταλιστικής κρίσης, να διαδώσουμε τις ιδέες του επαναστατικού μαρξισμού, την ανάλυσή μας για την χρεοκοπία του καπιταλισμού στη χώρα μας και παγκοσμίως, την ανάγκη για μια εργατική, σοσιαλιστική διέξοδο.

Ακόμη πραγματοποιήσαμε σειρά εκδηλώσεων - συζητήσεων, με σκοπό να παρουσιάσουμε τις θέσεις, την πο-

λιτική, την πρακτική και το πρόγραμμά μας. Σε 13 πόλεις της επαρχίας και σε ακόμη 10 γειτονιές της Αθήνας και της Θεσσαλονίκης, εκατοντάδες συναγωνιστές, σύντροφοι και φίλοι παρακολούθησαν τις ομιλίες και έθεσαν τους δικούς τους προβληματισμούς και εκτιμήσεις. Τα βασικά θέματα που απασχόλησαν τις συζητήσεις ήταν: τα όρια της αυθόρμητης πάλης και η ανάγκη οικοδόμησης του επαναστατικού κόμματος για τη νικηφόρα έκβαση των αγώνων, αν και πως είναι εφικτή η έξοδος της χώρας από την ΕΕ και το ευρώ και αν αυτό φτάνει για την ικανοποίηση των εργατικών αναγκών, το νόημα της εκλογικής καθόδου για τους επαναστάτες, το ζήτημα των συμμαχιών στο κίνημα αλλά και στο πολιτικό επίπεδο κλπ.

Εκδόθηκαν δύο εκλογικές αφίσες με κεντρικά συνθήματα «Κάτω η νέα Χούντα της κηδεμονίας ΕΕ-ΔΝΤ, τραπεζιτών και κεφαλαίου, των υπευ-

θύνων της χρεοκοπίας, Εξέγερση παντού για μια Σοσιαλιστική Διέξοδο» και «Αρκετά με τα λόγια στη Βουλή, Ανυπακοή-Εξέγερση παντού για τις δικές μας λύσεις, Διαγραφή του Χρέους, Έξω από ευρώ και ΕΕ, Εθνικοποίηση τραπεζών με εργατικό έλεγχο για μια Σοσιαλιστική Διέξοδο», οι οποίες κολλήθηκαν σε χιλιάδες αντίτυπα σε πολυσύχναστα σημεία. Το βίντεο-σποτ της ΟΚΔΕ για τις εκλογές, που κυκλοφόρησε μέσω διαδικτύου άφησε πολύ καλές εντυπώσεις στους συναγωνιστές, που το διέδωσαν πολύ πλατύτερα από εκεί που φτάνουν οι οργανωμένες μας δυνάμεις.

Στην εκλογική καμπάνια δραστηριοποιήθηκαν εκτός από τις οργανωμένες μας δυνάμεις, πολλοί παλιοί και νέοι σύντροφοι και φίλοι της ΟΚΔΕ, συμβάλλοντας στην διεύρυνση του πολιτικού περιγύρου της οργάνωσής μας και στην πλατύτερη διάδοση των ιδεών και του προγράμματός μας.

Να οργανώσουμε την αντίσταση Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

Όλοι εμείς, οι εργαζόμενοι, οι νέοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα, βιώνουμε καθημερινά την απίστευτα σκληρή επίθεση του κεφαλαίου στα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα, στις ατομικές ελευθερίες και την ποιότητα ζωής. Με την ιδιωτικοποίηση των δημόσιων υπηρεσιών και των κοινωνικών αγαθών, την εμπορευματοποίηση/διάλυση των συστημάτων υγείας, παιδείας και κοινωνικής ασφάλισης. Τις φαραωνικές ανισότητες με τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας δράκας καπιταλιστών και χρυσοδάκτυλων της αγοράς χάρη στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στην λεηλασία της δημόσιας περιουσίας και των λαϊκών αποταμιεύσεων. Την καταπάτηση της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, τον εκφυλισμό των ηθικών, πνευματικών και πολιτιστικών αξιών και συνολικά την αποσύνθεση της οικονομίας και της κοινωνίας.

Όλοι εμείς, βλέπουμε την εξαθλίωση, την φτώχεια και την πείνα ν' απλώνονται παντού στον πλανήτη. Την παιδική εργασία, την εγκληματικότητα, τον ρατσισμό, τον εθνικισμό να φουντώνουν. Τον πόλεμο και την καταστροφή του περιβάλλοντος να απειλούν την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Την αλόγιστη χρήση των ανθρωπίνων και φυσικών πόρων από μια χούφτα πολυεθνικών/ διεθνικών επιχειρήσεων των ιμπεριαλιστικών χωρών, που επιβάλλουν με την βία τον Νεοφιλελευθερισμό, την Παγκοσμιοποίηση και την Νέα Τάξη Πραγμάτων, για την σωτηρία των κερδών τους και του συστήματός τους από την βαθύτατη κρίση του.

Όλοι εμείς πρέπει και μπορούμε να τους σταματήσουμε. Να βάλουμε τέλος στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης. Να μετατρέψουμε με τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας τα συνδικάτα και τους συλλόγους μας σε όπλα αντίστασης στον νεοφιλελευθερισμό, την εκμετάλλευση, την καταστολή, την καταστροφή του περιβάλλοντος, τον ρατσισμό και τον πόλεμο. Να πετάξουμε οριστικά την «αρχαία σκουριά»: σοσιαλδημοκράτες, σταλινικούς, ρεφορμιστές και γραφειοκράτες συνδικαλιστές. Όλους αυτούς, που αφού βίασαν ιδανικά και αξίες γενιών και γενιών για μια καλύτερη ζωή, σήμερα έχουν περάσει στο νεοφιλελεύθερο στρατόπεδο ή αναπαλαιώνουν τις πολιτικές της ταξικής συνεργασίας, της «κεντροαριστεράς», της «λαϊκής εξουσίας», που μας οδήγησαν σε τραγικές ήττες.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πολιτική μας. Να συγκρουστούμε με την λογική της αγοράς και του κέρδους στη βάση ενός αντικαπιταλιστικού προγράμματος. Να χτυπήσουμε το κακό στην ρίζα του, το κεφάλαιο, την Ε.Ε., τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπων από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε τις επιχειρήσεις σ' όλους τους τομείς-κλειδιά της οικονομίας (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς και επικοινωνίας). Να θέσουμε όλες τις μεγάλες επιλογές -ενέργεια, βιομηχανία, διατροφή, περιβάλλον, πολιτισμός- σ' ένα δημοκρατικό σχεδιασμό. Να αποδεσμεύσουμε την χώρα μας από την Ε.Ε. των καπιταλιστών, των κερδοσκόπων, του ρατσισμού και των τρομονόμων, του νεοαποικισμού και των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων. Να ανατρέψουμε την κοινοβουλευτική δικτατορία του κεφαλαίου, να διαχωρίσουμε οριστικά από τις σταλινικές δικτατορίες των γκούλαγκ ή τα πρότυπα του «ανθρώπινου καπιταλισμού» της σοσιαλδημοκρατίας και της κεντροαριστεράς. Να εγκαταστήσουμε μια σοσιαλιστική κοινωνία στην χώρα μας και την Ε.Ε, που θα έχει στο κέντρο της τις ανάγκες του ανθρώπου, τα δημοκρατικά και κοινωνικά δικαιώματα, τις ατομικές ελευθερίες, τις ανθρώπινες, ηθικές και πολιτικές αξίες. Να εγκαθιδρύσουμε την εξουσία των εργαζομένων, που θα στηρίζεται σε όργανα άμεσης δημοκρατίας και αυτοδιαχείρισης, όπου τα δημοκρατικά, πολιτικά και ατομικά δικαιώματα και ελευθερίες θα ξεπερνούν κατά πολύ, ποσοτικά και ποιοτικά, εκείνα ακόμη και των πιο ανεπτυγμένων αστικών δημοκρατιών.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πρακτική μας. Να στρατευτούμε στον αγώνα για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμα στην ζωή. Να βάλουμε τέλος στην βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, στις πολιτικές των αστικών κομμάτων (Ν.Δ., ΠΑΣΟΚ) και του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού. Να παλέψουμε για την ενότητα του κινήματος μέσα στους αγώνες στη βάση της ταξικής ανεξαρτησίας. Να δημιουργήσουμε και να στηρίξουμε συσπειρώσεις αντίστασης και επιτροπές αγώνα σε κάθε σωματείο, σύλλογο, τόπο δουλειάς, σχολείο, σχολή, γειτονιά και κοινότητα. Να οικοδομήσουμε μια ισχυρή αντικαπιταλιστική δύναμη μέσα στο εργατικό/συνδικαλιστικό κίνημα και τα κοινωνικά κινήματα. Να χτίσουμε την δική μας μαζική εργατική, επαναστατική οργάνωση, πραγματικό εργαλείο στην πάλη μας για την σωτηρία από τους νεοφιλελεύθερους καπιταλιστές και ιμπεριαλιστές. Να στρατευτούμε στην υπόθεση της Ο.Κ.Δ.Ε. και του επαναστατικού μαρξισμού, στην οικοδόμηση του παγκόσμιου κόμματος της σοσιαλιστικής επανάστασης, την 4^η Διεθνή.

Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Η πολιτική των Συμμαχιών

Η τακτική του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου

Συγγραφέας: Σωφρόνης Παπαδόπουλος

Χρονολογία έκδοσης: Φεβρουάριος 2012

Σελίδες: 62

Τιμή: 2 ευρώ

[...] Τα τελευταία χρόνια όλες σχεδόν οι οργανώσεις της άκρας αριστεράς, εκτός των μαοσταλινικών, αναφέρονται στο Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο (ΕΜ). Αυτό αποτελεί μια σημαντική αλλαγή σε σχέση με παλαιότερες εποχές, όπου μόνο τροτσκιστικές ή τροτσκίζουσες οργανώσεις αναφέρονταν στο ΕΜ. Τα δύο κόμματα της ρεφορμιστικής αριστεράς, ΚΚΕ και ΣΥΝ, εξακολουθούν να είναι εχθρικά προς το ΕΜ και παραμένουν βασικά προσκολλημένα, όπως και οι μαοσταλινικές οργανώσεις, στα Λαϊκά Μέτωπα ή σε παραλλαγές μιας λαϊκομετωπικής πολιτικής.

Ωστόσο αυτή η υιοθέτηση του ΕΜ από τις οργανώσεις της άκρας αριστεράς δεν σημαίνει και κατανόησή του ή σωστή εφαρμογή του. Πολλές φορές το συγχέουν με την «ενότητα του κινήματος» ή την «ενότητα μέσα στους αγώνες» ή την «ενότητα της αριστεράς» και, ακόμη χειρότερα, στην πολιτική και πολιτική πρακτική τους το μεταμορφώνουν σε Λαϊκό Μέτωπο [...].

Απόσπασμα

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Βιβλιοπωλεία: "Πρωτοπορία" Γραβιάς 3-5, "Πολιτεία" Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37 και σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρι" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Πρωτοπορία" Λ. Νίκης 3

Πάναρνα

Βιβλιοπωλεία: "Δωδώνη", "Το βιβλιοπωλείο" στην Αβέρωφ

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Πού θα βρείτε την εφημερίδα

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37, "Καίνα Δαιμόνια" Σουλτάνη 8, "Εκτός των Τειχών" Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι "Ισκρα": Αμύντα 12, ισόγειο

Περίπτερα: Καμάρα, Αλεξάνδρου Σβάλου 39

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρι" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο)

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Γράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30
 γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938

www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Ο κατάλογος των σκανδάλων δεν έχει τελειωμό. Μαζί με την προκήρυξη των εκλογών, συνελήφθη και ο Άκης Τσοχατζόπουλος με την κατηγορία «της νομιμοποίησης εσόδων από παράνομες δραστηριότητες κατ' επάγγελμα, κατ' εξακολούθηση και κατά συναυτουργία», μια που το αδίκημα της δωροδοκίας έχει ήδη παραγραφεί. Στη δίκη που έγινε στο Μόναχο το 2011, καταδικάστηκαν δύο στελέχη της Ferrostaal για «δωροδοκία ανώτερου αξιωματούχου χώρας της Ε.Ε.», δηλαδή του πρώην υπουργού Άμυνας, για την ανάθεση κατασκευής υποβρυχίων στο γερμανικό κονσόρτσιουμ Χάουν και Μίλνμπεκ.

Σύμφωνα με το κατηγορητήριο, από το 1997 και κυρίως την τριετία 1999-2002, ο πρώην υπουργός Άμυνας έπαιρνε μίζες από εξοπλιστικά προγράμματα και αναθέσεις έργων του υπουργείου του, ύψους εκατομμυρίων ευρώ. Στη συνέχεια, μέσω τριών offshore εταιρειών (Torcaso, Nobilis, Blue Bell) με έδρες την Κύπρο, τη Λιβερία και τις Η.Π.Α., που ανήκαν στον ίδιο και είχαν εκπροσώπους άλλα έμπιστά του πρόσωπα, τα χρήματα από τις μίζες «ξεπλένονταν» και κατευθύνονταν στην αγορά ακινήτων.

Οι μίζες υπολογίζονται σε 20-25 εκατομμύρια ευρώ. Μόνο για την προμήθεια των ρωσικών οπλικών συστημάτων ΤοR M1 βρέθηκαν σε τράπεζες του εξωτερικού, κυρίως της Ελβετίας, 16.202.000 ελβετικά φράγκα. Από τις συμβάσεις ΑΡΧΙΜΗΔΗΣ και ΠΟΣΕΙΔΩΝ 2, πήρε 2.960.225 ελβετικά φράγκα και άλλα 2.960.000 από την υπόθεση των υποβρυχίων. Στην κατοχή του έχει πλέον 23 ακίνητα. Τα ακίνητα στη Δ. Αρεοπαγίτου και στο Κολωνάκι είχαν περάσει από τις offshore εταιρείες στον Α. Οικονομίδη και από εκεί στη σύζυγο και στην κόρη του αντίστοιχα. Με τον ίδιο τρόπο αποκτήθηκαν και τα άλλα ακίνητα.

ΜΙΖΕΣ & ΔΙΑΦΘΟΡΑ

Η προχωρημένη σήψη του καπιταλισμού

Μετά τα σκάνδαλα του χρηματιστηρίου, των δομημένων ομολόγων, του Βατοπεδίου, της Siemens κ.α. «άνοιξε» και το αμαρτωλό κεφάλαιο των μιζών για τα εξοπλιστικά προγράμματα και προμήθειες. Η «σύμπτωση» με την προκήρυξη των εκλογών δεν είναι καθόλου τυχαία, ενώ η προσπάθεια για προεκλογική εκμετάλλευση της «κάθαρσης» δεν μπορεί να έχει κανένα αποτέλεσμα πλέον, μια που είναι κοινή πεποίθηση των εργαζομένων και των φτωχών ότι όλοι έλεβαν ασύστολα, ότι αυτά που αποκαλύπτονται δεν είναι παρά μόνο η κορυφή του παγόβουνου και ότι οι υπέρογκες εξοπλιστικές δαπάνες του ελληνικού δημοσίου, οι δαπάνες για μεγάλα έργα κ.α. συνοδεύονται από δολοφονικές μίζες στους διάφορους «αξιωματούχους». Είναι πολύ γελοίο το σάπιο αστικό πολιτικό σύστημα, και ειδικά το ΠΑΣΟΚ και η ΝΔ, να παριστάνουν τους ανήκευτους, να αλληλοκαταγγέλλονται, ακόμα περισσότερο να παριστάνουν τους φορείς της «κάθαρσης» και του «νοικοκυρέματος» του κράτους. Από την άλλη, οι «υγιείς» επιχειρηματίες και οι εντιμότατες γερμανικές εταιρείες, δεν έχουν κανέναν ενδοιασμό να λαδώνουν τους κρατικούς αξιωματούχους για να ληστεύσουν το ελληνικό δημόσιο.

Τα σκάνδαλα και οι κάθε είδους μίζες αποτελούν ένα φαινόμενο σύμφυτο με τη λειτουργία του καπιταλιστικού συστήματος, ειδικά τώρα που καταρρέει κάτω από το βάρος της βαθιάς του κρίσης. Αυτοί

που διοικούν την οικονομία, οι καπιταλιστές, η οικτρή αυτή μειοψηφία της κοινωνίας, δεν έχουν κανέναν ενδοιασμό προκειμένου να βγάλουν εύκολα και γρήγορα κέρδη. Τίποτε δεν είναι παράνομο γι' αυτούς. Μπορούν να λαδώνουν, να καταληστεύουν το δημόσιο πλούτο, να έχουν τους υπουργούς σαν απλούς υπηρέτες τους. Άλλωστε, αυτοί και μόνον αυτοί ευθύνονται για το δημόσιο χρέος, που τώρα απαιτούν να το πληρώσουν η εργατική τάξη, οι εργαζόμενοι, η νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα. Το μεγαλύτερο σκάνδαλο όμως είναι η καταστροφή που επιβάλλει στην κοινωνία η δικτατορία του κεφαλαίου με την κρίση του. Ακριβώς επειδή πέφτει το ποσοστό κέρδους τους, έκλεισαν τα εργοστάσια και υπερχρέωσαν τα κράτη. Κερδοσκοπούν και απαλλοτριώνουν το δημόσιο πλούτο. Επιβάλλουν σε εκατομμύρια εργαζομένων την ανεργία, την φτώχεια και την εξαθλίωση, ειδικά δε στην Ελλάδα, οδηγούν τους εργαζόμενους και τους φτωχούς σε πραγματική οικονομική και κοινωνική καταστροφή, που μόνο με πόλεμο μπορεί να συγκριθεί.

Για τους πολιτικούς και τα αστικά κόμματα, έπεσε πια και το τελευταίο φύλλο συκής. Εδώ και χρόνια, η εφαρμογή της νεοφιλελεύθερης πολιτικής θέλει τους αστούς πολιτικούς άμεσους υπηρέτες των καπιταλιστών, κυρίως για τη διαρκή επιβολή αντεργατικών μέτρων. Τώρα, με την οικονομική κρίση, οι επι-

θέσεις αυτές έχουν πάρει το χαρακτήρα ανοιχτού πολέμου ενάντια στους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα με τα απανωτά «μνημόνια». Απαραίτητο συμπλήρωμα αυτής της πολύτιμης υπηρεσίας προς το κεφάλαιο, δίπλα στους παχυλούς βουλευτικούς μισθούς και πρόνομια, είναι και οι μίζες.

Οι εργαζόμενοι και οι φτωχοί ολοένα και περισσότερο απελευθερώνονται από τον έλεγχο των κομμάτων αυτών και αυτό το αποδεικνύει η μεγάλη αγανάκτηση, η οργή και η απόρριψη αυτών των κομμάτων και των προσώπων που τα απαρτίζουν. Αυτό αναδείχθηκε μέσα από τις τεράστιες κινητοποιήσεις στις πλατείες και στις γενικές απεργίες, στην αποκαθίλωσή τους στις παρελάσεις. Δεν αρκεί όμως αυτό. Πρέπει να γίνει συνείδηση στους εργαζόμενους ότι οι καπιταλιστές και το σύστημά τους δεν μπορούν πια να εξασφαλίσουν ούτε την στοιχειώδη επιβίωση και αναπαραγωγή της κοινωνίας, όπως την γνωρίσαμε μέχρι σήμερα. Οδηγούν τους εργαζόμενους στην κατάσταση των δουλοπάροικων.

Πρέπει οι εργαζόμενοι να πάρουν την τύχη τους στα χέρια τους, με ένα πρόγραμμα σωτηρίας της κοινωνίας, που θα προτάσσει: το διώξιμο όλων όσων ευθύνονται για τη χρεοκοπία των εργαζομένων και της κοινωνίας, την διαγραφή του χρέους, την έξοδο από το ευρώ και την Ε.Ε., την εθνικοποίηση των τραπεζών και των τομέων-κλειδιών της οικονομίας χωρίς αποζημίωση και κάτω από εργατικό-κοινωνικό έλεγχο, την απαγόρευση των απολύσεων, την παροχή τροφής και στέγης σε όλους, τη δημόσια, δωρεάν παιδεία και υγεία. Με οργάνωση σε χώρους δουλειάς, σχολές, σχολεία, λαϊκές συνελεύσεις στις γειτονιές, με δυναμικούς και ενωτικούς αγώνες, με εξεγέρσεις, να επιβάλουμε πάνω στη δικτατορία του κεφαλαίου τη σωτηρία της ίδιας της κοινωνίας.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Αύξηση του δημόσιου ελλείμματος και του χρέους στην **Κύπρο** το 2011 καταγράφουν τα πρώτα στοιχεία για τις δημοσιονομικές επιδόσεις των χωρών της ΕΕ, όπως δημοσιοποίησε σε έρευνά της η Eurostat. Ειδικότερα, το δημόσιο έλλειμμα της χώρας ανήλθε σε απόλυτους αριθμούς σε 1.119 εκατ. ευρώ, έναντι 920 εκατ. ευρώ το 2010. Σε ποσοστό του ΑΕΠ κυμάνθηκε στο 6,3%, από 5,3% το 2010. Το δημόσιο χρέος έφτασε τα 12.720 εκατ. ευρώ, από 10.653 εκατ. το 2010. Σε ποσοστό του ΑΕΠ ανήλθε στο 71,6%, ενώ το 2010 ήταν 61,5%. Αναφορικά με τα δημόσια έσοδα, όπως προκύπτει από τα στοιχεία της Eurostat, το 2011 μειώθηκαν στο 41,0% του ΑΕΠ, από 41,1% το 2010. Αυξημένες ήταν οι δημόσιες δαπάνες, οι οποίες έφτασαν το 47,3% του ΑΕΠ, ενώ το 2010 είχαν κυμανθεί στο 46,4%. Μόνο 6 από τις 17 χώρες της ευρωζώνης εμφάνισαν το 2011 έλλειμμα κάτω του 3% του ΑΕΠ.

Οδοστρωτήρας της οικονομικής κρίσης αφήνει πίσω του ερείπια, με στοιχεία έρευνας της Unicef να δείχνουν ότι το ποσοστό της **παιδικής φτώχειας** στην Ελλάδα ανέρχεται σε 23%, ενώ αντίστοιχα για το σύνολο της Ευρώπης είναι 20,5%. Η έρευνα βασίζεται σε στοιχεία του 2010, συνεπώς η σημερινή κατάσταση είναι πολύ χειρότερη. Στη χαμηλότερη θέση είναι η Βουλγαρία με 26,8% και στην καλύτερη η Δανία με 10,9%. Ο αριθμός των ανηλίκων κάτω από το όριο της φτώχειας στην Ελλάδα υπολογίζεται σε 439.000, πάντα σύμφωνα με τα στοιχεία του 2010, άρα σήμερα θα είναι σημαντικά αυξημένος. Παράλληλα, φτωχά νοικοκυριά είναι το 20,1% του συνόλου. Τέλος, το 2010 το 28,7% των νοικοκυριών με παιδιά βρισκόταν σε φτώχεια ή κοινωνικό αποκλεισμό. Ιδιαίτερα στα νοικοκυριά με παιδιά 12-17 ετών το ποσοστό εκτινάσσεται στο 34,7%. Αυξημένη εμφανίζεται και η παιδική εργασία, με τον αριθμό των ανηλικών εργαζομένων στη χώρα μας να ξεπερνά τους 100.000.

Σύμφωνα με έρευνα του Ευρωβαρόμετρου, το 50% των Ελλήνων αδυνατεί να αγοράσει τρόφιμα, ξεπερνώντας ακόμη και τη Βουλγαρία στην **αδυναμία κάλυψης των βασικών αναγκών**. Ένας στους δύο Έλληνες δυσκολεύτηκε να αγοράσει τρόφιμα ή να πληρώσει τους λογαριασμούς του, τους τελευταίους 12 μήνες. Αυτή είναι η αλήθεια του πληθυσμού που ζει πλέον στα όρια της φτώχειας. Σύμφωνα με έρευνα που δημοσιεύεται στον «Ελεύθερο Τύπο», το 45% των Ελλήνων παραδέχεται ότι μερικές φορές δεν είχε χρήματα ούτε για το φαγητό του. Μόλις ένας στους δέκα Έλληνες δεν αντιμετωπίζει αδυναμίες πληρωμής, με το 97% να επιβεβαιώνει ότι η φτώχεια έχει αυξηθεί στη χώρα μας τον τελευταίο χρόνο. Το 73% παραδέχεται ότι καθυστερεί την αποπληρωμή των λογαριασμών του, ενώ το 63% ότι δυσκολεύεται να καλύψει τις δαπάνες περιθαλψής του ίδιου και των συγγενών του. Οκτώ στους δέκα πιστεύουν ότι το επόμενο διάστημα θα δυσκολευτούν να ανταποκριθούν μέχρι και στα τρέχοντα έξοδα των παιδιών τους.

Μια νέα Κερατέα στη Χαλκιδική

Καζάνι που βράζει ή καλύτερα «Κερατέα» θυμίζει τους τελευταίους δύο μήνες η περιοχή της ΒΑ Χαλκιδικής. Αιτία είναι τα μεταλλεία χρυσού που έχει σχεδιασθεί να δημιουργηθούν στην περιοχή Σκουριές. Σε κάποιον που είναι εντελώς άσχετος με το θέμα δημιουργείται η απορία, πώς σε μια εποχή τόσο έντονης κρίσης, που η ανεργία και η φτώχεια χτυπάνε κόκκινο, στη συγκεκριμένη περιοχή οι κάτοικοι να εναντιώνονται σε μια τέτοια «επένδυση». Είναι τρελοί; Προφανώς και όχι. Δεν αντιδρούν για πλάκα, ούτε επειδή δεν είχαν τίποτα καλύτερο να κάνουν από το να κυνηγιούνται με τα ΜΑΤ και να εισπνέουν χημικά. Το κίνημα ενάντια στα μεταλλεία προσπαθεί να προστατέψει το φυσικό περιβάλλον της περιοχής και την υγεία των κατοίκων της από την απόλυτα καταστροφική διαδικασία με την οποία λειτουργούν αυτού του είδους οι «επενδύσεις».

Η εξόρυξη χρυσού γίνεται είτε σε τεράστιους ανοιχτούς κρατήρες, είτε σε ορύγματα κλειστού τύπου. Και στις δύο περιπτώσεις, το υλικό που εξορύσσεται δεν είναι καθαρός χρυσός, αλλά αναμειγμένα πετρώματα. **Για να απομονωθεί ο χρυσός, τα πετρώματα αυτά «ξεπλένονται» με κυάνιο**, ένα επικίνδυνο δηλητήριο, θανατηφόρο ακόμη και σε πολύ μικρές δόσεις. Μετά το «ξέπλυμα», το κυάνιο συγκεντρώνεται σε δεξαμενές μέσα στα όρια της εξορυκτικής μονάδας. Από εκεί, το κυάνιο μπορεί **πολύ εύκολα να «δραπετεύσει» από τις δεξαμενές στις οποίες συγκεντρώνεται και να δηλητηριάσει τις λίμνες, τα ποτάμια, τις θάλασσες, τα υπόγεια νερά** μιας περιοχής, όπως και κάθε ζωντανό οργανισμό που εξαρτάται από αυτά. Στην περιοχή Σκουριές σχεδιάζεται να δημιουργηθεί ανοιχτός κρατήρας μόλις 3 χιλιόμετρα από κατοικημένη περιοχή, καταστρέφοντας παράλληλα με την αποψίλωση και ένα αρχέγονο δάσος 4.000 στρεμμάτων. Δεν είναι τυχαίο ότι σε όλη την Ευρώπη αντίστοιχες «επενδύσεις» συναντούν τις έντονες αντιδράσεις των τοπικών κοινωνιών. Να θυμίσουμε μόνο ότι το πιο καταστροφικό περιβαλλοντικό ατύχημα στην ιστορία της Ευρώπης μετά από αυτό του Τσέρνομπιλ, ήταν **στη Μπάγια Μάρε της Ρουμανίας**, όταν διέρρευσαν από εξορυκτική μονάδα χρυσού 100.000 κυβικά μέτρα νερού με πολύ υψηλές συγκεντρώσεις κυανίου και άλλων βαρέων μετάλλων.

Τους τελευταίους δύο μήνες οι κάτοικοι της ΒΑ Χαλκιδικής έχουν ξεκινήσει μαζικές και δυναμικές κινητοποιήσεις, προσπαθώντας να καταλάβουν το χώρο του εργοταξίου της «Ελληνικός Χρυσός Α.Ε.»,

συμφερόντων Μπόμπολα (και θυγατρική της καναδικής Eldorado Gold), που έχει πάρει το πράσινο φως να αρχίσει τις εργασίες. Στις 20 Μαρτίου ομάδα 30 κατοίκων που περιφρουρούσαν το χώρο για να μην ξεκινήσουν οι εργασίες, δέχεται επίθεση από κάποιους από τους 400 εργαζόμενους της εταιρείας «Ελληνικός Χρυσός Α.Ε.», που έχουν μεταφερθεί εκεί με μοναδικό σκοπό να διώξουν τους κατοίκους από την περιοχή. Ο ξυλοδαρμός γίνεται με τις πλάτες της αστυνομίας, που έχει αποκλείσει κατοίκους και αλληλέγγυους να φτάσουν στο χώρο, ενώ άφησε τους «εργαζόμενους» της «Ελληνικός Χρυσός Α.Ε.». Μετά από διαπραγματεύσεις αποφασίστηκε να αποχωρήσουν και οι δύο ομάδες από το χώρο, αυτό όμως δεν αρκούσε σε κάποια τσιράκια του Μπόμπολα, που με την ανοχή της αστυνομίας ξυλοκόπησαν αρκετούς από τους κατοίκους.

Στις 25 Μαρτίου, μετά από μια συγκινητική παρέλαση, όπου οι μαθητές του Γυμνασίου-Λυκείου Ιερισσού παρέλασαν με μαύρα περιβραχιόνια και σφιγμένες γροθιές, πλήθος λαού συγκεντρώθηκε στην πλατεία της Ιερισσού. Στη συνέχεια, μια φάλαγγα αυτοκινήτων, η οποία κάλυπτε 15 τουλάχιστον χιλιόμετρα, κατευθύνθηκε προς τη Μεγάλη Παναγία, όπου πραγματοποιήθηκε πορεία τουλάχιστον 2.500 διαδηλωτών. Κατόπιν όλοι μαζί κατευθύνθηκαν στην περιοχή Χονδρό Δέντρο για να καταγγείλουν την παράνομη κατάληψη του βουνού από την εταιρεία «Ελληνικός Χρυσός Α.Ε.». Η είσοδος προς το βουνό ήταν αποκλεισμένη από διμοιρίες ΜΑΤ. Στην απαίτηση των κατοίκων να σταματήσουν οι αστυνομικές δυνάμεις να προστατεύουν τους παράνομους καταληψίες και να έρθει εισαγγελέας για να του επιδοθεί ψήφισμα, τα ΜΑΤ απάντησαν με ρίψη δακρυγόνων και πλαστικών σφαιρών προς το συγκεντρωμένο πλήθος, όπου υπήρχαν ηλικιωμένοι και παιδιά. Ακολούθησαν εκτεταμένες συγκρούσεις μεταξύ κατοίκων και δυνάμεων των ΜΑΤ. Την επομένη, ο κόσμος περικύκλωσε το Δημαρχείο, όπου συνεδρίαζε το Δημοτικό Συμβούλιο Αριστοτέλη, και φώναζε συνθήματα κατά της επένδυσης της

«Ελληνικός Χρυσός Α.Ε.» και του δημάρχου Χρήστου Πάχτα. Υπήρξε και πάλι επέμβαση των ΜΑΤ και συγκρούσεις.

Την Παρασκευή 20 Απρίλη, ομάδα κατοίκων, μαζί με δικηγόρο, ανέβηκαν στην περιοχή που έχει καταληφθεί παράνομα από την εταιρεία «Ελληνικός Χρυσός Α.Ε.». Ζήτησαν να μάθουν από τους κουκουλοφόρους με την άδεια ποιας αρχής έχουν καταλάβει το χώρο και εμποδίζουν την πρόσβαση στους πολίτες. Απάντηση δεν πήραν και άμεσως κάλεσαν τον Εισαγγελέα Χαλκιδικής και την Αστυνομία. Η Αστυνομία που κατέφθασε τους συνέλαβε όλους, συνολικά 12 άτομα, και τους μετέφερε στο αστυνομικό τμήμα Αρναίας. Εκεί έδωσαν καταθέσεις, προφυλακίστηκαν και οδηγήθηκαν στον Εισαγγελέα με την αυτόφωρη διαδικασία.

Όπως είναι φανερό, ο αγώνας των κατοίκων της ΒΑ Χαλκιδικής μόλις άρχισε και έχει πολύ δρόμο ακόμα μπροστά του. Ήδη έχει καταφέρει να συσπειρώσει την πλειοψηφία των κατοίκων της περιοχής και να δημιουργήσει κινήσεις αλληλεγγύης σε Θεσσαλονίκη, Αθήνα και πολλές περιοχές της χώρας. Οι κάτοικοι της περιοχής και αυτοί που τους συμπαραστεκόμαστε πρέπει να έχουμε ως πρότυπο τον ηρωικό αγώνα της Κερατέας, που με πολύμηνες και δυναμικές κινητοποιήσεις κατάφερε να νικήσει την τότε κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, τα ΜΑΤ και τον Μπόμπολα. Τα θανατηφόρα μεταλλεία χρυσού δεν πρέπει να λειτουργήσουν, αλλά ταυτόχρονα χρειάζεται να διασφαλιστεί από το ίδιο το κράτος ο μισθός και η εργασία των εργαζομένων, είτε με πρόσληψη στο δημόσιο είτε με οποιονδήποτε άλλο τρόπο, ώστε μέσα στην ανασφάλειά τους να μη γίνονται όμηροι του κάθε Μπόμπολα. Ταυτόχρονα χρειάζεται δήμηση χωρίς αποζημίωση της περιουσίας του πανταχού παρόντα «αυτοκράτορα» Μπόμπολα, που έχει γίνει κυριολεκτικά κράτος εν κράτει (από την εκμετάλλευση των διοδίων μέχρι το σύνολο των δημοσίων έργων, από την αξιοποίηση των σκουπιδιών μέχρι τα μεταλλεία χρυσού, από τα ΜΜΕ μέχρι... την αστυνομία και τους πολιτικούς, κ.α.).

επίκαιρα...

Να σταματήσει η δίωξη του φρονήματος

Την Παρασκευή 6 Απριλίου οι Γ. Καραγιαννίδης, Α. Μητρούσιας και Κ. Σακκάς, κατηγορούμενοι για συμμετοχή στους Πυρήνες της Φωτιάς, ξεκίνησαν απεργία πείνας απαιτώντας την άρση της προφυλάκισής τους. Σε επιστολή τους τονίζουν πώς ύστερα από 16 μήνες προφυλάκισης η Εισαγγελία τους καλεί ξανά σε απολογία για να τους αποδώσει νέες κατηγορίες, προκειμένου να αποτραπεί η αποφυλάκισή τους με τη λήξη της 18μηνης προφυλάκισης.

Ενώ οι προφυλακισθέντες έχουν αρνηθεί από την πρώτη στιγμή τη συμμετοχή τους στους Πυρήνες της Φωτιάς και από τη δικογραφία δεν προκύπτει κανένα στοιχείο που να αποδεικνύει το αντίθετο, ο εισαγγελέας τους έχει «φορτώσει» 143 πράξεις!! Στην επιστολή τους μεταξύ άλλων γράφουν: «Στα μέσα Μαρτίου μας γνωστοποιήθηκε πως καλούμαστε ακόμα μια φορά από τους ειδικούς εφέτες-ανακριτές Μπαλντά και Μόκκα, για να «απολογηθούμε» για μια σωρεία εμπρηστικών και εκρηκτικών επιθέσεων, την ευθύνη των οποίων έχει αναλάβει η Ε.Ο.Σ.Π.Φ. Από την πρώτη στιγμή έχουμε αρνηθεί τη συμμετοχή μας στη συγκεκριμένη οργάνωση, καθώς και σε οποιαδήποτε άλλη. Αν και τη δεδομένη στιγμή οι διώξεις στοχεύουν εμάς, θεωρούμε πως αυτό που στοχοποιείται είναι ο ανατρεπτικός λόγος και πράξη. Μέσα στις ιδιαίτερα τεταμένες κοινωνικές συνθήκες της περιόδου που διανύουμε, η ριζοσπαστική οργάνωση και αντίσταση είναι αυτό που περισσότερο τρομοκρατεί το κράτος, το οποίο αναβαθμίζει το καταστατικό του σχέδιο». Οι απεργοί πείνας ζητούν την άρση των αυθαίρετων και εκδικητικών προφυλακίσεων τους και την άμεση αποφυλάκιση της συγκατηγορούμενης τους Σ. Αντωνίου για λόγους υγείας.

Οι συνήγοροί τους καταγγέλλουν σε κείμενό τους «την απίστευτη ευκολία άσκησης ποινικών διώξεων και απόδοσης εκατοντάδων κακουρηγηματικών πράξεων χωρίς κανένα αποδεικτικό στοιχείο εναντίον τους, τη χρησιμοποίηση των πολιτικών τους φρονημάτων και των προσωπικών τους σχέσεων ως στοιχείων ενοχοποίησής τους για πράξεις που δεν υπάρχουν αποδείξεις, την απόλυτη έλλειψη αιτιολογίας στα εντάλματα προσωρινής τους κράτησης, την επανειλημμένη (τέταρτη για Μητρούσια - Καραγιαννίδη, δεύτερη για Σακκά) δίωξη και προφυλάκιση για το ίδιο αδίκημα (συγκρότηση και ένταξη στη ΣΠΦ από 1.1.2008 - 23.9.2009) και τη μεροληπτική επίκληση άλλων δικογραφιών, που οι ίδιοι ανακριτές χειρίστηκαν, για θεμελίωση ποινικής ευθύνης, αντί αποδείξεων».

Κανένας συνάνθρωπός μας χωρίς στέγη

Με το Ν. 4055/2012 του υπουργείου Δικαιοσύνης, η εφαρμογή του οποίου άρχισε στις 2 Απριλίου, επήλθαν τροποποιήσεις στον Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας έτσι ώστε η αποβολή του μισθωτή που καθυστερεί να καταβάλει τα μισθώματα, να επιτυγχάνεται χωρίς τη διεξαγωγή δίκης μέσα σε μόλις 50 μέρες. Αυτό πρακτικά θα σημάνει την κατακόρυφη αύξηση των αστέγων. Το μόνο που απαιτείται πια από τον ιδιοκτήτη είναι να κοινοποιηθεί εξώδικο στον ενοικιαστή μέσα σε 15 μέρες και να κατατεθούν στο δικαστήριο τα απαραίτητα έγγραφα. Ύστερα από αυτό ο δρόμος είναι ανοιχτός για να βρεθεί ο ενοικιαστής στο δρόμο. Ο νόμος μάλιστα αναφέρει ότι για να εκδοθεί απόφαση έξωσης θα πρέπει να υπάρχει καθυστέρηση καταβολής του μισθώματος, κάτι που σημαίνει ότι ακόμα και νοίκια να μη χρωστάει αλλά να έχει καθυστερήσει κάποιες μέρες ο ιδιοκτήτης μπορεί να τον διώξει από το σπίτι... Καθόλου τυχαίο που παράλληλα με την ψήφιση του νόμου αυτού ο εισαγγελέας του Αρείου Πάγου κ. Τέντες έδωσε εντολή να γίνουν έφοδοι σε όλες τις καταλήψεις, όπως και συνέβη στην περίπτωση του ΒΟΕ στα Εξάρχεια. Ο φόβος τους πέρα από ξεκάθαρος είναι και βάσιμος: οι καταλήψεις δημοσίων/ιδιωτικών/εγκαταλειμμένων κτηρίων θα αυξηθούν ραγδαία. Αυτή τη φορά όχι απλά διεκδικώντας την ελεύθερη διακίνηση των ιδεών και το πρόταγμα της αλληλεγγύης αλλά το καθόλου πλέον αυτονόητο δικαίωμα στην στέγη.

Ένταση των μέτρων καταστολής σε Ελλάδα-Ισπανία

Την άδεια της Ελληνικής Αστυνομίας και του Δήμου Αθηναίων θα πρέπει να ζητούν συνδικάτα, σωματεία και εργαζόμενοι που θέλουν να διαδηλώσουν στο κέντρο της Αθήνας. Μετά τη μεγαλειώδη σε μαζικότητα και μαχητικότητα διαδήλωση της Κυριακής 12/2, κυβέρνηση-ΕΕ-ΔΝΤ-Δημοτική Αρχή βάζουν στο γύψο τις συγκεντρώσεις, νομοθετώντας όρους και προϋποθέσεις για τη διοργάνωση συλλαλητηρίων. Συγκεκριμένα, στις 20/2 πραγματοποιήθηκε ευρεία σύσκεψη στο Μαξίμου υπό τον πρωθυπουργό, η οποία κατέληξε στην απόφαση-ανάγκη για αλλαγή της νομοθεσίας αναφορικά με τις συγκεντρώσεις-κινητοποιήσεις διαμαρτυρίας. Οι αποφάσεις που πάρθηκαν στην εν λόγω συνεδρίαση ήταν στην κατεύθυνση της έντασης της καταστολής των εργαζομένων, της νεολαίας και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων από μέρους του αστικού συνασπισμού εξουσίας. Τα νέα μέτρα έχουν να κάνουν με την αλλαγή του νομικού πλαισίου που διέπει μέχρι σήμερα τη διοργάνωση συγκεντρώσεων διαμαρτυρίας.

Έτσι λοιπόν, στις 2/4 ο Δήμαρχος της Αθήνας Καμίνης, εκλεγείς με το «ενωτικό ψηφοδέλτιο» του ΠΑΣΟΚ, της ΔΗΜΑΡ και των Οικολόγων Πράσινων, παρουσίασε νέα πρόταση νόμου για τις διαδηλώσεις, στην κατεύθυνση των αποφάσεων της προαναφερθείσας συνεδρίασης. Υπενθυμίζεται πως την πρόταση του Δήμου Αθηναίων συνέταξε επιστημονική ομάδα, στην οποία συμμετείχαν ο επίτιμος αντιπρόεδρος του ΣτΕ Μ. Βροντάκης, ο καθηγητής Συνταγματικού Δικαίου στο Πανεπιστήμιο της Αθήνας Ν. Αλιβιζάτος, ο ομότιμος καθηγητής συνταγματι-

κού δικαίου του ΑΠΘ Αντ. Μανιτάκης, ο λέκτορας της Νομικής Σχολής του Δημοκρίτειου Πανεπιστημίου Γ. Κτιστάκης και ο δικηγόρος και νομικός σύμβουλος του Γ. Καμίνη, Θ. Τσιούρας. Η πρόταση νόμου προβλέπει μεταξύ άλλων:

- **έγγραφο δήλωση, με πλήρη στοιχεία ταυτότητας και επικοινωνίας**, από τον διοργανωτή στις κατά τόπους αστυνομικές αρχές (24 ώρες πριν την πραγματοποίηση της συγκεντρώσεως) με τον τόπο συνάντησης, την ώρα που θα πραγματοποιηθεί αυτή, το σκοπό της και την ακριβή διαδρομή που πρόκειται να ακολουθήσει

- **ευθύνη των διοργανωτών για την ειρηνική διεξαγωγή της διαδήλωσης** και σε περίπτωση «επεισοδίων» είναι υποχρεωμένοι να ειδοποιούν άμεσα την αστυνομία ώστε να επέμβει και θα πρέπει επίσης να ειδοποιείται άμεσα ο εισαγγελέας

- σε περίπτωση βλαβών ζωής, σωματικής ακεραιότητας και ιδιοκτησίας, **οι διοργανωτές της διαδήλωσης υποχρεούνται να αποζημιώσουν όσους υπέστησαν τις βλάβες**

- **απαγόρευση των διαδηλώσεων** «αν επαπειλείται σοβαρός κίνδυνος για τη δημόσια ασφάλεια, λόγω ιδιαίτερως πιθανής διάπραξης σοβαρών εγκλημάτων ιδίως κατά της ζωής, της ακεραιότητας, της ιδιοκτησίας και της πολιτειακής εξουσίας»

- **απαγόρευση των διαδηλώσεων σε ορισμένη περιοχή**, «αν απειλείται σοβαρή διατάραξη της κοινωνικοοικονομικής ζωής» και αρμόδιος για την απαγόρευση επικείμενης διαδήλωσης είναι ο κατά τόπους αρμόδιος αστυνομικός διευθυντής σε συνεργασία με τον πρόεδρο Πρωτοδικών και τον δήμαρχο

- **περιορισμός διαδηλώσεων λίγων ατό-**

μων, για παράδειγμα στο πεζοδρόμιο, ώστε να μη διαταράσσεται η λειτουργία της πόλης με βάση την αρχή της αναλογικότητας

- **διαταγή για τη διάλυση διαδήλωσης**, εάν οι συμμετέχοντες δεν συμμορφώνονται στους περιορισμούς που έχουν επιβληθεί

- **φυλάκιση δύο ετών** σε όσους παρεμποδίσουν τη διεξαγωγή διαδήλωσης, ή παρείσφρησουν σε αυτήν με σκοπό να αλλοιώσουν τον ειρηνικό χαρακτήρα της

- **φυλάκιση ενός έτους** σε όσους δεν συμμορφώνονται στις υποδείξεις και τους περιορισμούς της αστυνομίας

- **διαταγή για τη διάλυση διαδήλωσης από την αστυνομία**, η οποία «οφείλει προηγουμένως να απευθυνθεί προς τον οργανωτή ζητώντας του να καλέσει τους συμμετέχοντες να απομακρυνθούν ειρηνικά, σε περίπτωση μη συμμόρφωσης, επιβάλλει τη διάλυση, αφού προηγουμένως καλέσει δυο τουλάχιστον φορές τους συμμετέχοντες να απομακρυνθούν ειρηνικά»

- **πρόταση να μην επιτρέπεται η χρήση χημικών** για τον περιορισμό, την απαγόρευση ή τη διάλυση συγκεντρώσεων

Στην Ισπανία πραγματοποιήθηκε Γενική Απεργία στις 29/3, η οποία είχε εξαιρετικά μεγάλη μαζικότητα. Η καταστολή που αντιμετώπισαν οι εργαζόμενοι, οι άνεργοι, οι φοιτητές και όλοι όσοι συμμετείχαν ήταν πρωτοφανής για τα ισπανικά δεδομένα. Έγιναν 75 συλλήψεις, 38 στη Βαρκελώνη, 45 συνολικά στην Καταλονία και 30 στην περιοχή των Βάσκων. Υπήρξαν 44 τραυματίες, εκ των οποίων οι 17 σε σοβαρή κατάσταση και ένα παιδί 19 χρονών είναι στην εντατική με εγκεφαλική αιμορραγία, από βαρύ τραυ-

ματισμό που προκάλεσαν οι δυνάμεις καταστολής. Επιπρόσθετα ο δήμαρχος της Βαρκελώνης, σε συνέντευξη τύπου είπε πως οι αστυνομικές αρχές είχαν εντολές να συλλάβουν οποιονδήποτε φαινόταν «αντισυμβαμικός». Έγινε πρωτοφανής χρήση χημικών για την Ισπανία και οι αστυνομικοί πυροβόλουν με πλαστικές σφαίρες ενάντια στους διαδηλωτές.

Πανευρωπαϊκά, όσο βαθαίνει η δομική κρίση του καπιταλιστικού συστήματος, τόσο θα εντείνονται και τα μέσα-μέτρα καταστολής. Όμως η οργή των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας σε όλη την Ευρώπη και οι ολοένα και εντεινόμενες αντιστάσεις τους, δεν θα επιτρέψουν να προχωρήσουν οι παρανοϊκές και αυταρχικές πολιτικές, τόσο σε θεσμικό επίπεδο όσο και σε επίπεδο δρόμου. Σύντομα θα πετάξουν στον κάλαθο των αχρήστων όλους όσους τους έχουν φέρι σε αυτή την κατάσταση.

*Οι φράσεις εντός εισαγωγικών είναι διατυπωμένες όπως αναφέρονται στην πρόταση νόμου.

ΔΕΗ: Το μεγάλο φαγοπότι της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας

Όπου υπάρχει καπνός υπάρχει και φωτιά λέει ο λαός και πράγματι επιβεβαιώνεται στην περίπτωση των οικονομικών ενισχύσεων της Γενικής Ομοσπονδίας Προσωπικού ΔΕΗ (ΓΕΝΟΠ-ΔΕΗ) και του Οργανισμού Κοινωνικών Δραστηριοτήτων Εργαζομένων (ΟΚΔΕ) από τη διοίκηση της ΔΕΗ.

Σύμφωνα με την έκθεση ελέγχου του Γενικού Επιθεωρητή Δημόσιας Διοίκησης Ρακιντζή, διαπιστώνονται υπερτιμολογήσεις για πολυτελή ταξίδια συνδικαλιστών, επισκέψεις ξένων συνδικαλιστών στη χώρα μας, δώρα (ακόμη και σε υπουργούς) και ημερίδα που οργάνωσε η ΓΕΝΟΠ, όπου δόθηκαν χρήματα για μια υποτιθέμενη μελέτη που όμως ποτέ δεν έγινε. Το πόρισμα καταλήγει ότι οι ενισχύσεις προς τη ΓΕΝΟΠ-ΔΕΗ είναι παράνομες και σε κάποιες περιπτώσεις αντισυνταγματικές, ανεξαρτήτως του αν έχουν περιληφθεί σε συλλογικές συμβάσεις εργασίας, αφού αυτές οι ενισχύσεις προσκρούουν σε νόμο που απαγορεύει την ενίσχυση συνδικαλιστικών οργανώσεων από εργοδότες.

Αξίζει να σημειωθεί ότι, καθώς θόλου τυχαία, η χρηματοδότηση της ΓΕΝΟΠ-ΔΕΗ ξεκινά το 1999, χρονιά ορόσημο για την έναρξη ιδιωτικοποίησης της ΔΕΗ, και θεσμοθετήθηκε μέσω υπογραφής συλλογικών συμβάσεων. Αυτή ήταν μια πρακτική που εφαρμό-

στηκε με ελάχιστες διαφοροποιήσεις σε όλες τις πρώην ΔΕΚΟ, στοχεύοντας στην ενσωμάτωση του συνδικαλιστικού κινήματος στην εκάστοτε κυβερνητική πολιτική, στη διατήρηση των προνομίων της αστικοποιημένης συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, στη μείωση των μαχητικών αγώνων από τους εργαζόμενους και τέλος στην προσπάθεια οι ιδιωτικοποιήσεις να εφαρμοστούν με τις λιγότερες δυνατές εργατικές αντιδράσεις.

Χαρακτηριστικά, στη συλλογική σύμβαση εργασίας του 1999 ορίζεται ότι θα δοθεί στη ΓΕΝΟΠ ποσό που υπερβαίνει τα 110 εκ. δραχμές για τη διετία 1999-2000, για κάλυψη αιτιολογημένων δαπανών, που θα αφορούσαν θέματα απελευθέρωσης της αγοράς ηλεκτρικής ενέργειας. Με το αζημίωτο δηλαδή, οι εργατοπατέρες της ΓΕΝΟΠ πίσω από τις αγωνιστικές κορώνες δηλητηρίαζαν τις συνειδήσεις των εργαζομένων, στρώνοντας το δρόμο για το ξεπούλημα της δημόσιας επιχείρησης. Από το 1999 έως το 2010 η διοίκηση της ΔΕΗ έδωσε στη ΓΕΝΟΠ και στον ΟΚΔΕ, μέσω της υπογραφής διαδοχικών συλλογικών συμβάσεων, κοντά στα 31,3 εκατ. ευρώ. Μόνο τη διετία 2005-2006 δόθηκαν 5 εκατ. ευρώ για προγράμματα κοινωνικού και αγωγικού τουρισμού, στα οποία θα συμμετείχαν οι εργαζόμενοι ως επιβράβευση για την προσφορά τους στους Ολυμπιακούς Αγώνες.

Από την πλευρά του ο ανεκδιήγητος πρόεδρος των εργαζομένων της ΔΕΗ, Φωτόπουλος, που ανήκει στη συνδικαλιστική παράταξη του ΠΑΣΟΚ, το μόνο που είχε να δηλώσει ήταν ότι οι οικονομικές ενισχύσεις ορίζονταν στις συλλογικές συμβάσεις εργασίας, ενώ τόνισε ότι τα δώρα θα κοπούν, ότι ο έλεγχος Ρακιντζή ήταν κατόπιν παραγγελίας της Τρόικας, και εξήγγειλε με το γνωστό «αγωνιστικό» του ύφος κινητοποιήσεις ενάντια στην πλήρη ιδιωτικοποίηση της επιχείρησης.

Σήμερα, ΠΑΣΟΚ και ΝΔ, και από κοντά οι γνωστοί και μη εξαιρετέοι κονδυλοφόροι τους, εμφανίζονται έκπληκτοι με τις αποκαλύψεις. Με ένα απίστευτο ρεσιτάλ υποκρισίας και ηθικολογίας, επιχειρούν προεκλογικά να φορέσουν τη μάσκα του υπερασπιστή του δημόσιου χρήματος και συμφέροντος. Λες και τόσα χρόνια που κυβερνούσαν και διόριζαν τις δικές τους διοικήσεις στη ΔΕΗ δεν γνώριζαν τι γίνονταν, λες και οι συγκεκριμένοι «συνδικαλιστές» δεν ήταν κομματικά τους στελέχη και δεν ανήκαν στις δικές τους συνδικαλιστικές παρατάξεις, λες και δεν ήταν αυτά τα δύο κόμματα που εξέθρεψαν τόσα χρόνια τον υποταγμένο εργοδοτικό-κυβερνητικό συνδικαλισμό.

Είναι προφανές ότι ούτε τον Γενικό Επιθεωρητή Δημόσιας Διοίκησης, ούτε το ΠΑΣΟΚ και τη ΝΔ τους έπιασε κανένα όψιμο εν-

διαφέρον για την υπεράσπιση του δημόσιου συμφέροντος και της λειτουργίας της ΔΕΗ προς όφελος του λαού, πολύ δε περισσότερο για τη δημοκρατική και ανεξάρτητη από το κράτος λειτουργία των συνδικάτων. Η χρονική στιγμή που επιλέγουν για να ξεσκεπάσουν το μεγάλο φαγοπότι των γραφειοκρατών συνδικαλιστών στη ΔΕΗ, το οποίο γνώριζαν εδώ και χρόνια, δεν είναι τυχαία. Στόχος μέσα από τη γκεμπελική τους προπαγάνδα είναι να συκοφαντήσουν ολόκληρο το συνδικαλιστικό-εργατικό κίνημα και τους αγώνες του, επιχειρώντας να καταδείξουν ότι όλοι οι συνδικαλιστές είναι ίδιοι, έτσι ώστε οι εργαζόμενοι να δεχτούν παθητικά την κατάργηση των κλαδικών συμβάσεων και τη μεγάλη μείωση των μισθών τους. Επιχειρούν να ανακόψουν τη συλλογική οργάνωση και δράση των εργαζομένων στους χώρους εργασίας, ενάντια στην κατάργηση των εργασιακών δικαιωμάτων και στην εργοδοτική αυθαιρεσία και ασυδοσία. Και τέλος, στοχεύουν στην πλήρη συκοφάντηση και εξευτελισμό όλων των εργαζομένων της ΔΕΗ, για να κάμψουν το αγωνιστικό τους φρόνημα μπροστά στην επικείμενη και συμφωνημένη με την Τρόικα ιδιωτικοποίηση της επιχείρησης, ελπίζοντας επιπλέον ότι, λόγω των αποκαλύψεων, η εργατική τάξη και τα φτωχά λαϊκά στρώματα θα δεχτούν αδιαμαρτύρητα

το πλήρες ξεπούλημα της ΔΕΗ.

Η Οργάνωση Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας και η συνδικαλιστική της παράταξη, η «Αντεπίθεση των Εργαζομένων», εδώ και χρόνια έχει αντιπαλέψει και τονίσει τον ύπουλο και βρώμικο ρόλο της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, που όχι μόνο δεν θέλει και δεν μπορεί λόγω της πολιτικής της να οργανώσει τους αγώνες των εργαζομένων, αλλά, μετατρέπόμενη σε μια εργατική αριστοκρατία, αποτελεί τον μάντα μεταβίβασης της αντεργατικής πολιτικής κάθε κυβέρνησης στους χώρους δουλειάς. Τα συνδικάτα, αυτή η βασική μορφή αυτοοργάνωσης των εργαζομένων, θα πρέπει να στηρίζονται οικονομικά μόνο από τις εισφορές και τις δωρεές των μελών τους. Η μόνη σχέση που θα πρέπει να έχουν με το αστικό κράτος και τους εργοδότες είναι αυτή της ταξικής ανεξαρτησίας και της ταξικής ανειρήνευτης πάλης.

Οι εργαζόμενοι της ΔΕΗ και η εργατική τάξη συνολικά θα πρέπει να βγάλουν τα συμπεράσματά τους, να οργανωθούν και να στρατευτούν με τις επαναστατικές ταξικές δυνάμεις, μέσα και έξω από τους χώρους δουλειάς, για να προετοιμάσουμε και να οργανώσουμε ένα πλατύ και μαχητικό εργατικό κίνημα ενάντια στην ιδιωτικοποίηση της ΔΕΗ και κάθε δημόσιας επιχείρησης.

Η Ο.Κ.Δ.Ε. ΣΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

Η Οργάνωση Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας θα συμμετέχει στις προσεχείς βουλευτικές εκλογές:

- Για να καταγγείλει και να αγωνιστεί ενάντια στις πολιτικές και κοινωνικές δυνάμεις που οδήγησαν την οικονομία στη χρεοκοπία και τώρα υποστηρίζουν τα «Μνημόνια», τη χούντα Κυβέρνησης-Τρόικας που μας κυβερνά, τη σήψη και διαφθορά του πολιτικού συστήματος.

- Για να αναδείξει τα ουσιαστικά προβλήματα των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας – και κυρίως για να προβάλει μια ριζικά διαφορετική, μια αντικαπιταλιστική πολιτική και ένα σχέδιο αγώνων που να μπορεί να αντιμετωπίσει τις βάρβαρες επιθέσεις της κατοχικής κυβέρνησης ΠΑΣΟΚ-ΝΔ που κηδεμονεύεται από ΔΝΤ-ΕΕ.

- Για να καταδείξει με επιχειρήματα ότι όσο παραμένουν αυτές οι δυνάμεις στην εξουσία, ο κατήφορος δεν έχει τέλος: Άμεσος στόχος τους, με το Μνημόνιο 2, είναι να κόψουν τους μισθούς και τις συντάξεις στο ένα τρίτο, στο ένα τέταρτο ή και ακόμη λιγότερο: μισθοί τρία, τέσσερα, πέντε κατοστάρικα, μέχρι 750 ευρώ στην καλύτερη περίπτωση! – συντάξεις φιλοδωρήματα 200 ή 300 ευρώ! Να μην αφήσουν κανένα εργασιακό δικαίωμα: κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων και επομένως κατάργηση του οκταώρου, της όποιας σταθερότητας-σιγουριάς της εργασίας, της εγγυημένης αμοιβής: θα δίνουν όχι μισθούς αλλά «κάτι» και όποτε θέλουν, θα δουλεύουμε όποτε γουστάρουν, θα μας απολύουν χωρίς αποζημίωση όποτε κρίνουν ότι δεν μας έχουν ανάγκη. Η δημόσια ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, η δωρεάν παιδεία, η κοινωνική ασφάλιση, δεν θα είναι «αυτονόητες» ούτε καν συνταγματικά κατοχυρωμένες αξίες και έτσι θα συρρικνωθούν και θα υποβαθμιστούν απελπιστικά, και σιγά σιγά θα καταργηθούν και τυπικά.

- Για να καταγγείλει το κεφάλαιο και τους υπηρέτες του, ΑΥΤΟΥΣ που με τις πολιτικές τους έχουν δημιουργήσει πάνω από 1 εκατομμύριο άνεργους και άλλους τόσους υποαπασχολούμενους, 3 εκατομμύρια συνανθρώπων μας που ζουν κάτω από το όριο της φτώχειας, χιλιά-

δες που συνωστίζονται καθημερινά για ένα «γεύμα» στα συσσίτια ή ψάχνουν στους κάδους των απορριμμάτων... ΑΥΤΟΥΣ που θέλουν να δημιουργήσουν στρατόπεδα συγκέντρωσης σήμερα για τους μετανάστες και πολύ σύντομα για όσους αντιδρούν στη βαρβαρότητα του συστήματός τους.

- Για να καταγγείλει όλους (ΠΑΣΟΚ, ΝΔ, ΛΑΟΣ, Παπαδήμ(ι)ο κλπ.) που κυβέρνησαν χωρίς καμία πολιτική ή δημοκρατική νομιμοποίηση, με διαρκή πολιτικά πραξικοπήματα και καταργώντας κάθε εθνική και λαϊκή κυριαρχία. Και ακόμη μαζί με τη Μέρκελ, τον Σαρκοζί και την άθλια παρέα τους έχουν επιβάλλει καθεστώς νεοαποικιακού τύπου, όπως κάνουν και στις υπόλοιπες χώρες της Ευρώπης.

- Για να δείξει ότι η ρίζα του προβλήματος είναι η κρίση του ίδιου του καπιταλισμού, η ίδια η λογική του συστήματος της εκμετάλλευσης και καταπίεσης, η λογική του κέρδους, της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής, του ανταγωνισμού. Και όχι όπως προσπαθούν να μας πείσουν οι αστοί πολιτικοί και παπαγάλοι των ΜΜΕ ότι φταίει κάποιος «σκοτεινός κερδοσκόπος» ή πολύ περισσότερο οι «συντεχνίες» και η «καθυστέρηση των μεταρρυθμίσεων» στην Ελλάδα!

- Για να αναδείξει το πολιτικό πρόβλημα, ότι δηλαδή αυτή η σαπίλα που μας κυβερνά δεν αντιμετωπίζεται με ασπρίνες, δηλαδή απλά με εκλογές. Πρέπει να επιβάλλουμε να γίνουν εκλογές για Συντακτική Συνέλευση – δηλαδή για ν' αποφασίσει ο ελληνικός λαός μια ριζικά διαφορετική οργάνωση και λειτουργία της οικονομίας, της κοινωνίας, της πολιτικής. Και ακόμη να ανοίξουμε το δρόμο για την πραγματική εναλλακτική λύση, που βρίσκεται έξω από τη λογική της οικονομίας της αγοράς και γενικά το αστικό και καπιταλιστικό σύστημα. Δηλαδή, την εγκαθίδρυση της Σοσιαλιστικής Δημοκρατίας. Αυτή η Σοσιαλιστική Δημοκρατία θα είναι θεμελιωμένη πάνω σε κινηματικούς και κοινωνικούς θεσμούς, που θα στηρίζονται σε όργανα άμεσης δημοκρατίας και αυτοδιαχείρισης, όπου τα

δημοκρατικά, πολιτικά, συνδικαλιστικά, ατομικά δικαιώματα και ελευθερίες θα ξεπερνούν κατά πολύ, ποσοτικά και ποιοτικά, εκείνα ακόμα και των πιο ανεπτυγμένων αστικών δημοκρατιών. Θα είναι μια κοινωνία όπου προτεραιότητα έχουν οι ανάγκες των πολλών και όχι της μειοψηφίας του πλούτου και του κέρδους, όπου ο δημοκρατικός έλεγχος των ιδίων των εργαζόμενων θα υπάρχει σε όλη την κοινωνία.

Η ΟΚΔΕ κατεβαίνει στις εκλογές με τη γλώσσα της ειλικρίνειας – όπως έκανε πάντοτε. Δεν κάνει συμβόλαιο με τη νίκη, κάνει συμβόλαιο

του κινήματος και ιδιαίτερα τους αγωνιστές της αντικαπιταλιστικής και επαναστατικής αριστεράς και φυσικά τους εργαζόμενους, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και τη νεολαία για μια τέτοια εξαιρετικά αποφασιστική για το μέλλον της ανθρωπότητας γιγαντιαία σύγκρουση.

- Έτσι, η κάθοδος της ΟΚΔΕ στις εκλογές θα είναι μια συνέχεια των παρεμβάσεων της στους αγώνες και μια ανάδειξή τους. Και επιπλέον μια συμβολή στην οργάνωση της εργατικής αντίστασης και απεργίας των εργαζόμενων μαζών, αξιοποιώντας όλες τις πρόσφατες εμπειρίες: την εξέγερση του Δεκέμβρη του 2008, τον παρατεταμένο κοινωνικό πόλεμο που ξέσπασε από τις αρχές του 2010 (5 Μάη, κίνημα αγανακτισμένων, «Ιουλιανό», 12 Φλεβάρη 2012, παρελάσεις κλπ.). Με στόχο να αναδείξει ένα σχέδιο αγώνων και ανασυγκρότησης-ανασύνθεσης του εργατικού κινήματος.

- Τέλος, μέσα απ' αυτή την εκλογική κάθοδο θέλουμε να δείξουμε την αναγκαιότητα να οικοδομηθεί μια νέα επαναστατική δύναμη, τη μόνη εγγύηση για να συγκρουστούμε αποτελεσματικά με το σύστημα, τους υπηρέτες και το κράτος του.

Απ' όλα τα παραπάνω βγαίνει αβίαστα το συμπέρασμα ότι η ΟΚΔΕ έχει μια πολιτική και πρακτική δημοκρατική, ριζοσπαστική και αντικαπιταλιστική – και μ' αυτή την έννοια είναι απόλυτα αντίθετη και εχθρική με αστικά κόμματα (ΠΑΣΟΚ, ΝΔ, το ακροδεξιό ΛΑΟΣ κλπ.), με τους υποστηρικτές, φανερούς και κρυφούς, των μνημονιακών πολιτικών. Είναι επίσης αντίθετη με τους ρεφορμιστές (ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ, ΚΚΕ κλπ.), που η πολιτική τους είναι αποσπασματική και μερική, που κατά κανόνα υποτιμά ή αδιαφορεί για τη ρίζα του κακού, την κρίση του ίδιου του καπιταλιστικού συστήματος. Οι ρητορικές καταγγελίες των Μνημονίων ακυρώνονται στην πράξη με τις συμμαχίες τους με γνωστές «προσωπικότητες» του αστικού στρατοπέδου, ή όπως

στην περίπτωση του ΚΚΕ με τη διασπαστική πολιτική του.

Στα ψηφοδέλτια της ΟΚΔΕ συμμετέχουν μέλη διοικήσεων σωματείων, συνδικαλιστές και απλοί εργαζόμενοι με σημαντική συμβολή σε όλες τις απεργίες και τους αγώνες όλης της προηγούμενης περιόδου, άνεργοι εργάτες που δραστηριοποιούνται σε Επιτροπές Ανέργων, αγωνιστές που δραστηριοποιούνται στους μετανάστες, φοιτητές με πλούσια δράση στο φοιτητικό κίνημα.

Με τα ψηφοδέλτιά της, η ΟΚΔΕ, εκτός των μεγάλων αγώνων και κινητοποιήσεων των εργαζομένων, συμβολίζει και αναδεικνύει και εκείνους τους αγώνες και εκείνο το κομμάτι της εργατικής τάξης (με μερική απασχόληση και κάθε είδους ελαστική εργασία, ανασφάλιστους, άνεργους, μετανάστες) που αποσιωπάται απ' τα ΜΜΕ, τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία, την αστική διαπλοκή. Που έπαιξε και παίζει σημαντικό ρόλο σε όλα τα κινήματα, στους μικρούς ή μεγάλους αγώνες της εργατικής τάξης.

Η ΟΚΔΕ κατεβαίνει σε 26 εκλογικές περιφέρειες, που ουσιαστικά αντιπροσωπεύουν το 80-85% του πληθυσμού της χώρας. Αυτές οι Περιφέρειες είναι:

1. Α' Αθηνών
2. Β' Αθηνών
3. Αττικής
4. Α' Πειραιώς
5. Β' Πειραιώς
6. Α' Θεσσαλονίκης
7. Β' Θεσσαλονίκης
8. Αχαΐας
9. Ιωαννίνων
10. Μαγνησίας
11. Λάρισας
12. Εύβοιας
13. Βοιωτίας
14. Έβρου
15. Χανίων
16. Κοζάνης
17. Αιτωλοακαρνανίας
18. Αργολίδας
19. Ηρακλείου
20. Σερρών
21. Ημαθίας
22. Καβάλας
23. Τρικάλων
24. Φθιώτιδος
25. Κορινθίας
26. Κιλκίς

με τον αγώνα. Το πρόγραμμα, η πολιτική, η τακτική και η πρακτική της ΟΚΔΕ είναι ένα τέτοιο συμβόλαιο, που έχει μέσα του όλες τις προϋποθέσεις για τη νίκη. Δεν θέλουμε να ξεγελάσουμε κανέναν, ούτε να σκορπίσουμε αταπάτες δεξιά και αριστερά. Η κατάλυση όλων των εργατικών και λαϊκών κατακτήσεων και δικαιωμάτων ενός αιώνα, που πραγματοποιεί ο ευρωπαϊκός καπιταλισμός και ιδιαίτερα ο ελληνικός καπιταλισμός τα τελευταία 2-3 χρόνια, μπορεί να ανατραπεί μόνο με μεγάλους αγώνες, με εξεγέρσεις και βέβαια με κοινωνικές και προλεταριακές επαναστάσεις. Η ΟΚΔΕ, πιστεύει, ότι έχει, σε γενικές γραμμές, μια σαφή αντίληψη αυτής της κατάστασης και προοπτικής. Αυτό θα προσπαθήσουμε να δείξουμε και να διαδώσουμε με την κάθοδό μας στις εκλογές. Και ακόμη, αν είναι και όσο είναι δυνατόν, να προετοιμάσουμε τους αγωνιστές του εργα-

Οι υποψήφιοι της Ο.Κ.Δ.Ε. σε 26 εκλογικές περιφέρειες

1. Α' ΑΘΗΝΩΝ

ΚΑΡΑΝΙΚΑΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ του ΜΙΧΑΗΛ (άνεργος Γεωτεχνικός)

ΚΟΛΤΣΙΔΑ ΕΛΕΝΗ του ΣΕΡΑΦΕΙΜ (φοιτήτρια)

ΠΑΝΤΑΖΗ ΓΑΡΥΦΑΛΛΙΑ του ΣΑΒΒΑ (άνεργη από Ιματισμό)

ΠΑΝΤΟΓΛΟΥ ΒΑΣΙΛΙΚΗ του ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥ (καθηγήτρια Γερμανικών σε φροντιστήρια)

ΧΟΝΔΡΟΜΑΡΑΣ ΑΓΓΕΛΟΣ του ΝΙΚΟΛΑΟΥ-ΠΑΥΛΟΥ (αδιόριστος εκπαιδευτικός, μέλος ΔΣ Σωματείου Ελαστικά Εργαζομένων Εκπαιδευτικών)

2. Β' ΑΘΗΝΩΝ

ΔΙΚΑΙΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ του ΓΕΩΡΓΙΟΥ (μηχ. μηχανικός σε εργοστάσιο)

ΔΡΑΓΟΥΤΑ ΜΑΡΙΑ του ΠΑΥΛΟΥ (ιδιωτική υπάλληλος στο Εμπόριο)

ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ ΣΟΦΙΑ του ΙΩΑΝΝΗ (ηλ. μηχανικός, μέλος ΔΣ Σωματείου Εργαζομένων VODAFONE)

ΚΙΤΣΩΝΗΣ ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ του ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ (φοιτητής και άνεργος στον Επισιτισμό, συνδικαλιστής στην Επιτροπή αγώνα στο ρεστοράν BANQUET)

ΚΟΥΡΙΔΑ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ του ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ (συνταξιούχος)

ΜΗΛΙΩΤΗΣ ΣΠΥΡΙΔΩΝ του ΓΕΩΡΓΙΟΥ (τηλεφωνητής, μέλος ΔΣ Σωματείου Εργαζομένων VODAFONE)

ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ του ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ (άνεργος οικοδόμος)

ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΣΟΦΡΟΝΙΟΣ του ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ (συνταξιούχος)

ΣΑΡΛΗ ΜΑΡΙΑ του ΓΕΩΡΓΙΟΥ (ιδιωτική υπάλληλος)

ΣΚΕΥΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ του ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ (ηλ. μηχανικός, μέλος ΔΣ Σωματείου Εργαζομένων WIND)

3. Α' ΠΕΙΡΑΙΩΣ

ΔΗΜΑΚΙΔΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ του ΘΕΟΔΩΡΟΥ (μηχανικός, μέλος ΔΣ Σωματείου Εργαζομένων WIND)

ΜΠΑΡΔΑΚΑ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ του ΑΝΤΩΝΙΟΥ (άνεργη εργάτρια)

4. Β' ΠΕΙΡΑΙΩΣ

ΖΕΡΜΑΛΙΑ ΕΙΡΗΝΗ του ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ (ιδιωτική υπάλληλος στο Εμπόριο)

ΚΡΙΤΖΑΛΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ του ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ (άνεργος Γεωτεχνικός)

ΜΗΤΡΟΓΙΑΝΝΗΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ του ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ (ιδιωτικός υπάλληλος στο Εμπόριο)

ΜΠΑΡΔΑΚΑΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ του ΗΛΙΑ (ηλεκτρολόγος, βιομηχανικός εργάτης)

5. ΑΤΤΙΚΗΣ

ΜΠΗΡΚΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ του ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ (άνεργος εργάτης)

6. Α' ΘΕΣ/ΝΙΚΗΣ

ΒΟΥΖΑΣ ΗΛΙΑΣ του ΛΑΖΑΡΟΥ (άνεργος εργάτης - Δημοτικός Σύμβουλος στο Δήμο Αμπελοκήπων Θεσσαλονίκης, εκλεγμένος με τον συνδυασμό 'Δημοτική Κίνηση Εργατική Αντεπίθεση')

ΓΟΥΤΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ του ΓΕΩΡΓΙΟΥ (άνεργος Ιματισμού)

ΘΕΟΔΩΡΙΔΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ του ΦΙΛΙΠΠΟΥ (φοιτητής)

ΚΑΡΑΣΑΡΛΙΔΟΥ ΘΕΟΔΩΡΑ του ΑΝΕΣΤΗ (νοσηλεύτρια, μέλος ΔΣ Σωματείου Αποκλειστικών Νοσηλευτριών, -ών Μακεδονίας-Θράκης)

ΚΕΦΑΛΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ του ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ (ταχυμεταφορέας επισιτισμού - μέλος ΔΣ στο Συνδικάτο Εργατοϋπαλλήλων σε Επισιτιστικές και Τουριστικές Επιχειρήσεις των Νομών Πιερίας, Θεσσαλονίκης και Χαλκιδικής)

ΚΟΥΡΙΔΑΣ ΜΗΝΑΣ του ΗΛΙΑ (άνεργος εργάτης, συνδικαλιστής)

ΚΟΥΤΑΛΑΚΗ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ του ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ (άνεργη-μέλος ΔΣ στο Συνδικάτο Εργατοϋπαλλήλων σε Επισιτιστικές και Τουριστικές Επιχειρήσεις των νομών Πιερίας, Θεσσαλονίκης & Χαλκιδικής)

ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ του ΝΙΚΟΛΑΟΥ (αδιόριστος εκπαιδευτικός, ιδρυτικό μέλος Σωματείου Μισθωτών Εκπαιδευτικών Θεσσαλονίκης)

ΤΣΟΥΚΑΛΑΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ του ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ (εργαζόμενος στον Επισιτισμό - Επιτροπή αγώνα στα GOODYS Λ. Πύργου)

ΦΟΥΡΝΟΤΖΗΣ ΑΓΓΕΛΟΣ του ΜΙΧΑΗΛ (εργάτης)

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΙΔΗΣ ΗΡΑΚΛΗΣ του ΝΙΚΟΛΑΟΥ (ιδιωτικός υπάλληλος)

7. Β' ΘΕΣ/ΝΙΚΗΣ

ΚΑΤΡΑΝΤΣΙΩΤΟΥ ΕΛΛΗ του ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ (ιδιωτική υπάλληλος Λογίστρια)

ΛΑΧΑΝΗΣ ΘΗΛΕΜΑΧΟΣ του ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ (καθηγητής σε φροντιστήριο, μέλος ΔΣ Σωματείου Μισθωτών Εκπαιδευτικών Θεσσαλονίκης)

8. ΑΙΤΩΛΟΑΚΑΡΝΑΝΙΑΣ

ΜΑΓΚΛΑΡΑ ΕΛΕΝΗ του ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ (ιδιωτική υπάλληλος)

ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ του ΝΙΚΟΛΑΟΥ (γεωλόγος, ελεύθερος επαγγελματίας)

9. ΑΡΓΟΛΙΔΑΣ

ΚΤΕΝΑ ΣΜΑΡΩ του ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ (άνεργη ιδιωτική υπάλληλος)

10. ΑΧΑΪΑΣ

ΖΑΚΑΣ ΧΡΗΣΤΟΣ του ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ (φοιτητής)

ΦΡΑΓΚΙΣΚΑ-ΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΑ του ΑΝΤΩΝΙΟΥ (συνταξιούχος)

11. ΒΟΙΩΤΙΑΣ

ΣΤΡΑΝΤΖΑΛΗ ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ του ΘΕΟΧΑΡΗ (άνεργη στον Επισιτισμό)

12. ΕΒΡΟΥ

ΓΚΙΩΡΓΚΑΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ του ΣΤΑΥΡΟΥ (άνεργος - πτυχιούχος ΤΕΙ Ηλεκτρονικής)

ΝΤΕΜΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ του ΘΕΟΔΩΡΟΥ (ιδιωτικός υπάλληλος)

13. ΕΥΒΟΙΑΣ

ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ του ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ (συμβασιούχος ΕΛΤΑ)

14. ΗΜΑΘΙΑΣ

ΖΙΒΙΔΗ (ΛΑΧΑΝΗ) ΕΥΔΟΞΙΑ του ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ (εμποροϋπάλληλος)

15. ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ

ΚΤΙΣΤΑΚΗ ΜΑΡΙΑ του ΓΕΩΡΓΙΟΥ (αδιόριστη εκπαιδευτικός)

ΦΟΥΦΟΥΔΑΚΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ του ΠΑΝΤΕΛΗ (άνεργος εργάτης)

16. ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

ΓΡΟΛΛΙΟΣ ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ του ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ (άνεργος στον Επισιτισμό)

ΚΟΛΙΟΥ ΞΑΝΘΗ του ΙΩΑΝΝΗ (τραπεζοϋπάλληλος)

17. ΚΑΒΑΛΑΣ

ΣΤΥΛΙΑΝΟΠΟΥΛΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ του ΙΩΑΝΝΗ (μάγειρας)

18. ΚΙΛΚΙΣ

ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ ΣΤΕΦΑΝΟΣ του ΔΙΟΓΕΝΗ (αδιόριστος εκπαιδευτικός, μέλος ΔΣ Σωματείου Μισθωτών Εκπαιδευτικών Θεσσαλονίκης)

19. ΚΟΖΑΝΗΣ

ΚΟΥΛΟΓΛΟΥ ΕΛΙΣΑΒΕΤ του ΑΛΚΙΒΙΑΔΗ (εργαζόμενη στον Επισιτισμό)

20. ΚΟΡΙΝΘΙΑΣ

ΒΟΥΛΓΑΡΕΛΛΗ ΓΕΩΡΓΙΑ του ΓΕΩΡΓΙΟΥ (ιδιωτική υπάλληλος στην Υγεία)

21. ΛΑΡΙΣΗΣ

ΛΗΜΝΙΟΥ ΜΑΡΙΝΑ του ΘΕΟΔΩΡΟΥ (άνεργη - γραφίστρια)

ΠΑΝΤΑΖΗΣ ΚΥΡΙΑΚΟΣ του ΣΑΒΒΑ (οικοδόμος)

22. ΜΑΓΝΗΣΙΑΣ

ΣΓΟΥΡΑΣ ΣΠΥΡΙΔΩΝ του ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ (ιδιωτικός υπάλληλος)

ΤΣΙΑΝΤΑ ΓΕΩΡΓΙΑ του ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ (ιδιωτική υπάλληλος στις Τηλεπικοινωνίες)

23. ΣΕΡΡΩΝ

ΚΤΕΝΑΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ του ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ (αδιόριστος εκπαιδευτικός - μέλος ΔΣ Σωματείου Ελαστικά Απασχολούμενων Εκπαιδευτικών)

24. ΤΡΙΚΑΛΩΝ

ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ του ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ (ιδιωτικός υπάλληλος - πτυχιούχος ΑΕΙ - Οικονομικό)

25. ΦΘΙΩΤΙΔΟΣ

ΚΑΤΣΙΓΙΑΝΝΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ του ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ (ιδιωτική υπάλληλος στον Επισιτισμό)

26. ΧΑΝΙΩΝ

ΚΟΥΚΟΥΒΙΤΑΚΗΣ ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΣ του ΑΝΔΡΕΑ (συνταξιούχος)

ΣΚΕΥΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ του ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ (αδιόριστος εκπαιδευτικός)

Εκλογική Διακήρυξη της Ο.Κ.Δ.Ε.

Ανυπακοή - Εί Να φύγουν όλοι οι υ

Στις προσεχείς εκλογές, οι εργαζόμενοι, οι νέοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα καλούνται από το αστικό πολιτικό σύστημα να ξαναστηρίξουν όλους αυτούς που μας οδήγησαν στην χρεοκοπία. Ν' «αναστήσουν» πολιτικές δυνάμεις και πρόσωπα που ψήφισαν απανωτά βάρβαρα Μνημόνια και μέτρα, τη νέα Δανειακή Σύμβαση. Αυτούς που τρία χρόνια τώρα μας σπρώχνουν όλο και πιο βαθιά στην φτώχεια και την εξαθλίωση, στην πολιτική σήψη και παρακμή, στην ταπείνωση και τον εξανδραποδισμό.

Μπροστά στην οικονομική και κοινωνική καταστροφή

Μειώσεις μισθών και συντάξεων, φόροι και χαράτσια, δραματική αύξηση των λουκέτων, των απολύσεων και της ανεργίας, εξάπλωση των «ελαστικών» / δουλικών σχέσεων εργασίας, λεηλασία κάθε ατομικής, δημόσιας ή συλλογικής περιουσίας (από ακίνητα και δημόσιους οργανισμούς μέχρι καταθέσεις και ασφαλιστικά ταμεία). Το βιοτικό επίπεδο, τα στάνταρτ ζωής καταρρέουν, μαζί με τα συστήματα παιδείας, υγείας, ασφάλισης, και το όποιο δικό μας μέλλον και των οικογένειών μας. Ο εφιάλης της πείνας ζώνει όλο και περισσότερα νοικοκυριά, τα παιδιά, τους άνεργους, τους φτωχούς και τους νεόπτωχους εργαζόμενους. Οι ουρές στα συσσίτια και οι άστεγοι αυξάνονται κάθε μέρα. Και ο κατήφορος της εξαθλίωσης και της καταστροφής δεν έχει τέλος...

Με το Μνημόνιο II, τη νέα Δανειακή Σύμβαση και το PSI, που μας τα σερβίζουν σαν «επιτυχία» και «σωτηρία της χώρας», αυτή η καταστροφή θα είναι ακόμα πιο μεγάλη και ραγδαία. Η ύφεση γίνεται όλο και πιο άγρια.

Σύντομα μισθοί και συντάξεις θα πέσουν στο 30% απ' ό,τι ήταν το 2009, η πραγματική ανεργία θα ξεπεράσει το 30% (στους νέους πολύ πάνω από 50%). Αυτό σημαίνει 1,5-2 εκ. άνεργους και περίπου άλλους τόσους υποαπασχολούμενους. Τα ασφαλιστικά ταμεία και η υγεία, μετά το «κούρεμα», πάνε για οριστική διάλυση. Με τα επόμενα μέτρα (αμέσως μετά τις εκλογές) ετοιμάζουν: κατάργηση του 13ου-14ου μισθού, πλήρη κατάργηση των κλαδικών συμβάσεων, νέα μείωση των συντάξεων, ακόμα και των πιο στοιχειωδών επιδομάτων (τέκνων κλπ.). Και για τους «τυχερούς», δουλειά με συνθήκες σύγχρονου σκλάβου, κατάργηση κάθε προστασίας της εργασίας, «Ειδικές Οικονομικές Ζώνες» όπου τα μεροκάματα και τα εργασιακά δικαιώματα δεν θ' απέχουν από τις συνθήκες ενός στρατοπέδου καταναγκαστικής εργασίας. Κάθε μέρα που αυ-

τές οι δυνάμεις παραμένουν στην εξουσία, μας ρίχνουν στο Μεσαίωνα, μετατρέπουν την ελληνική κοινωνία σ' έναν σωρό ερείπια. Αν τους αφήσουμε, η κόλαση που ζούμε δεν θα έχει τέλος.

«Κρίση χρέους»; Όχι, χρεοκοπία του καπιταλισμού!

Αστοί πολιτικοί και παπαγάλοι των ΜΜΕ θέλουν να μας πείσουν ότι φταίνε κάποιοι «σκοτεινοί κερδοσκόποι» ή πολύ περισσότερο οι «συντεχνίες» και η «καθυστέρηση των μεταρρυθμίσεων» στην Ελλάδα! Όμως, η κρίση που επεκτείνεται σ' όλη την Ευρωπαϊκή Ένωση (και στην παγκόσμια οικονομία), το δείχνει καθαρά: η ρίζα του προβλήματος είναι η κρίση του ίδιου του καπιταλισμού, του συστήματος της εκμετάλλευσης και καταπίεσης, του κέρδους, της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής. Ο καπιταλισμός δεν μπορεί πια να προσφέρει παρά μόνο ανεργία, φτώχεια, εξαθλίωση, πείνα. Για να σωθεί αυτό το σάπιο σύστημα, και ιδιαίτερα οι τοκογλύφοι-τραπεζίτες, απαιτούν: ανθρωποθυσίες εργαζομένων, ηλικιωμένων, νέων, φτωχών, να φορτωθεί η κρίση στους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, λεηλατώντας ό,τι έχουν κερδίσει και κατακτήσει με ιδρώτα και αίμα.

Το πραγματικό «σχέδιο» των αστικών επιτελείων σε Ελλάδα και Ε.Ε. είναι η συνέχιση της ίδιας καταστροφικής πολιτικής, η «κινεζοποίηση» των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Γι' αυτό η λύσσα τους να μας γυρίσουν δεκαετίες πίσω, τα «μνημονιακά» μέτρα που σαρώνουν τη μια χώρα μετά την άλλη.

ΝΑ ΦΥΓΟΥΝ ΟΛΟΙ

- οι δοσίλογοι-υπεύθυνοι της χρεοκοπίας

- αστικά κόμματα και πολιτικοί, μαριονέτες των τραπεζών, του μεγάλου κεφαλαίου, της Τρόικας, της Ε.Ε.

Ένας ωμός εκβιασμός, νύχτα και μέρα, εξαπολύεται από την κλίκα Παπαδήμου, τη συγκυβέρνηση ΠΑΣΟΚ-ΝΔ (μέχρι πρότινος και ΛΑΟΣ), τη χορωδία «προθύμων» (Μπακογιάννη κ.α.), τραπεζίτες, μεγαλοβιομήχανους, μεγαλοδημοσιογράφους, αργυρώνητους πανεπιστημιακούς και άλλους αλήτες στα ΜΜΕ. Λένε «δεν θα έχουν τα παιδιά μας (!) γάλα» και πλήθος παρόμοιες απειλές, για να τρομοκρατήσουν τον ελληνικό λαό, για ν' αποδεχτεί τα Μνημόνια και τη νέα Δανειακή Σύμβαση.

Τα λένε αυτά οι κύριοι υπεύθυνοι για τη σημερινή κατάσταση! Που χρεοκόπησαν τη χώρα, έχουν ρίξει 3 εκ. συνανθρώπους μας κάτω από το όριο της φτώχειας, πάνω από 1 εκ. στην ανεργία και άλλους τόσους στην υποαπασχόληση - κατέστρεψαν τις εργασιακές σχέ-

σεις, τα συστήματα υγείας, παιδείας, κοινωνικής ασφάλισης - κατέρησαν το Σύνταγμα, τη λαϊκή και εθνική κυριαρχία και κυβερνούν πραξικοπηματικά μαζί με τους γερμανούς και γάλλους γκαουλάιτερ. Μαζί με την Τρόικα και την Ε.Ε. συναποφασίζουν και εφαρμόζουν τα βάρβαρα μέτρα. Απέναντί τους, αυτοί οι επαγγελματίες «σωτήρες» όχι μόνο τίποτα δεν «διαπραγματεύτηκαν», αλλά επιπλέον έκαναν ασκήσεις οσφυοκαμψίας και νενεκισμού - στο όνομα της «πατριωτικής ευθύνης»!

ΝΑ ΜΗΝ ΓΙΝΟΥΜΕ

ΔΟΥΛΟΠΑΡΟΙΚΟΙ

Κάτω η νέα χούντα σε Ελλάδα και Ε.Ε.

Οι κυβερνήσεις και συγκυβερνήσεις των Μνημονίων αποδείχτηκαν ανίκανες να κάμψουν τις μεγαλειώδεις αντιστάσεις της ελληνικής κοινωνίας, όπως δείχνει η άρον-άρον εκδίωξη του Γ. Παπανδρέου και τα ρήγματα κατά την ψήφιση του Μνημονίου II. Γι' αυτό τα αστικά επιτελεία σε Ε.Ε. και Ελλάδα θέλουν συνέχιση των κυβερνήσεων συνεργασίας, ένα «μαύρο μπλοκ» που θα φιμώσει / τσακίσει το εργατικό-λαϊκό κίνημα.

- **Εξαπολύουν μια υστερία αντικομμουνισμού** και δαιμονοποίησης της αριστεράς, με κραυγές για «άδεια ράφια» κλπ. αν οι αστικές δυνάμεις χάσουν την εξουσία, για να κατατρομοκρατήσουν την ελληνική κοινωνία.

- **Ετοιμάζουν ακόμα πιο άγρια καταστολή:** με την γκεμπελική εκστρατεία ενάντια στους μετανάστες (στρατόπεδα συγκέντρωσης, χουντικού τύπου «σκούπες» της αστυνομίας κλπ.), με αγωνιστές, σωματεία, διαδηλωτές να σέρνονται για ψύλλου πήδημα στην αστυνομία και στα δικαστήρια και να καταδικάζονται με συνοπτικές διαδικασίες και στημένες κατηγορίες.

- **Ανοίγουν τον δρόμο στα ακροδεξιά κατακάθια της Χρυσής Αυγής, στις φασιστικές συμμορίες,** για να πάρουν ρόλο στο πολιτικό σκηνικό και να χρησιμοποιηθούν ανοιχτά ενάντια στο εργατικό και λαϊκό κίνημα.

Εγκαθιστούν μια διακυβέρνηση ουσιαστικά χωρίς καμία πολιτική ή δημοκρατική νομιμοποίηση, καταργώντας κάθε εθνική και λαϊκή κυριαρχία - ένα άκρως αυταρχικό και επικίνδυνο καθεστώς, ένα κοινοβουλευτικό πραξικόπημα διάρκειας. Τα κάλπικα λόγια για «δημοκρατία» και «θεσμούς» στην Ε.Ε. έχουν αντικατασταθεί από εκβιασμούς, επόπτες και επιτρόπους. Μέρκελ, Σόιμπλε, Γιούνκερ, Σαρκοζί κλπ. μαζί με τους εκπροσώπους των τραπεζιτών-τοκογλύφων, με τα Μνημόνια επιβάλλουν καθεστώς νεοαποικιακού τύπου, μετατρέποντας τους εργαζόμενους και τους λαούς της Ευρώπης σε δουλοπάροικους - και έχουν μετατρέψει τη χώρα μας σχεδόν σε προτεκτοράτο.

Ξέγερση Παντού

πεύθυνοι της χρεοκοπίας

Ή ΑΥΤΟΙΉ ΕΜΕΙΣ

Να σωθούμε από το σύστημά τους
Μπροστά στην καταστροφή που μας απειλεί, δεν χωράνε μισόλογα και ημίμετρα. Οι μόνες πραγματικές λύσεις είναι αυτές που μπορούμε και πρέπει να επιβάλλουμε, με αποκλειστικό κριτήριο τα συμφέροντα και τις ανάγκες των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας, όσο κι αν ουρλιάζουν από τα ΜΜΕ για το μονόδρομο του Ευρώ και της Ε.Ε. Για την ικανοποίηση των αναγκών μας, πρέπει να παλέψουμε για:

1. ΑΜΕΣΗ ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΟΛΩΝ ΤΩΝ «ΜΝΗΜΟΝΙΩΝ» ΚΑΙ ΒΑΡΒΑΡΩΝ ΜΕΤΡΩΝ, ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΑΠΟΙΚΙΟΚΡΑΤΙΚΗΣ ΔΑΝΕΙΑΚΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ.

2. ΔΙΑΓΡΑΦΗ ΤΟΥ ΧΡΕΟΥΣ – ΑΜΕΣΗ ΠΑΥΣΗ ΠΛΗΡΩΜΩΝ ΣΕ ΤΡΑΠΕΖΙΤΕΣ-ΤΟΚΟΓΛΥΦΟΥΣ. Κάθε ευρώ που πάει σε τόκους και χρεολύσια, κόβεται από τους μισθούς, τις συντάξεις, την υγεία, παιδεία και κοινωνική ασφάλιση, τα δημόσια αγαθά και υπηρεσίες. Αρκετά άρμεξαν επιτέλους από το χρέος οι ντόπιοι και ξένοι τοκογλύφοι, που το κράτος τους ταΐζει και με πακέτα δεκάδων δις! Να σταματήσουμε την υποθήκευση του μέλλοντός μας. Να σταματήσουμε άμεσα να πληρώνουμε το χρέος, για να βρεθούν πόροι για μια άλλη πορεία της οικονομίας, για την επιβίωση της ελληνικής κοινωνίας.

3. ΕΞΩ ΑΠΟ ΕΥΡΩ ΚΑΙ Ε.Ε. – ΟΧΙ ΣΤΟΝ ΕΚΒΙΑΣΜΟ «ΕΥΡΩΉ ΧΡΕΟΚΟΠΙΑ ΚΑΙ ΔΡΑΧΜΗ». Η κατάρρευση της οικονομίας και του βιοτικού μας επιπέδου είναι ήδη τρομακτική. Η μείωση του ΑΕΠ τα τελευταία χρόνια μόνο με πολεμική καταστροφή μπορεί να συγκριθεί. Με τη νέα Δανειακή Σύμβαση και το Μνημόνιο Διάρκειας, θα υπάρξει νέα τεράστια ύφεση, καταστροφή της υγείας, παιδείας και κοινωνικής ασφάλισης, έκρηξη της ανεργίας. Μας εκβιάζουν με την «στάση πληρωμών» και την «χρεοκοπία», αλλά ήδη τα εφαρμόζουν! – κομμένα και ραμμένα στα μέτρα του κεφαλαίου, των τραπεζιτών και κερδο-

σκόπων. **Γιατί τι είναι το διαρκές κόψιμο μισθών, συντάξεων κλπ. ή όταν δουλεύουμε μήνες απλήρωτοι; Δεν είναι αυτά η απόλυτη χρεοκοπία μας;** Αλίμονο αν δεχτούμε αυτή την εκτέλεσή μας, μόνο και μόνο για να μείνουμε στο Ευρώ! Ν' απορρίψουμε τους εκβιασμούς τους. Από τα «δάνεια σωτηρίας» που μας σερβίρουν, ούτε μισό ευρώ δεν πάει για μισθούς και συντάξεις, όπως ασύστολα ψεύδονται. Όλα πάνε (και μάλιστα δεσμεύονται μέσω ειδικών λογαριασμών) στους δανειστές-τοκογλύφους. **Δεν θέλουμε πια τέτοιες «σωτηρίες» εξόντωσης!** Να παλέψουμε για να πάρουμε στα χέρια μας τον πλούτο που εμείς οι εργαζόμενοι παράγουμε, το χρήμα απ' όπου κι αν βρίσκεται, για να εξασφαλίσουμε σ' όλους εργασία, στέγη και ένα αξιοπρεπές βιοτικό επίπεδο. Γιατί η πραγματική αιτία της κόλασης που ζούμε (και που θα χειροτερεύει συνεχώς) είναι η κρίση του ελληνικού καπιταλισμού και η διαχείρισή της τόσα χρόνια απ' αυτές τις πολιτικές δυνάμεις. Είναι αυτό το σάπιο και καταστροφικό σύστημα που πρέπει να ξεφορτωθούμε. Π' αυτό πρέπει να συγκρουστούμε με το καπιταλιστικό σύστημα και το αστικό κράτος – να παλέψουμε ενάντια στις οικονομικές και πολιτικές αλυσίδες της Ε.Ε. και του Ευρώ – να διαλύσουμε την αντιδραστική Ε.Ε. και να προχωρήσουμε στο χτίσιμο μιας Ενωμένης Σοσιαλιστικής Ευρώπης των εργαζομένων.

4. ΕΘΝΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΤΡΑΠΕΖΩΝ & ΤΟΜΕΩΝ-ΚΛΕΙΔΙΑ ΤΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ. ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ ΕΛΕΓΧΟΣ ΠΑΝΤΟΥ. Τίποτα δεν θα μείνει όρθιο αν αφήσουμε την οικονομία κάτω από τη διαχείριση αυτών που καταστρέφουν την παραγωγή, τις υποδομές, την καταναλωτική δύναμη αλλά και το μορφωτικό-τεχνικό επίπεδο των εργαζομένων, των νέων, των λαϊκών στρωμάτων. Δεν μπορούν να υποσχεθούν παρά μόνο περισσότερα λουκέτα και ανεργία, μισθούς πείνας και εργάτες-σύγχρονους σκλάβους.

Ο μόνος δρόμος είναι να εθνικοποιήσουμε τους τομείς-κλειδιά της οικονομίας (ενέργεια, πρώτες ύλες, συγκοινωνίες, τηλεπικοινωνίες και όλες τις βασικές υποδομές, κοινωνικές υπηρεσίες, μεγάλα εργοστάσια, εμπορικές και κατασκευαστικές επιχειρήσεις κλπ.) – και πρώτα και κύρια τις τράπεζες, που τις έχουμε ήδη «διδασύσει» (βλ. χρυσοπληρώσει) με αμέτρητα δις! Όλα αυτά πρέπει να γίνουν δημόσια περιουσία και να λειτουργούν κάτω από τον έλεγχο εκλεγμένων και ανακλητών επιτροπών των εργαζομένων και των καταναλωτών (όχι μεγαλοσυνδικαλιστών γραφειοκρατών).

Είναι αυτό αναγκαίο; ΝΑΙ – γιατί μόνο έτσι μπορούμε να σώσουμε τις θέσεις εργασίας, να επανεκινήσουμε την οικονομία μ' ένα σχέδιο κάλυψης των επείγουσων κοινωνικών αναγκών. Όχι με ανοησίες για «ανάπτυξη» μέσω των «αγορών» και για αεριτζιδική «επιχειρηματικότητα».

Είναι αυτό εφικτό; ΝΑΙ – γιατί εμείς παράγουμε τον πλούτο, εμείς έχουμε συμφέρον από την ορθολογική διαχείρισή του. Κανένας «ειδικός», τεχνοκράτης ή μεγαλοκαπιταλιστής, καμία κυβέρνηση που μένει στα πλαίσια αυτού του καθεστώτος δεν μπορεί και δεν θέλει να το κάνει για εμάς.

5. ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ. Δεν μπορούμε πια ν' ανεχόμαστε μια συμμορία βουλευτάδων με παχυλούς μισθούς και τραπεζικούς λογαριασμούς να ψηφίζουν τη θανατική μας καταδίκη, σε μια Βουλή-φρούριο ζωσμένη από δολοφονικές ορδές ΜΑΤ και Δίας. Αυτοί που έχουν ουσιαστικά καταργήσει κάθε νομιμότητα και το ίδιο το Σύνταγμα, που γίνονται δεκτοί με τα γιαούρτια της λαϊκής οργής σε κάθε εμφάνισή τους, δεν έχουν καμία πολιτική και ηθική νομιμοποίηση. Αυτή η σαπίλα δεν αντιμετωπίζεται με ασπιρίνες, δηλαδή απλά με εκλογές. Πρέπει να επιβάλλουμε να γίνουν εκλογές για Συντακτική Συνέλευση – δηλαδή για ν' αποφασίσει ο ελληνικός λαός μια ριζικά διαφορετική οργάνωση και λειτουργία της οικονομίας, της κοινωνίας, της πολιτικής.

ΟΧΙ ΣΤΑ ΔΕΚΑΝΙΚΙΑ ΤΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ

Από παντού ξεφυτρώνουν σήμερα κόμματα και «κόμματα», πολιτικοί και «προσωπικότητες» κάθε είδους, που προσπαθούν να πείσουν ότι έχουν κάποια εναλλακτική λύση. Κανέναν εργαζόμενο και νέο δεν πρέπει να ξεγελάσουν. Δεν ήταν όλοι αυτοί όλα αυτά τα χρόνια κομμάτι του συστήματος, που ψηφίσαν πλήθος αντεργατικών και αντιλαϊκών μέτρων – πριν «μετανοήσουν» ή αρχίσουν να εμφανίζονται ως «αντιμνημονιακοί», «πατριώτες», «υπεύθυνοι αριστεροί»; Το μόνο που θέλουν είναι να διαφαλίσουν την εκλογική τους «πελατεία», να επιβιώσουν στο καταρρέον πολιτικό σκηνικό. Τίποτα δεν έχουν να πουν και να κάνουν απέναντι στη βαρβαρότητα της Τρόικας, της Ε.Ε., της κρίσης του καπιταλισμού.

Η ΧΡΕΟΚΟΠΙΑ ΤΗΣ ΕΠΙΣΗΜΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ

Η πολιτική των ρεφορμιστών (ΚΚΕ, ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ) είναι ανήμπορη και τελικά καταστροφική για τα συμφέροντα των εργαζομένων. Τα πολιτικά πραξικοπήματα και οι βάρβαρες επιθέσεις που εξαπολύονται από το σύστημα εναντίον μας, δεν αντιμετωπίζονται με σχέδια για κυβερνήσεις «αντιμνημονιακές» ή «λαϊκής εξουσίας». Όλα αυτά είναι σχέδια διαχείρισης του σάπιου και καταρρέοντος καπιταλιστικού συστήματος – και γ' αυτό αδιέξοδα, ακόμα κι αν προσωρινά εμφανιστούν σαν «λύση». Αυτό το σύστημα δεν «διορθώνεται», ανατρέπεται!
– Ο ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ έχει κάνει πεμπτούσια της πολιτικής του τις αυταπάτες για «αναστολή πληρωμής του χρέους» και κυρίως για μια κυβέρνηση μαζί με ρετάρια προερχόμενα από το ΠΑΣΟΚ, που θα διαχειριστεί την κρίση χωρίς να πειράξει ουσιαστικά τίποτα από το σημερινό σάπιο καθεστώς.

Και βέβαια δείχνει πάντα έναν ιερό σεβασμό απέναντι στην Ε.Ε., σ' αυτό το αντεργατικό στρατηγείο, σ' αυτή τη φυλακή των λαών.
– Το ΚΚΕ, παρά τις δήθεν «ταξικές» κορώνες του, συνεχίζει όλο και πιο δογματικά την αδιέξοδη, σταλινική τακτική του να περιφρονεί το μαζικό κίνημα, να διασπείνει τους αγώνες, να καταγγέλλει και να συκοφαντεί οτιδήποτε δεν ελέγχει ασφυκτικά (ιδιαίτερα σ' αριστερά του), με μόνο στόχο να ενισχυθεί εκλογικά.
Κανένα απ' τα δυο ρεφορμιστικά κόμματα δεν οργανώνει, δεν αναπτύσσει τους αγώνες, κυρίως την ενότητα και ριζοσπαστικοποίησή τους. Επενδύουν στον πολιτικό καθωσπρεπισμό και την προβοκατορολογία, κάθε φορά που οι μάζες υιοθετούν πιο αποφασιστικές μορφές πάλης. Μοναδικός τελικός ορίζοντάς τους οι εκλογές, το αστικό κοινοβούλιο, το μάζεμα ψήφων.

Για μια Σοσιαλιστική Διέξοδο από την κρίση

Ο δρόμος για να νικήσουμε, για να σωθούμε απ' αυτό το σύστημα και τους κανίβαλους του, δεν περνάει μέσα από τις εκλογές. Αρκετά πια με τα λόγια στη Βουλή, με τη σύγχρονη χούντα που έχει θρονιαστεί εκεί μέσα.

Ένα τεράστιο κύμα αγώνων έχει πλημμυρίσει την ελληνική κοινωνία: απεργίες, καταλήψεις και αγώνες σε χώρους δουλειάς, κίνημα των «αγανακτισμένων» στις πλατείες, ανυπακοή στα χαράτσια, έκρηξη της λαϊκής οργής στις παρελάσεις, γιγάντιες εξεγερσιακές και συγκρουσιακές διαδηλώσεις (με τελευταία αυτή του Συντάγματος στις 12/2)... Είναι το ίδιο κύμα που σιγά-σιγά απλώνεται στην Ευρώπη, στις ΗΠΑ και σ' όλο τον κόσμο, με αγώνες των εργαζομένων και της νεολαίας ενάντια στην φρίκη της καπιταλιστικής κρίσης. Με εξεγέρσεις και επαναστάσεις των αραβικών λαών, που γκρεμίζουν αιματοβαμμένες δικτατορίες δεκαετιών, δείχνοντας ότι μια άλλη πορεία των πραγμάτων είναι εφικτή!

Με οδηγό τις εμπειρίες μας, οι εργαζόμενοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και η νεολαία πρέπει να προχωρήσουμε μπροστά, με εμπιστοσύνη στις δικές μας δυνάμεις. Δεν έχουμε τίποτα να περιμένουμε από κανέναν «σωτήρα», από τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία, τη ρεφορμιστική αριστερά ή όσους όψιμα ανακάλυψαν ότι το Μνημόνιο ήταν λάθος.

Χρειαζόμαστε πρόγραμμα, οργάνωση, ένα σχέδιο αγώνων. **Κάθε μέρα που χάνουμε, μεγαλώνει και η δική μας ευθύνη για όσα δεν κάνουμε για να σταματήσουμε αυτούς που μας καταστρέφουν.** Πρέπει να παλέψουμε παντού, ενισχύοντας τη δική μας οργάνωση και αλληλεγγύη. Στους χώρους δουλειάς και στις σχολές. Στις γειτονίες και στις πλατείες, με λαϊκές Συνελεύσεις ενάντια στη διάλυση της ζωής μας, με κινητοποιήσεις και κινηματικές δομές (επιτροπές αγώνα, αλληλοβοήθειας κ.α.), να προχωρήσουμε στην αντιμετώπιση των ζωτικών προβλημάτων επιβίωσης, με δυναμικούς, ενωτικούς και συντονισμένους αγώνες. Μπορούμε, όπως ανατρέψαμε τον Τσολόκογλου-Παπανδρέου και οι ρουμάνοι εργαζόμενοι τον δικό τους κουίσλινγκ, να τσακίσουμε τα αστικά κόμματα, των τραπεζών, της Τρόικας, της Ε.Ε., να επιβάλλουμε τις δικές μας λύσεις, ν' ανοίξουμε τον δρόμο για τον Σοσιαλισμό.

Γιατί αν δεν πάμε μέχρι τη ρίζα του κακού, αν σταματήσουμε στο κατώφλι της μόνης πραγματικής λύσης, τότε αυτό το σάπιο καπιταλιστικό σύστημα θα «αναπαλαιωθεί» πάνω στα κόκαλά μας. **Χρειάζεται καταρχήν να φύγουμε από τις κοινοβουλευτικές πρακτικές, να επιβάλλουμε μια επαναστατική κυβέρνηση των εργαζομένων, τη Σοσιαλιστική Δημοκρατία.** Μια οικονομία πλήρως αναδιάρθρωμένη, όπου τα μέσα παραγωγής και ο παραγόμενος πλούτος θα είναι κοινωνική ιδιοκτησία, με κριτήριο τις ανθρώπινες ανάγκες και όχι τα κέρδη μιας χούφτας καπιταλιστών. Ένα καθεστώς βασισμένο στον έλεγχο, τη συμμετοχή, τις αποφάσεις όλων των «από κάτω». Στην επέκταση και όχι τον περιορισμό των ελευθεριών (συνδικαλισμού, τύπου, έκφρασης κ.α.). Στο δημοκρατικό σχεδιασμό όλων των βασικών επιλογών (επενδύσεις, ενέργεια, διατροφή, περιβάλλον κλπ.). Στην ελεύθερη συνεργασία των λαών της Ενωμένης Σοσιαλιστικής Ευρώπης και όχι στο «πειθαρχείο» της καπιταλιστικής Ε.Ε.

Αυτή είναι η μόνη διέξοδος από τη βαρβαρότητα του σάπιου καπιταλιστικού συστήματος, αυτό είναι το αυθεντικό περιεχόμενο του Σοσιαλισμού (και όχι τα εκτρώματα του «υπαρκτού σοσιαλισμού»). Για να τα επιβάλλουμε πρέπει να χτίσουμε **μια νέα επαναστατική δύναμη**, τη μόνη εγγύηση για να συγκρουστούμε αποτελεσματικά μ' αυτό το σύστημα, τους υπηρέτες και το κράτος του.

Στηρίξτε – Ψηφίστε την ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΩΝ ΔΙΕΘΝΙΣΤΩΝ ΕΛΛΑΔΑΣ

Η κρίσιμη μάχη των εκλογών της 6ης Μάη

Χωρίς αμφιβολία οι εκλογές της 6^{ης} Μάη έχουν μια ιδιαίτερη κρισιμότητα. Ανάμεσα στα πολλά που πρόκειται να αποτυπωθούν, έστω και μέσα από τον φακό των εκλογών, είναι τρία βασικά πράγματα: α) Ο βαθμός αποδοκμασίας της πολιτικής των κοινωνικών και πολιτικών δυνάμεων, που οδήγησαν την οικονομία, την πολιτική, την κοινωνία σε μια κρίση χωρίς προηγούμενο και γύρισαν το βιοτικό επίπεδο και τα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα των εργαζομένων πολλές δεκαετίες πίσω. β) Η επίδραση των αγώνων, των γενικών απεργιών, των τεράστιων διαδηλώσεων και των ξεγερασιακών συγκρούσεων και γενικά του παρατεταμένου κοινωνικού πολέμου της προηγούμενης περιόδου πάνω στη συνείδηση των εργαζόμενων μαζών. γ) Η αντίσταση των μαζών απέναντι στους φασιστικούς εκβιασμούς της ΕΕ και των άλλων ιμπεριαλιστών, των καπιταλιστών και του υπηρετικού τους προσωπικού (αστοί πολιτικοί, μεγαλοδημοσιογράφοι, αργυρώνητοι πανεπιστημιακοί και άλλοι αλήτες) και κυρίως η κατάσταση του εργατικού κινήματος ενόψει της νέας απίστευτης σκληρότητας επίθεσης, που είναι ήδη προγραμματισμένη για αμέσως μετά τις εκλογές

1. Μαύρο στο ΠΑΣΟΚ, την ΝΔ αλλά και σε όλες τις αστικές πολιτικές δυνάμεις

Τα δύο λεγόμενα «κόμματα εξουσίας», ΠΑΣΟΚ και ΝΔ, επικεντρώνουν την προεκλογική τους προπαγάνδα, όχι φυσικά στις πολιτικές τους που οδήγησαν στην καταστροφή αλλά, σε εκβιαστικά διλήμματα ή και στο λεγόμενο «μεταναστευτικό» και τα στρατόπεδα συγκέντρωσης του Χρυσοχολίδη, προκειμένου να παραπλανήσουν και να εξαπατήσουν τον ελληνικό λαό. Γι' αυτή την αδίστακτη «συμμορία του ευρώ» δεν υπάρχει κανένα όριο, κανένα φραγμός προκειμένου να κερδίσουν έστω και μια ψήφο. Είναι τόσο αδίστακτοι και ανήθικοι ώστε έχουν φτάσει ακόμη και στην αποκήρυξη των «μνημονίων», όταν ακόμη και οι «πέτρες» γνωρίζουν ότι όχι μόνο τα έχουν υπογράψει αλλά και θα τα εφαρμόσουν και με το παραπάνω. «Τσακώνονται» προεκλογικά για να βρεθούν μετά τις εκλογές μαζί, για να συνεχίσουν την καταστροφή του βιοτικού επιπέδου μας, αν φυσικά τους το επιτρέψει το εκλογικό αποτέλεσμα. Γι' αυτό **μαύρο** στα κόμματα της συμφοράς και της καταστροφής. Κάθε ψήφος που πάει σ' αυτά είναι ψήφος για τη συνέχιση των πολιτικών που μας οδήγησαν στην χρεοκοπία.

Επίσης πρέπει να μαυριστούν και οι διάφορες αστικές δυνάμεις (κεντρώες, δεξιές, ακροδεξιές ή και φασίζουσες) που λόγω των εκλογών έχουν φορέσει «αντιμνημονιακή» λεοντή ή παριστάνουν τον «πατριώτη» κλπ.

2. Καμιά ψήφος στα ρεφορμιστικά κόμματα και σε όλες τις δυνάμεις έχουν παρόμοια πολιτική

Η πολιτική των ρεφορμιστών (ΚΚΕ, ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ) είναι ανήμπορη και τελικά καταστροφική για τα συμφέροντα των εργαζομένων. Τα πολιτικά πραξικοπήματα και οι βάρβαρες επιθέσεις που εξαπολύονται από το σύστημα εναντίον μας, δεν αντιμετωπίζονται με σχέδια για κυβερνήσεις «αντιμνημονιακές» ή «λαϊκής εξουσίας». Όλα αυτά είναι σχέδια διαχείρισης του σάπιου και καταρρέοντος καπιταλιστικού συστήματος – και γι' αυτό αδιέξοδα, ακόμα κι αν προσωρινά εμφανιστούν σαν «λύση». Αυτό το σύστημα δεν «διορθώνεται», ανατρέπεται!

– Ο ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ έχει κάνει πεμπουσία της πολιτικής του τον κυβερνητισμό. Τελευταία του εκδοχή είναι η κυβέρνηση με την ανοχή ή την υποστήριξη του Κομμένου! Αυτές οι πολιτικές μαζί με τις αυταπάτες για «αναστολή πληρωμής του χρέους» και τον μόνιμο ιερό σεβασμό απέναντι στην Ε.Ε. είναι σίγουρα ό,τι πιο καταστροφικό για τα συμφέροντα των εργαζομένων.

– Όσο για το ΚΚΕ, παρά τις δήθεν «ταξικές» κορώνες του, συνεχίζει όλο και πιο δογματικά την αδιέξοδη, σταλινική τακτική του, να περιφρονεί το μαζικό κίνημα, να διασπείνει τους αγώνες, να καταγγέλλει και να συκοφαντεί οτιδήποτε δεν ελέγχει ασφικτικά (ιδιαίτερα στ' αριστερά του), με μόνο στόχο να ενισχυθεί εκλογικά. Για δε το «σοσιαλιστικό» του όραμα φαίνεται να το αισθάνεται κοντά στη σταλινική δικτατορία της Β. Κορέας!

Ο μοναδικός στόχος και των δυο ρεφορμιστικών κόμματος, παρά τις όποιες διαφορές μεταξύ τους, είναι οι εκλογές, το αστικό κοινοβούλιο, το μάζεμα ψήφων.

3. Είναι δυνατόν αυτές οι εκλογές να αποδειχτούν ο καταλύτης πολλών και σημαντικών πολιτικών αλλαγών και εξελίξεων. Αν η οργή, η φτώχεια, η εξαθλίωση και οι αγώνες των εργα-

ζομένων και της νεολαίας εκφραστούν και στις κάλπες, που είναι και το πιθανότερο, τότε η αστική τάξη, η ΕΕ και τα επιτελεία τους δε θα πρέπει να αισθάνονται και πολύ καλά, όχι μόνο για την κατάσταση στην Ελλάδα αλλά και για την κατάσταση στις υπόλοιπες χώρες της Ευρώπης. Το ήδη μισογρεμισμένο πολιτικό σκηνικό και οι μισοδιαλυμένες αστικές δυνάμεις θα δεχθούν

τέτοιο κτύπημα, ώστε η αποσύνθεση και ο κατακερματισμός τους θα συνεχιστούν και θα μεγαλώσουν και θα γίνει ακόμη δυσκολότερη η μελλοντική ανασυγκρότηση και αναγέννησή τους και κατά συνέπεια η διαχείριση της κρίσης του καπιταλιστικού συστήματος.

4. Η ΟΚΔΕ αντιλαμβάνεται αυτή την κατάσταση και αυτός είναι ο σημαντικότερος λόγος που συμμετέχει στις εκλογές. Για να δείξουμε την κρισιμότητα της κατάστασης, για να δώσουμε την δική μας στρατηγική και τακτική διεξόδου από την κρίση και την οικοδόμηση της σοσιαλιστικής κοινωνίας. Με λίγα λόγια, για να δείξουμε την αναγκαιότητα να οικοδομηθεί μια νέα επαναστατική δύναμη, τη μόνη εγγύηση για να συγκρουστούμε αποτελεσματικά με το σύστημα, τους υπηρέτες και το κράτος του. Έτσι, λοιπόν, η ψήφος στην ΟΚΔΕ σημαίνει τη δέσμευση, αν όχι και τη στράτευση, στον αγώνα για την ανατροπή των μνημονιακών πολιτικών αλλά και στην πάλη για το σοσιαλισμό.

Στηρίξτε-Ψηφίστε ΟΚΔΕ

Γιώργος Δαλαβάρκας (1923-2012)

Την Τετάρτη 18/4/2012 συνοδεύσαμε οι συγγενείς, οι φίλοι και οι σύντροφοί του στην τελευταία κατοικία του, στο νεκροταφείο της Δροσιάς, τον σύντροφο Γιώργο Δαλαβάρκα.

Ο σ. Γ. Δαλαβάρκας από πολύ μικρός ασπάσθηκε τις ιδέες του εργατικού και κομμουνιστικού κινήματος τις οποίες και υπηρέτησε στο μεγαλύτερο μέρος της ζωής του μέσα από τις γραμμές του τροτσικιστικού κινήματος. Στην περίοδο της κατοχής συλλαμβάνεται από τους ιταλούς φασίστες και φυλακίζεται. Μετά την ήττα στον εμφύλιο πόλεμο συλλαμβάνεται και στέλνεται στο κολαστήριο της Μακρονήσου. Η χούντα της 21^{ης} Απριλίου 1967 επίσης τον συλλαμβάνει και τον στέλνει εξορία. Ο σ. Δαλαβάρκας, όπως και όλοι οι τροτσικιστές κρατούμενοι και φυλακισμένοι στις φυλακές και στις εξορίες, θα γνωρίσει, όπως είναι γνωστό από την ιστορία, και το καθεστώς απομόνωσης, συκοφαντίας και φυσική βίας των σταλινικών.

Ο σ. Δαλαβάρκας συνετέλεσε σημαντικά στο ενοποιητικό συνέδριο των τριών τροτσικιστικών οργανώσεων (1946) και στη δημιουργία του Κομμουνιστικού Διεθνιστικού Κόμματος Ελλάδας (ΚΔΚΕ). Αργότερα και μέχρι τη Δικτατορία ήταν ένας από τους ηγέτες του ΚΔΚΕ. Στο προδικτατορικό Μαρξιστικό Δελτίο 1959-1967 (ανατύπωση από τις Εκδόσεις Εργατική Πάλη) έγραφε με το ψευδώνυμο Λ. Πετρίτης και κυρίως με το Γ. Κρατερός. Μετά τη Δικτατορία, ήταν ένας από εκείνους τους λίγους που εντάχθηκαν στο ΠΑΣΟΚ, ακολουθώντας την καταστροφική γραμμή Πάμπλο, του οποίου υπήρξε και τα προηγούμενα χρόνια ένας από τους σημαντικότερους πολιτικούς εκπροσώπους στην χώρα μας.

Ανεξάρτητα από τα πολιτικά του λάθη, η πίστη του στο εργατικό κίνημα δεν κλονίστηκε ποτέ και ήταν πάντοτε έτοιμος για κάθε θυσία. Επίσης, αν και μετά την μεταπολίτευση δεν είχε οργανωμένη σχέση με το τροτσικιστικό κίνημα, δεν έπαψε ποτέ να ενδιαφέρεται για την πορεία του και μέχρι την τελευταία πνοή της ζωής του ρωτούσε για να μαθαίνει νέα του. Η ΟΚΔΕ εκφράζει τα βαθιά συλλυπητήριά της στην οικογένειά του.

Ε.Π.

Α' γύρος προεδρικών εκλογών στη Γαλλία

Απόρριψη των αστικών πολιτικών

■ Στέφανος Ιωαννίδης

Στις 22 Απρίλη πραγματοποιήθηκε ο α' γύρος των προεδρικών εκλογών στη Γαλλία, με τους υποψηφίους των δύο μεγάλων αστικών κομμάτων, τους **Σαρκοζί του UMP** (δεξιοί) και **Ολάντ του PS** (Σοσιαλιστικό Κόμμα) να περνούν, όπως αναμενόταν, στο δεύτερο γύρο, όπου θα επικρατήσει κατά πάσα πιθανότητα σχετικά άνετα ο Ολάντ. «Εκπληξη» αποτέλεσε η μεγάλη άνοδος του ακροδεξιού **FN (Εθνικό Μέτωπο) της Μαρίν Λεπέν**, ενώ επιβεβαιώθηκαν σε μεγάλο βαθμό οι προβλέψεις για μεγάλη άνοδο του ρεφορμιστικού **Μετώπου της Αριστεράς (Front de Gauche)**, που είναι ουσιαστικά το παλιό ΚΚ Γαλλίας υπό την ηγεσία του πρώην υπουργού Παιδείας του σοσιαλιστικού κόμματος και ευρωβουλευτή Μελανσόν.

Όπως είχαμε επισημάνει (βλ. ΕΠ Φλεβάρη 2012), στο χώρο της άκρας αριστεράς το **NPA (Νέο Αντικαπιταλιστικό Κόμμα)** και η τροτσκιστική **Lutte Ouvriere (Εργατική Πάλη)** είδαν τ' αποτελέσματά τους να συρρικνώνονται πάρα πολύ σε σχέση με τις προεδρικές εκλογές του 2007 ή και του 2002, επιστρέφοντας έτσι στην εκλογική επιρροή που είχαν πριν μια δεκαετία.

Πιο αναλυτικά, υπήρξε ένα αρκετά μεγάλο ποσοστό **αποχής**, που έφτασε το 20,5% (σχεδόν 9,5 εκ. ψηφοφόροι). Αν και στις προεδρικές εκλογές παρατηρούνταν ανέκαθεν μεγάλα ποσοστά αποχής, το αντίστοιχο ποσοστό το 2007 είχε περιοριστεί στο 16% περίπου. Επίσης, οι λευκές και άκυρες ψήφοι έφτασαν το 1,5% (σχεδόν 700.000). Αυτοί οι αριθμοί καταγράφουν μια συνολική απόρριψη του αστικού πολιτικού σκηνικού από μεγάλες μερίδες της γαλλικής κοινωνίας.

Η ίδια τάση αποτυπώνεται και στην ήττα του **Σαρκοζί**, το κόμμα του οποίου έχασε σχεδόν 1.700.000 ψήφους, παίρνοντας 27,2% (από 31,2%). Η μεγάλη αυτή πτώση είναι αποτέλεσμα των νεοφιλελεύθερων πολιτικών του, οι οποίες έχουν ήδη οδηγήσει μεγάλα κομμάτια της γαλλικής κοινωνίας και της νεολαίας στην φτώχεια και την εξαθλίωση.

Ο **Ολάντ** αύξησε τις ψήφους του κόμματός του κατά περίπου 700.000 σε σχέση με την επίδοση της Σεγκολέν Ρουαγιάλ το 2007, αλλά μόλις που κατόρθωσε να ξεπεράσει τον Σαρκοζί με το 28,6% που συγκέντρωσε. Η άνοδος του είναι μάλλον αμελητέα, αν αναλογιστεί κανείς την εκλογική τακτική που ακολούθησε, η οποία ήταν γεμάτη ψέματα και λαϊκισμούς, υποσχόμενος ότι θα αναθεωρήσει(!) το νέο σύμφωνο σταθερότητας της Ε.Ε. και θα φορολογήσει τους πλούσιους. Ο Ολάντ και το κόμμα του, όπως και ο Σαρκοζί, είναι όργανο του γαλλικού και ευρωπαϊκού κεφαλαίου και όχι μόνο δεν πρόκειται να αλλάξει την πολιτική της Ε.Ε. για την αντιμετώπιση της κρίσης αλλά θα προσπαθήσει να την εφαρμόσει στο ακέραιο με μια μεγάλη επίθεση στους γάλλους εργαζόμενους, τα λαϊκά στρώματα και τη νεολαία.

Η μεγάλη άνοδος της **Μαρίν Λεπέν**, η οποία έλαβε 17,9% πολλαπλασιάζοντας τις ψήφους που είχε λάβει ο πατέρας της το 2007 (6.400.000 από 3.800.000), δεν εκφράζει κατά βάση μια «συντηρητικοποίηση» της γαλλικής κοινωνίας ή πολύ περισσότερο μια στροφή στην ξενοφοβία κλπ. όπως πολλοί βιάστηκαν να ισχυριστούν (εξάλλου το Εθνικό Μέτωπο είχε λάβει 4.800.000 ψήφους (16%) στις προεδρικές εκλογές του 2002). Η ψήφος στη Λεπέν, όπως σε μεγάλο βαθμό στον Μελανσόν, ήταν πρώτη και κύρια ψήφος διαμαρτυρίας απέναντι στα δύο μεγά-

λα αστικά κόμματα και απόρριψης των πολιτικών τους. Η εκλογική καμπάνια της Λεπέν, που εστίασε στη ρήξη με το ευρώ και την Ε.Ε. (όταν όλα τα αριστερά και ακροαριστερά κόμματα έλεγαν μισόλογα σ' αυτό το θέμα) στόχευε ακριβώς σ' αυτό. Η Λεπέν, όπως και ο Μελανσόν, απορρόφησαν το μεγαλύτερο μέρος από τους ψηφοφόρους του Μπαϊρού (Δημοκρατικό Κίνημα), ο οποίος έχασε πάνω από 3,5 εκατομμύρια ψήφους σε σχέση με το 2007 και περιορίστηκε στο 9% (από 18,5%).

Το ρεφορμιστικό **Μέτωπο της Αριστεράς** του Μελανσόν έλαβε 11%, σχεδόν 4.000.000 ψήφους, ποσοστό τεράστιο, αν συγκριθεί με τις επιδόσεις του ΚΚ Γαλλίας το 2007 (700.000 ψήφοι και σχεδόν 2%). Ο Μελανσόν αναδείχθηκε σε βασικό εκφραστή του μεγάλου κομματιού της γαλλικής κοινωνίας που απορρίπτει τις νεοφιλελεύθερες πολιτικές και αναζητά μια διέξοδο από την κρίση, τη λιτότητα, την φτώχεια και την εξαθλίωση. Το Μέτωπο της Αριστεράς ουσιαστικά απορρόφησε όλους τους ψήφους που είχαν πάει το 2007 αλλά και το 2002 στην άκρα αριστερά. Ωστόσο, οι γάλλοι εργαζόμενοι, οι άνεργοι και οι νέοι δεν έχουν τίποτε να περιμένουν από τον πρώην σοσιαλιστή, του οποίου όνειρο (όπως και του ΚΚ Γαλλίας) είναι μια συγκυβέρνηση με το Σοσιαλιστικό Κόμμα και η προσπάθεια για έναν «καλό» καπιταλισμό και μια «καλή» Ευρωπαϊκή Ένωση. Το πρόγραμμά του δεν περιλάμβανε καν την

εθνοποίηση των γαλλικών τραπεζών, απαραίτητο πυλώνα για κάθε πραγματικό σχέδιο επανεκκίνησης της γαλλικής οικονομίας, πόσο μάλλον την εθνοποίηση των μεγάλων επιχειρήσεων. Ακόμη περισσότερο, Μελανσόν και ΚΚ δεν επιθυμούν τη σύγκρουση με το αστικό κράτος αλλά τον έλεγχο του από μια αριστερή κυβέρνηση (όπως το ΚΚΕ και ο ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ στην Ελλάδα) και φυσικά δεν βοηθούν τα κινήματα, ειδικά της γαλλικής νεολαίας, να αυτοοργανωθούν και να συγκρουστούν με την κυβέρνηση για να πετύχουν τους στόχους τους.

Το **NPA** τα πήγε μάλλον «καλά», εν μέσω της τεράστιας πτώσης του, αν αναλογιστεί κανείς τη μεγάλη κρίση στην οποία βρίσκεται και η οποία πιθανότατα θα το οδηγήσει στη διάλυση. Συρρικνώθηκε στο 1,15% των ψήφων (περίπου 400.000 ψήφοι) από το 4% και τους σχεδόν 1.500.000 ψήφους που είχε λάβει ο υποψήφιος του Ολιβιέ Μπεζανσενό το 2007. Το 2002, ως υποψήφιος της LCR (τότε γαλλικού τμήματος της 4ης Διεθνούς), ο Μπεζανσενό είχε λάβει το 4,3% και 1.200.000 ψήφους. Η αποψίλωση του NPA από το Μέτωπο της Αριστεράς είναι αποτέλεσμα της εσωτερικής του διάλυσης (αποχώρηση τάσεων προς τον Μελανσόν, ανοιχτό σαμποτάζ της εκλογικής καμπάνιας από τη δεξιά τάση, διάλυση της LCR βλ. προηγούμενο φύλλο της ΕΠ). Αυτό με τη σειρά του οφείλεται στην καταστροφική πολιτική της ηγεσίας της LCR και της

Ενιαίας Γραμματείας της 4ης Διεθνούς να αυτοδιαλύσει τα εθνικά τμήματά της σε «πλατιά αντικαπιταλιστικά κόμματα», όπως το NPA (στις περισσότερες χώρες σε συμμαχία με σταλινικούς ή πρώην σταλινικούς και κυρίως ως «ουρά» πρώην σοσιαδημοκρατών), να εγκαταλείψει το επαναστατικό πρόγραμμα και τον επαναστατικό μαρξισμό. Έτσι, την περίοδο της πιο βαθιάς κρίσης του καπιταλισμού, μπροστά στην προοπτική μεγάλων εργατικών αγώνων και του σοσιαλισμού, το γαλλικό εργατικό κίνημα βλέπει μια πολιτική δύναμη που έμπαινε πάντοτε στην πρώτη γραμμή της οργάνωσης των αγώνων, να συρρικνώνεται και να διαλύεται.

Τέλος, η **Lutte Ouvriere**, τροτσκιστική οργάνωση με μεγάλη παράδοση στο εργατικό κίνημα, περιορίστηκε επίσης στο 0,56% των ψήφων (200.000) από 1,3% και σχεδόν 500.000 το 2007 (το 2002, 5,7% και περισσότερες από 1.600.000 ψήφοι). Και η Lutte Ouvriere λοιπόν συρρικνώθηκε στα προ-2002 ποσοστά της, αδυνατώντας να επωφεληθεί από τη μεγάλη άνοδο των αγώνων όλης της προηγούμενης δεκαετίας, σε πολλούς από τους οποίους (ειδικά στους εργατικούς χώρους) έπαιξε σημαντικό ρόλο. Η οργάνωση αυτή φαίνεται να «πληρώνει» την αδυναμία της να αντιληφθεί τη μεγάλη άνοδο των αγώνων (συμπεριλαμβανομένων των αγώνων ενάντια στην παγκοσμιοποίηση ή την Ε.Ε., στους οποίους δεν συμμετείχε), τη ριζοσπαστικοποίηση και τις νέες μορφές πάλης (ιδιαίτερα στη νεολαία), την αποδέσμευση πλατιών στρωμάτων των εργαζομένων από τα αστικά και ρεφορμιστικά κόμματα.

Στο β' γύρο, η Lutte Ouvriere εμμέσως καλεί για αποχή ή ψήφο στον Ολάντ. Το NPA επίσης δεν καλεί σε καταψήφιση και των δύο υποψηφίων της αστικής τάξης. Ο Μελανσόν καλεί εμμέσως σε ψήφο στον Ολάντ («κινήτοποίηση για να φύγει ο Σαρκοζί»), ενώ η Λεπέν, που θα δώσει την «γραμμή» του κόμματός της την 1η Μάη, πιθανότατα δεν θα καλέσει για υποστήριξη του Σαρκοζί. Ο δεύτερος γύρος των εκλογών θα πραγματοποιηθεί στις 6 Μάη.

Αλγερία

Απεβίωσε ο Αχμέντ Μπεν Μπελά

Στις 11 Απριλίου, απεβίωσε στο σπίτι του στο Αλγέρι σε ηλικία 96 ετών ο Αχμέντ Μπεν Μπελά, ένας από τους ιστορικούς ηγέτες του αιματηρού οκταετούς αγώνα του αλγερινού λαού ενάντια στη γαλλική αποικιοκρατία (1954-1962) και πρώτος πρόεδρος της ανεξάρτητης Αλγερίας. Υπήρξε ένας άνθρωπος σύμβολο της παναραβικής ιδεολογίας και του παγκόσμιου αντιαποικιακού κινήματος, που πέρασε 24 χρόνια της ζωής του σε γαλλικές και αλγερινές φυλακές, ενώ ο θάνατός του συνέπεσε με τα 50 χρόνια από την απελευθέρωση της χώρας του.

Ο Μπεν Μπελά γεννήθηκε το 1916, όταν η γαλλική αποικιοκρατία βρισκόταν στο αποκορύφωμά της, σε ένα χωριό της δυτικής Αλγερίας, από μια οικογένεια ακτημόνων μικροκαλλιεργητών γης που ανήκαν στους Σουφίτες μουσουλμάνους. Το 1936 κατατάχθηκε εθελοντικά στο γαλλικό στρατό - συνήθης τακτική των νεαρών αλγερινών μουσουλμάνων της εποχής, καθώς αποτελούσε το μόνο δρόμο κοινωνικής ανόδου - και τιμήθηκε με πέντε μετάλλια στη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Η επιστροφή του στην πατρίδα τον έφερε ξανά αντιμέτωπο με την ωμή καταπίεση που ασκούσαν οι Γάλλοι στους συμπατριώτες του, γεγονός που τον οδήγησε να αρνηθεί το διορισμό του σε θέση αξιωματικού και να προσχωρήσει στο «Κίνημα για το Θρίαμβο των Δημοκρατικών Ελευθεριών», με το οποίο εκλέχθηκε δημοτικός σύμβουλος. Στη συνέχεια, όταν το κίνημα κηρύχθηκε παράνομο, πέρασε στην παρανομία και έγινε ιδρυτικό μέλος της «Ειδικής Οργάνωσης» (Organisation Speciale) - από την οποία προέκυψε το «Μέτωπο για την Εθνική Απελευθέρωση» (FLN) - και ξεκίνησε τον αντιαποικιακό αγώνα. Το 1951 συνελήφθη και καταδικάστηκε σε οχτώ χρόνια φυλάκισης, αλλά δύο χρόνια μετά κατάφερε να δραπέτεύσει και να βρει καταφύγιο στο Κάιρο, από όπου, το 1954, μαζί με τα άλλα οκτώ μέλη της «Επαναστατικής Επιτροπής Ενότητας και Δράσης», της κεντρικής επιτροπής του FLN, κήρυξε τον πόλεμο για την ανεξαρτησία της Αλγερίας.

Το 1956 συνελήφθη και πάλι από τους Γάλλους, για να απελευθερωθεί ξανά το 1962, με τη νίκη του αγώνα για την ανεξαρτησία. Ενώ βρισκόταν στη φυλακή, εκλέχθηκε αντιπρόεδρος της προσωρινής κυβέρνησης της Αλγερίας και λίγο μετά την απελευθέρωσή του συνυπέγραψε τη συνθήκη του Εβιάν και την εκεχειρία μεταξύ Γαλλίας και Αλγερίας. Εξαιρετικά δημοφιλής καθώς ήταν, επισκίασε γρήγορα τους συναγωνιστές - αντιπάλους του στο FLN για την ηγεσία του Μετώπου και της χώρας και το 1963 εκλέχθηκε πρόεδρος της Αλγερίας, ως ο μοναδικός υποψήφιος του FLN.

Στα δύο χρόνια που έμεινε στην εξουσία, αφού αναχαίτισε την εισβολή του Μαρόκου, προώθησε μια σειρά μεταρρυθμίσεις για την αυτοδιαχείριση και τον αναδασμό της γης προς όφελος των ακτημόνων συμπατρι-

▲ Ο Μπεν Μπελά (δεξιά) μετά την σύλληψή του από τον γαλλικό στρατό

ωτών του, την καθιέρωση της δημόσιας υγείας και παιδείας και την ανασυγκρότηση του κράτους, που είχε διαλυθεί από τον πολύχρονο πόλεμο. Σύμβουλός του σε αυτή την προσπάθεια υπήρξε ο Μιχάλης Ράπτης (Πάμπλο), γραμματέας τότε της 4^{ης} Διεθνούς.

Στην προσπάθειά του, ωστόσο, να εξισορροπήσει τις αλληλοσυγκρουόμενες κλίκες στο εσωτερικό του FLN και της κυβέρνησης - ιδίως το στρατό, τους πρώην αντάρτες και την κρατική γραφειοκρατία - και να επιβάλει τις επιλογές του, ακολούθησε όλο και πιο αυταρχικές τακτικές, απέκλεισε τους πολιτικούς του αντιπάλους από την επιτροπή για το νέο σύνταγμα της χώρας, απαγόρευσε το ΚΚ, δημιούργησε ένα μονοκομματικό αντιδημοκρατικό καθεστώς και έδωσε αφορμή για το πραξικόπημα που τον ανέτρεψε το 1965, με επικεφαλής τον φίλο του, πρώην υπουργό Άμυνας Χουαρί Μπουμνεντιέν. Για τα βαθύτερα αίτια, βέβαια, αυτής της ανατροπής πρέπει να εξετάσει κανείς τη δυσάρεσκεια και ανησυχία που προκάλεσαν στο «φίλο» αμερικανό πρόεδρο Τζον Κένεντι (ο οποίος τον είχε υποδεχτεί σαν ήρωα κατά την επίσκεψή του στην Ουάσινγκτον), οι στενοί δεσμοί που άρχισε να αναπτύσσει ο Μπελά με την Κούβα και τη Σοβιετική Ένωση, η ιδιαίτερη σχέση του με το Νάσερ και οι «σοσιαλιστικές» πτυχές των μεταρρυθμίσεών του.

Μετά την ανατροπή του, ο Μπελά τέθηκε σε κατ'οίκον περιορισμό μέχρι το 1980, οπότε και του επιτράπηκε να αυτοεξοριστεί στην Ελβετία. Επέστρεψε στην Αλγερία το 1990 και ηγήθηκε του κόμματος «Κίνημα για τη Δημοκρατία στην Αλγερία». Αν και το κόμμα του τέθηκε εκτός νόμου το 1997, ο ίδιος παρέμεινε στη χώρα μέχρι το θάνατό του, καταδικάζοντας τις κυβερνητικές πολιτικές και συμμετέχοντας σε διάφορες διεθνείς επιτροπές όπως η «Διεθνής Εκστρατεία ενάντια στην Επίθεση στο Ιράκ». Ο ίδιος, στα τελευταία χρόνια της ζωής του, περιέγραφε τον εαυτό του ως μετριοπαθή ειρηνόφιλο ισλαμιστή, ασκώντας κριτική στα κυρίαρχα ισλαμικά ρεύματα για λανθασμένη ερμηνεία του Ισλάμ.

Παρά την αμφισβήτηση που δέχτηκε για τις πολιτικές του επιλογές και πρακτικές, ο ρόλος του Μπεν Μπελά στον αγώνα ενάντια στην αποικιοκρατία χάρισε το σεβασμό και την αναγνώριση σε αυτή την ιστορική φυσιογνωμία, κατά πολλούς έναν από τους τελευταίους γνήσιους εκπροσώπους του αραβικού εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα.

στον κόσμο...

ΤΥΝΗΣΙΑ

Οι εργαζόμενοι παλεύουν για ν' αποκρούσουν την επίθεση των αστών και των παλιών κρατικών αξιωματούχων, που από καινούριους θέσεις προσπαθούν να επανακτήσουν τα προνόμια και την εξουσία τους. Στις 28/3, όταν ισλαμίστικές οργανώσεις διαδήλωσαν στο κέντρο της πρωτεύουσας Τύνιδας, οι αρχές, με πρόφαση τα παράπονα καταστηματαρχών, απαγόρευσαν τις συγκεντρώσεις στη κεντρική λεωφόρο Μπουργκίμπα. Στις 2/4, εκατοντάδες αγωνιστές προσπάθησαν να σπάσουν την απαγόρευση και διαλύθηκαν βίαια από την αστυνομία. Αυτό πυροδότησε κινητοποιήσεις σε διάφορες περιοχές της χώρας. Στο Σίντι Μπουζίντ, απ' όπου ξεκίνησε η Αραβική Άνοιξη και είναι μια από τις πιο υποβαθμισμένες, περίπου 1.000 εργαζόμενοι κατέβηκαν σε απεργία στις 4/4. Στις 7/4, στην επίσης φτωχή εργατούπολη Ελ Γκετάρ της επαρχίας Γκαφσά, η μη πρόσληψη κάποιων άνεργων νέων από την εταιρία παραγωγής φωσφόρου (CPG), οδήγησε σε συγκρουσιακές διαδηλώσεις. Αυτές κλιμακώθηκαν σε απεργία στις 10/4, με όλες τις δημόσιες υπηρεσίες να παραλύουν, με ακόμη πιο βίαιες διαδηλώσεις που επεκτάθηκαν και στην κοντινή πόλη Ζαννούς. Όταν στις 9/4 οι κάτοικοι της Τύνιδας κατέβηκαν σε συγκέντρωση στην απαγορευμένη περιοχή για να τιμήσουν τη μνήμη των Μαρτύρων της Επανάστασης, και η αστυνομία τους επιτέθηκε με λύσσα, συγκρούσεις ξέσπασαν σε ακόμα περισσότερες πόλεις. Έτσι, δύο ημέρες μετά, η κυβέρνηση αναγκάστηκε να αποσύρει την απαγόρευση των διαδηλώσεων στην Τύνιδα.

ΒΡΑΖΙΛΙΑ

45 κρατικά οικόπεδα, που τα εκμεταλλεύονταν μεγαλογαιοκτήμονες, απαλλοτριώθηκαν από φτωχούς αγρότες στις πρώτες δύο εβδομάδες του Απριλίου. Παράλληλα οι Αγρότες Χωρίς Γη κατέλαβαν τις έδρες της Γραμματείας Αγροτικής Μεταρρύθμισης στην πρωτεύουσα Ρίο ντε Ζανέιρο και σε δέκα πόλεις ακόμα, για να καθορίσουν την αναδιανομή της γης. Ιδιαίτερη θέση στον αγώνα έχουν οι ιθαγενείς φυλές, που παλεύουν για την υπεράσπιση της γης τους (όπως της φυλής Παταχό, που τα τελευταία χρόνια κατάφερε να καταλάβει 62 εκτάσεις γης από τον δρυμό της, τον οποίο η κρατική επιτροπή «προστασίας των ιθαγενών» είχε ξεπουλήσει από το 1937). Στις 18/4, εθνική ημέρα του αγώνα για την αγροτική μεταρρύθμιση, οι Αγρότες Χωρίς Γη πραγματοποίησαν μεγάλες διαδηλώσεις σε 20 πολιτείες της Βραζιλίας, κάνοντας αποκλεισμούς κεντρικών και περιφερειακών δρόμων, σιδηροδρομικών γραμμών και δημοσίων κτιρίων. Απαίτησαν την μόνιμη εγκατάσταση των 186.000 οικογενειών που ζουν σε καταυλισμούς και την ακύρωση των τίτλων ιδιοκτησίας που δόθηκαν στους σύγχρονους τσιφλικάδες.

ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ

2.300 Παλαιστίνιοι κρατούμενοι στις ισραηλινές φυλακές έκαναν αποχή συσσιτίου στις 17/4, ενώ τουλάχιστον 1.200 ξεκίνησαν απ' αόριστον απεργία πείνας, ονομάζοντάς την «απεργία πείνας για αξιοπρέπεια», δηλαδή μέχρι να ικανοποιηθεί το σύνολο των αιτημάτων τους, να σταματήσει η απομόνωση και ο εξευτελισμός τους. Τα τελευταία τρία χρόνια πολλοί έχουν προχωρήσει σε πολυήμερες απεργίες πείνας και κάποιοι, όπως ο Χαντέρ Αντνάν, απελευθερώθηκαν πανηγυρικά τον περασμένο Μάρτιο. Αυτή όμως η απεργία αποτελεί μια κλιμάκωση του αγώνα και αγκαλιάζεται από όλα τα πολιτικά ρεύματα. Στηρίζεται από πολλές κοινωνικές και πολιτικές συλλογικότητες διεθνώς, που προσπαθούν στα πλαίσια της πρωτοβουλίας «Καλωσήρθατε στην Παλαιστίνη 2012» να φτάσουν στους φυλακισμένους αλλά εμποδίζονται από την αστυνομία στις χώρες τους ή στο Ισραήλ. Πάνω από 30 αλληλέγγυοι από Γαλλία, Ισπανία, Πορτογαλία, Καναδά και Ιταλία συνελήφθησαν στο αεροδρόμιο Μπεν Γκουριόν του Τελ Αβίβ στις 15/4, όπως και οι ισραηλινοί συναγωνιστές που έσπευσαν για βοήθεια. Ταυτόχρονα, οι ισραηλινοί νέοι που αρνούνται να καταταγούν στον κατοχικό στρατό, εξακολουθούν να φυλακίζονται με τελευταίο παράδειγμα την 18χρονη Νοάμ Γκουρ που κρατείται στις στρατιωτικές φυλακές από τις 16/4.

Η μάχη του Ουισκόνσιν

Παράλληλα με τη μεγάλη κούρσα για τις προεδρικές εκλογές στις ΗΠΑ, διεξάγεται στα πλαίσια της αχανούς χώρας και μια βουβή (και θαμμένη από τα αμερικάνικα ΜΜΕ) μάχη, η έκβαση της οποίας όχι μόνο θα κρίνει ποιο από τα δύο κόμματα θα μπει στην τελική τελική ευθεία για τις εκλογές του Νοεμβρίου με καλύτερους όρους αλλά θα καθορίσει και την πορεία της ταξικής πάλης στις ΗΠΑ.

Στους μεγάλους και σκληρούς αγώνες που έχουν κάνει την εμφάνιση τους στις ΗΠΑ τον τελευταίο χρόνο, το βάθος και η ποιότητα των οποίων είναι μεγαλύτερα από το αντιπολεμικό κίνημα της δεκαετίας του '60, ξεχωρίζει η σκληρή και επίμονη μάχη χαρακωμάτων στο Ουισκόνσιν, που κρατάει από τον περασμένο Φεβρουάριο.

Οι εικόνες από την κατάληψη του Καπιτωλίου του Ουισκόνσιν στις 14 Φεβρουαρίου από χιλιάδες εργαζόμενους και νέους ενάντια στην αντεργατική επίθεση του νεοεκλεγέντα ρεπουμπλικάνου κυβερνήτη Σκοτ Ουόλκερ είναι ακόμα νωπές στην μνήμη όλων. Το σχέδιο νόμου, κομμένο και ραμμένο στα μέτρα των καπιταλιστών, στόχευε ευθέως στην κατάργηση των συλλογικών διαπραγματεύσεων των δημοσίων υπαλλήλων, στο δικαίωμα διαπραγμάτευσης αυξήσεων πέραν του πληθωρισμού και στην επιβολή στους εργαζόμενους επιπλέον επιβάρυνσης στις εισφορές για περίθαλψη και συντάξεις. Επί της ουσίας επιβάλλονται οι ίδιες αντισυνδικαλιστικές διατάξεις που ισχύουν σε όλες τις πολιτείες του αμερικάνικου νότου, όπου το κράτος "εξασφαλίζει και προστατεύει το δικαίωμα στην εργασία".

Με την εφαρμογή του νόμου αυτού θα αφαιρεθούν πάνω από 800 εκ. δολάρια από τις κοινωνικές υπηρεσίες για τα λαϊκά στρώματα, συμπεριλαμβανομένων της εκπαίδευσης, της υγείας, της σίτισης και της περίθαλψης κατ' οίκον. Εκατοντάδες εκατομμύρια δολάρια θα δοθούν στους πλούσιους με φοροαπαλλαγές, μείωση του εργατικού κόστους, ελάττωση στο ελάχιστο της προστασίας της εργασίας.

Η συνεχής μαζική κινητοποίηση χιλιάδων εργαζομένων στο Ουισκόνσιν για 4 μήνες ήταν μια από τις σημαντικότερες κινητοποιήσεις των τελευταίων δεκαετιών. Οι 18 μέρες της κατάληψης του Καπιτωλίου και οι μαζικές συγκεντρώσεις έφτασαν στην κορφή τους στις 12 Μάη (μια μέρα αφού το σχέδιο νόμου ψηφίστηκε και έγινε πλέον νόμος), όπου 185.000 άτομα περικύκλωσαν το Καπιτώλιο στο Μάντισον.

Κάτω απ' αυτή την τεράστια κοινωνική πίεση, το δικαστήριο του Ντέιν στις 26 Μάη έβγαλε μια απόφαση όπου έκρινε ως αντισυνταγματικά ορισμένα άρθρα του νόμου. Φυσικά, ο κυβερνήτης, που έχει την υποστήριξη της αστικής τάξης, προσέφυγε στο Ανώτατο Δικαστήριο, το οποίο στις 14 Ιουνίου ανακάλεσε αυτή την προηγούμενη απόφαση.

Όμως ξανά οι εργαζόμενοι δεν το έβαλαν κάτω. Σύμφωνα με τον αμερικάνικο νόμο, οι πολίτες έχουν δικαίωμα να ανακαλέσουν οποιοδήποτε εκλεγμένο κυβερνήτη εφόσον έχει υπηρετήσει ένα μέρος της θητείας του, εάν συγκεντρώσουν πάνω από έναν συγκεκριμένο αριθμό υπογραφών. Αυτό και έγινε. Στην τελική καταμέτρηση, μετρήθηκαν 900.938 έγκυρες ψήφοι, σχεδόν διπλάσιες από τις απαιτούμενες των 540.208. Το αποτέλεσμα αυτό έδωσε μια γερή γροθιά στην πολιτειακή κυβέρνηση των ρεπουμπλικάνων, οι οποίοι

καλούνται να ξανααναμετρηθούν στις κάλπες, μιας και η εκλογική διαδικασία ορίστηκε για τις 5 Ιουνίου. Παράλληλα θα ξαναγίνουν εκλογές και για τον αναπληρωτή κυβερνήτη καθώς και για τους τέσσερις γερουσιαστές της πολιτείας! Όπως τυχαίως(;) δε, την ίδια μέρα με την καταμέτρηση βγήκε και η απόφαση του πολιτειακού δικαστηρίου, που καθιστούσε αντισυνταγματικά άρθρα του νόμου του Ουόλκερ, ένα εκ των οποίων ήταν και η κατάργηση του δικαιώματος των συνδικάτων να συλλέγουν συνδρομές από τα μέλη τους.

Λαμβάνοντας όλα τα παραπάνω υπόψη, πρόκειται αναμφίβολα για το μεγαλύτερο γεγονός ανάκλησης κυβερνήτη στην ιστορία των ΗΠΑ και μια σπουδαία και ιστορικής σημασίας νίκη των εργαζομένων του Ουισκόνσιν. Στην ιστορία των ΗΠΑ μόνο δυο κυβερνήτες έγινε δυνατός ν' ανακληθούν με τον τρόπο αυτό, Ο ένας ήταν το 2003 στην Καλιφόρνια, για ν' αντικατασταθεί από τον Άρνολντ Σβαρτσενέγκερ και ο άλλος το 1921 στη Βόρεια Ντακότα.

Εν όψει των προεδρικών εκλογών του Νοέμβρη, η προσοχή φεύγει από τον Ρόμνι, ο οποίος βρίσκεται πολύ κοντά στο χρίσμα για να διεκδικήσει την προεδρία για τους Ρεπουμπλικάνους και εστιάζεται στη μάχη του Ουισκόνσιν. Αναπόφευκτα οι εκλογές του Ουισκόνσιν θα καθορίσουν και την πορεία προς τον Νοέμβριο.

Αυτό το γνωρίζουν όλοι και τόσο οι Δημοκρατικοί, όσο και οι Ρεπουμπλικάνοι, το κίνημα «Κατάληψη της Γουόλ Στρητ» αλλά και τα συνδικάτα συγκεντρώνουν τις δυνάμεις τους γι' αυτή την αναμέτρηση.

Ενώ η προεκλογική εκστρατεία δεν έχει αρχίσει επισήμως, ο Ουόλκερ κατόρθωσε να συγκεντρώσει γύρω στα 12 εκ. δολάρια από χορηγίες, φυσικά ανώνυμες. Οι χρηματοδοτήσεις υποψηφίων από οργανισμούς, επιχειρήσεις και ιδιώτες μπορεί να είναι πλέον ανώνυμες και απεριόριστες, ύστερα από μια απόφαση του 2010 του ανώτατου δικαστηρίου των ΗΠΑ με ψήφους 5 προς 4 (The Citizens United v. Federal Election Commission Act). Μέχρι τις εκλογές, σύμφωνα με εκτιμήσεις, ο Ουόλκερ θα έχει συγκεντρώσει στα 60-80 εκ. δολάρια.

Οι ψηφοφόροι στο Ουισκόνσιν φαίνονται άκρως πολωμένοι (οι τελευταίες δημοσκοπήσεις δίνουν ένα ελαφρό προβάδισμα στον Ουόλκερ έναντι του Δημοκρατικού αντιπάλου του) και όλα δείχνουν ότι οι εκλογές αυτές θα μοιάζουν με θρίλερ. Ανεξάρτητα από το αποτέλεσμα τους, η επίτευξη του κινήματος να συγκεντρώσει τόσες πολλές υπογραφές και να προκαλέσει τις εκλογές είναι αναμφισβήτητη μια μεγάλη νίκη.

Φόκλαντ: 30 χρόνια μετά, ο ανταγωνισμός οξύνεται ξανά

Συμπληρώνονται φέτος 30 χρόνια από την ένοπλη σύρραξη μεταξύ Βρετανίας και Αργεντινής, που προκλήθηκε δικαίως από την Αργεντινή όταν διεκδίκησε τα νησιά Φόκλαντ (Μαλβίνες κατά τους Αργεντινούς) από την ιμπεριαλιστική Βρετανία. Τα νησιά, που βρίσκονται στο νότιο Ατλαντικό και κοντά στην Ανταρκτική, τράβηξαν το ενδιαφέρον τους τελευταίους τρεις αιώνες λόγω της μεγάλης γεωστρατηγικής σημασίας τους, των πλούσιων αλιευμάτων και, μετά το 2007, της ανακάλυψης ενός πλούσιου κοιτάσματος πετρελαίου στην περιοχή. Το τελευταίο γεγονός οξύνει ξανά την αντιπαράθεση μεταξύ Βρετανίας και Αργεντινής.

Η Βρετανία καθιέρωσε την κυριαρχία της για τα καλά στα νησιά Φόκλαντ το 1833, διώχνοντας τους εκπροσώπους της κυβέρνησης της Αργεντινής. Η τελευταία όμως δεν έπαψε ποτέ να διεκδικεί τα νησιά, ως μέρος της εδαφικής της κυριαρχίας. Το 1982 η Αργεντινή προσπάθησε να τα αποκτήσει με πόλεμο, επιτιθέμενη στα βρετανικά στρατεύματα των νησιών. Για δύο μήνες η Αργεντινή κατάφερε να τα έχει υπό τη διακυβέρνησή της, αλλά τελικά η Βρετανία, επί πρωθυπουργίας Θάτσερ, στέλνοντας ισχυρές ενισχύ-

σεις, ανάγκασε τις αργεντινές στρατιωτικές δυνάμεις να αποσυρθούν. Παρά την ήττα τους στο σύντομο αυτό πόλεμο, οι Αργεντινοί εξακολούθησαν να διεκδικούν τα νησιά. Μάλιστα, το 1994 η διεκδίκησή τους θεσπίστηκε και μέσω του συντάγματος της Αργεντινής. Από την άλλη, η Βρετανία, θέλοντας να θεμελιώσει την ιμπεριαλιστική κυριαρχία της στα νησιά, παραχώρησε πρόσφατα στους κατοίκους τους πλήρη βρετανική υπηκοότητα.

Στην επέτειο των 30 χρόνων από την έναρξη του πολέμου, η πρόεδρος της Αργεντινής Κριστίνα Κίρχνερ επαναδιτύπωσε την πρόθεση της Αργεντινής να συνεχίσει να διεκδικεί τα νησιά Φόκλαντ. Την ίδια μέρα, διαδηλωτές μαζεύτηκαν έξω από τη βρετανική πρεσβεία στο Μπουένος Άιρες, διαμαρτυρόμενοι για τη συνεχιζόμενη αποικιακή πολιτική της πάλης ποτέ αυτοκρατορίας.

Επανεθνικοποίηση της ενέργειας

Στο μεταξύ η Αργεντινή έστειλε νέο μήνυμα στη Δυτική Ευρώπη. Στα μέσα του Απριλίου, ανακοινώθηκε η εθνικοποίηση του 51% του ενεργειακού κολοσσού YPF, που το 1999 είχε εξαγοραστεί από την ισπανική Repsol, στα πλαίσια των ιδιωτικοποιήσεων που επέβαλε στη χώρα το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο.

Η Ισπανία θα υποστεί μεγάλο πλήγμα από αυτή την εθνικοποίηση, καθώς η οικονομία της είναι σε πολύ κρίσιμη κατάσταση, ενώ πολλές ισπανικές πολυεθνικές έχουν μεγαλύτερα κέρδη από τις επενδύσεις τους στη Λατινική Αμερική παρά στην ίδια την Ισπανία. Η στάση της εταιρείας όμως είναι υποκριτική και ενδεικτική συνάμα του φόβου των καπιταλιστών για τις εθνικοποιήσεις. Η Repsol ήταν σε διαπραγματεύσεις για να πουλήσει το 75% της YPF στην κινέζικη Sinopec. Απλώς η Αργεντινή την πήρε με τους δικούς της όρους!

Χαρακτηριστική όμως είναι και η αντίδραση του διεθνούς καπιταλισμού. Οι G20 έσπευσαν να ανακοινώσουν ότι στηρίζουν την Ισπανία, εννοώντας βέβαια τη Repsol, και το αίτημά της για 10 δισ. δολάρια αποζημίωση. Η δε ΕΕ, διά στόματος Μπαρόζο, ανακοίνωσε ότι θα επιβληθούν κυρώσεις στην Αργεντινή για αυτή την εθνικοποίηση.

Η εθνικοποίηση της πετρελαϊκής εταιρείας έχει συνδεθεί στη συνείδηση των οπαδών της Κίρχνερ με την εκ νέου διεκδίκηση των Φόκλαντ από την Αργεντινή. «Οι Μαλβίνες είναι της Αργεντινής, όπως και η YPF» ήταν ένα από τα συνθήματα που φώναζαν. Δεν είναι τυχαίο εξάλλου ότι η εθνικοποίηση συνέπεσε με την επέ-

τειο των 30 χρόνων από τον πόλεμο.

Η ανησυχία της Βρετανίας για ένα τέτοιο ενδεχόμενο είναι έκδηλη, καθώς, αμέσως μετά την ανακοίνωση της εθνικοποίησης, έσπευσε να καθησυχάσει γραπτώς 15 τράπεζες και πετρελαϊκές εταιρείες που λειτουργούν στην περιοχή, λέγοντάς τους ότι η Αργεντινή δεν έχει δικαιοδοσία παρέμβασης στην πετρελαϊκή και αλιευτική οικονομία των νησιών Φόκλαντ. «Η Βρετανική Κυβέρνηση δεν έχει καμία αμφιβολία για την κυριαρχία της στα νησιά Φόκλαντ και τις θαλάσσιες περιοχές που τα περιβάλλουν», αναφέρει. Όπως αποκάλυψε βρετανική εφημερίδα, είχε προηγηθεί γράμμα από την κυβέρνηση της Αργεντινής προς τράπεζες που εμπλέκονται στην εξόρυξη πετρελαίου στα νησιά, που τις απειλούσε με νομικές κυρώσεις.

Σε περιόδους όξυνσης της κρίσης, οι έκπτωτοι ιμπεριαλιστές δεν έχουν περιθώρια να παραχωρήσουν ή να υποχωρήσουν μπροστά σε τίποτα. Γι' αυτό οι αντιδράσεις τους ήταν τόσο έντονες ενάντια στην εθνικοποίηση, που αμφισβητεί το νεοφιλελεύθερο δόγμα των αποκρατικοποιήσεων/ιδιωτικοποιήσεων, γι' αυτό και η αντίδραση της Βρετανίας θα είναι στο μέλλον σφοδρή, προκειμένου να κρατήσει τα νησιά Φόκλαντ.

Βασικές θέσεις για τις συμμαχίες

Σειρά άρθρων για τις συμμαχίες στην Αριστερά και το εργατικό κίνημα (4^ο μέρος)

■ Σταύρος Σκεύος

1 **Ενότητα και Κατάκτηση της Πλειοψηφίας της Τάξης.** Οι επαναστάτες μαρξιστές, για να υπηρετήσουν τα άμεσα αλλά και τα ιστορικά συμφέροντα (σοσιαλιστική επανάσταση) της εργατικής τάξης, επιδιώκουν την ενότητα και ενοποίηση της. Αυτή συνήθως ξεκινάει σε κοινωνικό επίπεδο (ενότητα καθαυτή), μέσα από αγώνες για άμεσα αιτήματα, συνδικάτα κλπ. – αλλά επιδιώκουμε διαρκώς ν' ανυψώνεται σε πολιτικό επίπεδο (ενότητα δ' εαυτή), να προχωράει πάνω σ' ένα πρόγραμμα υπεράσπισης των συμφερόντων του προλεταριάτου (ουσιαστικά το πρόγραμμα του επαναστατικού κόμματος). Δεν οικοδομούμε μια ενότητα εν κενώ, αλλά παλεύουμε ταυτόχρονα στο εσωτερικό της εργατικής τάξης για να υπερφαλαγγίσουμε την αστική και ρεφορμιστική επιρροή και να εγκαταστήσουμε την ηγεμονία των επαναστατικών ιδεών.

2 Σήμερα, για την άσκηση αυτής της πολιτικής, πρέπει να λάβουμε υπόψη την πολιτική κρίση, την κατάσταση της λεγόμενης «εργατικής και λαϊκής βάσης» του ΠΑΣΟΚ και της βάσης των ρεφορμιστών (ΚΚΕ, ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ).

3 **Για τη βάση του ΠΑΣΟΚ και των ρεφορμιστών.** Η κρίση του αστικού πολιτικού σκηνικού γεννά και θα γεννά αδιάκοπα «διαφοροποιούμενες» προσοπικότητες και παράγοντες, που αφού για χρόνια υπηρέτησαν το σύστημα, αναζητούν τώρα αλλού πολιτική στέγη για να διασωθούν. Το πρόβλημα δεν είναι να περιμαζεύσουμε όλους αυτούς, να «ξεπλύνουμε» τις πολιτικές αμαρτίες τους, για ν' αυξήσουμε κάποια εκλογικά αποτελέσματα (πράγμα κι αυτό αμφίβολο) [1], αλλά πως θα οικοδομήσουμε μια ανεξάρτητη ταξική πολιτική.

Τα πράγματα δεν απλοποιούνται με τη «βάση του ΠΑΣΟΚ» [2], όπως επίσης –αν και σε μικρότερο βαθμό– με των ΚΚΕ και ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ. Το πρόβλημα είναι βαθύτερο: δεκαετίες ρεφορμιστικής κυριαρχίας όχι μόνο έχουν υποσκάψει την επαναστατική κουλτούρα και τις επαναστατικές παραδόσεις αλλά και έχουν εκπαιδεύσει ολόκληρες γενιές σ' ένα ρεφορμιστικό σχέδιο διαχείρισης του συστήματος, είτε του Κράτους Πρόνοιας είτε της κρίσης του είτε της κρίσης του ίδιου του καπιταλισμού.

4 **Αντιμνημονιακό, Αριστερό ή Εθνικό Μπλοκ / Κυβέρνηση.** Για τους ίδιους λόγους, γίνεται σήμερα ελκυστική η ιδέα ενός «αριστερού» ή ακόμα «εθνικού» μετώπου. Αυτή η ιδέα είναι άκρως επικίνδυνη για τα συμφέροντα των εργαζόμενων μαζών. Γιατί είναι δυνατόν ένα «αντιμνημονιακό» πρόγραμμα και κάποιες συμμαχίες με μικροαστικά μορφώματα ή προσωπικότητες να παγιδεύσουν σημαντικά κομμάτια των μαζών. Ιδιαίτερα σήμερα που –όπως σε κάθε περίοδο οξυτάτης κρί-

σης– υπάρχουν τμήματα των εργαζόμενων αποπροσανατολισμένα από την σφοδρότητα της κρίσης και της αστικής επίθεσης, την καθυστέρηση της απαλλαγής απ' αυτή την κατάσταση, την καθυστέρηση της εξέγερσης και της επανάστασης. Αυτά θα έβλεπαν ή βλέπουν ένα τέτοιο μπλοκ σαν το μικρότερο κακό, επειδή νομίζουν ότι έτσι δεν διακινδυνεύουν τίποτα ή επειδή μοιάζει σαν ο «συντομότερος» και «ευκολότερος» δρόμος ή απλά επειδή δεν βλέπουν άλλη διέξοδο.

Οι ρεφορμιστές εκμεταλλεύονται και πιέζουν ιδιαίτερα πάνω σ' αυτές τις αδυναμίες της συνείδησης των μαζών για ν' ανακόψουν / εγκλωβίσουν τις διαδικασίες ριζοσπαστικοποίησής τους. [3]

5 Τα παραπάνω δεν σημαίνουν ότι πρέπει να υποτιμούμε τον αυθόρμητο ριζοσπαστισμό των μαζών, που μπορεί να ξεπηδήσει από αφορμές σχετικά «ασήμαντες», από γεγονότα «τυχαία», από μια προσδοκία που καλλιέργησαν ή ένα σύνθημα που έριξαν οι ρεφορμιστές χωρίς καλά-καλά να θέλουν ή να ξέρουν κι οι ίδιοι να τα εφαρμόσουν. Υπερτονίζοντας τους κινδύνους από τις κάθε είδους αυταπάτες και θολές πολιτικές, οι επαναστάτες μπορεί να βρεθούν παγιδευμένοι σε μια στατική εικόνα της πραγματικότητας και να χάσουν μια σημαντική ευκαιρία που θα ανοίξει η έμφυτη **αντιουστιακή-αντικαπιταλιστική παρόρμηση** της εργατικής τάξης σε συνθήκες παρατεταμένης κρίσης και αστάθειας του καπιταλιστικού συστήματος, παρατεταμένου κοινωνικού πολέμου. Σε μια τέτοια περίπτωση, να είμαστε έτοιμοι να μπούμε τολμηρά στη μάχη, σπρώχνοντάς την πιο μπροστά, μαζί με τις αγωνιζόμενες μάζες με όλες τις αυταπάτες ή ανεπάρκειές τους, σε διάφορες τακτικές συμμαχίες με κάθε είδους οργάνωση (συνδικαλιστική ή πολιτική, ρεφορμιστική ή κεντριστική) όπου αυτές ίσως είναι προσκολλημένες, είναι η μόνη σωστή πολιτική – και όχι να κυρήτουμε να ευαγγέλιο μιας δήθεν «επαναστατικής» πολιτικής που δεν δοκιμάζεται στην πράξη.

6 Ωστόσο, μια σωστή πολιτική δεν οικοδομείται πάνω σε ενδεχόμενα, αλλά πάνω στις αρχές του επαναστατικού μαρξισμού και στην ανάλυση της συγκεκριμένης πραγματικότητας:

– Σε παλιότερες περιόδους, ουσιαστικά πριν τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο όπως και κατά τη διάρκειά του και λίγο μετά, το σύνθημα μιας «αριστερής κυβέρνησης» (Σοσιαλιστικών και Κομμουνιστικών Κομμάτων) μπορούσε να έχει μια διαφορετική σημασία. Γιατί σήμαινε, κατά κανόνα, συσπείρωση των δυνάμεων της εργατικής τάξης, κάλυπτε σχεδόν το σύνολό της, εκπλήρωνε τον πόθο για ενότητα και κυρίως έκφραζε την άνοδο των αγώνων. Ακόμα και σε περιπτώσεις εκλογικής νίκης των Λαϊκών Με-

τώπων, είχαμε κύματα καταλήψεων χώρων δουλειάς, αυθόρμητες εξεγέρσεις εργαζόμενων, γιατί θεωρούσαν ότι είχαν νικήσει ή ένιωθαν ισχυρή αυτοπεποίθηση, παρά την πυροσβεστική και αντίθετη στάση των ρεφορμιστικών κομμάτων.

– **Σήμερα, τίποτα απ' όλα αυτά δεν ισχύει.** Ακόμα και πηγαίνοντας αρκετά πίσω, με εξαίρεση τη νίκη/κυβέρνηση της Λαϊκής Ενότητας στη Χιλή το 1973, κανένα άλλο λαϊκό μέτωπο δεν προκάλεσε αξία λόγου άνοδο του εργατικού κινήματος. Μετά τη δεκαετία του '60 και κυρίως σήμερα, που τα Λαϊκά Μέτωπα (Ιστορικός Συμφιβασμός και αργότερα κυβέρνηση Πρόντι στην Ιταλία, Ένωση της Αριστεράς και αργότερα Πληθυντική Αριστερά στη Γαλλία, «σοσιαλιστική» κυβέρνηση σήμερα στη Δανία κ.α.) δεν έχουν κανένα από τα παλιότερα χαρακτηριστικά, η στάση των επαναστατών μαρξιστών απέναντι σε τέτοιες κυβερνήσεις πρέπει να είναι **περισσότερο αρνητική και ανελαστική.** Έτσι, η υποστήριξη των ρεφορμιστών, ειδικά σε οποιοσδήποτε εκλογικές διαδικασίες, είναι σχεδόν χωρίς νόημα και απαγορευτική. Η άρνηση υποστήριξης σε κεντροαριστερές, «αριστερές» και γενικά λαϊκομετωπικές κυβερνήσεις είναι ακόμα πιο κατηγορηματική. [4]

7 Οι κίνδυνοι δεν εκλίνουν για το γεγονός ότι μόνο ότι η Αριστερά στην Ελλάδα παρουσιάζει, προς το παρόν, διαφορές –σε πολλές περιπτώσεις σημαντικές– σε σχέση με την εκφυλιστική εικόνα στην Ευρώπη. Αν αυτό σημαίνει ότι υπάρχουν δυνατότητες για μια ευρύτερη εφαρμογή της τακτικής του Ενιαίου Μετώπου στο εσωτερικό της Αριστεράς, αυτές είναι ακόμα περισσότερο θεωρητικές παρά συγκεκριμένες. Ιδιαίτερα δεν πρέπει να ξεχνιέται ότι: (α) Ο φιλο-ΕΕ προσανατολισμός του ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ συμβαδίζει με την κορυφαία στρατηγική του ευρωπαϊκού κεφαλαίου. (β) Το ΚΚΕ, παρά την αριστερή φρασεολογία του, που ταυτόχρονα συνδέεται με τον ακραίο σταλινικό σεχταρισμό και με μια ανοιχτά διασπαστική πολιτική, είναι το κόμμα που έχει στην ιστορία του τα περισσότερα και τα χειρότερης μορφής Λαϊκά Μέτωπα (ταξικές προδοσίες).

8 Υποτιμώντας ή αγνοώντας(;) ή αποκρύπτοντας τους κινδύνους και αυτή την πραγματικότητα, η πολιτική όλο και περισσότερων οργάνωσεων της Άκρας Αριστεράς τείνει όλο και περισσότερο να αναπαράγει τη ρεφορμιστική πολιτική των Λαϊκών Μετώπων της πρότασης της ΑΝΤΑΡΣΥΑ για ένα «αγωνιστικό μέτωπο ρήξης και ανατροπής», που για κάποιες από τις δυνάμεις της ήδη μετατρέπεται με αρκετή άνεση σε «αριστερό μέτωπο» ή και συζήτηση για τη δυνατότητα μιας «αριστερής κυβέρνησης». [5] Ομοίως, το κάλεσμα για

«ψήφο στην Αριστερά» (η θέση π.χ. του Ξεκινήματος) είναι για τον ίδιο λόγο μια κατά βάση λαϊκομετωπική πολιτική και ιδιαίτερα σήμερα φανερώσει εγκατάλειψη κάθε προσπάθειας να οικοδομηθεί μια επαναστατική επιρροή μέσα στις μάζες. Σε κάθε περίπτωση, δεν πρόκειται για μια πολιτική που «δυσκολεύει τον αγώνα» ή για κόμματα που δεν στέκονται «στο ύψος των ιστορικών τους ευθυνών» [6], αλλά για **σκληρούς ρεφορμιστικούς μηχανισμούς που πρέπει να υπερφαλαγγιστούν** από τους επαναστάτες και τις μάζες για να νικήσουμε.

9 Για ν' ασκήσουμε μέσα σ' αυτές τις συνθήκες μια αποτελεσματική, επαναστατική πολιτική συμμαχιών, πρέπει να έχουμε ως οδηγό μερικές βασικές μεθόδους, τακτικές και συνθήματα: (α) Διαφύλαξη της ανεξάρτητης ταξικής πολιτικής και οργάνωσης του προλεταριάτου. Η ενότητα πρέπει να οικοδομείται καταρχάς στο εσωτερικό της εργατικής τάξης και προκειμένου για ευρύτερα στρώματα με άξονα την εργατική τάξη. [7]

(β) Ανάπτυξη των μορφών αυτοοργάνωσης: γενικές συνελεύσεις, επιτροπές, συντονιστικά και ιδιαίτερα με εκλεγμένους-ανακλητούς αντιπροσώπους, λαϊκές συνελεύσεις κλπ. μέχρι ροβιέτ ή έμβρυά τους. (γ) Ένα πρόγραμμα μεταβατικών διεκδικήσεων, με άξονα τον εργατικό έλεγχο – δηλαδή «ένα σύστημα μέτρων που –με μια εργατοαγροτική κυβέρνηση– θα εξασφαλίζουν το πέρασμα από τον καπιταλισμό στο σοσιαλισμό» (Τρότσκι). (δ) Ενότητα στους αγώνες / στην δράση – συνειδητή πάλη γι' αυτή την ενότητα, ενάντια σε κάθε πολιτική διάσπασης και κατακερματισμού κινητοποιήσεων, αγώνων κλπ. (ε) Συμμαχίες πάνω σε συγκεκριμένους στόχους με αντικαπιταλιστικές και επαναστατικές δυνάμεις. (στ) Προβολή του συνθήματος της επαναστατικής κυβέρνησης των εργαζόμενων, πάντοτε όμως στη βάση ενός προγράμματος ομας-αντικαπιταλιστικού και στηριγμένης σε κινηματικές δομές και όργανα εργατικού ελέγχου.

Επίσης, η ανάπτυξη της συνείδησης γίνεται σε μαζική κλίμακα μόνο μέσα από εμπειρίες αγώνα και οργάνωσης. Προσαρμόζοντας την τακτική μας σ' αυτό το δεδομένο, δεν αποκλείονται έτσι και **υπολογισμένες και προσεχτικές** μειοψηφικές ενέργειες (αν όλα εξαρτώνταν από μια εκ των προτέρων δεδομένη πλειοψηφία, η επαναστατική πολιτική θα έχανε κάθε νόημα), όχι όμως πραξικοπηματικές.

10 Σε κάθε περίπτωση: (α) Αν δεν υπάρχουν ισχυροί ρεφορμιστικοί σχηματισμοί που ελέγχουν τις μάζες και το κίνημα, δεν χρειάζεται να τις αναστήσουμε ή εφεύρουμε για να συμμαχήσουμε μαζί τους. Ιδιαίτερα σήμερα που το πιο σημαντικό μέρος της πλατιάς πρωτοπορί-

ας βρίσκεται έξω από τον ασφυκτικό έλεγχο του ρεφορμισμού και οι επαναστάτες μπορούν να του απενυθύνουν άμεσα χωρίς την «υποχρεωτική» διαμεσολάβηση συμμαχιών κλπ. με τους ρεφορμιστές. (β) Η πολιτική συμμαχιών του επαναστατικού κόμματος, προς όλες τις κατευθύνσεις (ιδιαίτερα προς ρεφορμιστικές και κεντριστικές οργανώσεις), προϋποθέτει ορισμένους **συσχετισμούς** αριθμητικής/οργανωτικής δύναμης και πολιτικής ωριμότητας. Σήμερα, πριν από οποιαδήποτε συμμαχία, ελιγμό ή συμβιβασμό, πρέπει να ξεκινάμε από το πρωταρχικό αίτημα των καιρών: την ενίσχυση μέσα στις μάζες μιας πολιτικής **κατά βάση επαναστατικής** και την οικοδόμηση μιας νέας επαναστατικής δύναμης (επαναστατικό κόμμα), που θα αποτελέσει τον σταθερό σκελετό για την ανασυγκρότηση-ανασύνθεση και αντιπίθεση του εργατικού κινήματος.

Σημειώσεις

- [1] Αυτή είναι η πολιτική του ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ, με κομμάτια προερχόμενα από το ΠΑΣΟΚ (Σακοράφα, Κουρουπλής κ.α. – το λεγόμενο Ενωτικό Κοινωνικό Μέτωπο, με το οποίο κατεβαίνει μαζί στις εκλογές της 6^{ης} Μάη), αλλά πρόσφατα και από την παραδοσιακή Δεξιά, όπως έδειξε η πρόταση Τσίπρα για σχηματισμό κυβέρνησης με τον... Καμμένο! Σε άλλη κλίμακα, τα ίδια έχει εφαρμόσει κατά καιρούς το ΚΚΕ με «προσωπικότητες» (π.χ. Απ. Γκλέτσος).
- [2] Συχνά δεν πρόκειται παρά για κομμάτια της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας νέτα σκέτα, έστω και στα πιο χαμηλά κλιμάκια της, που είναι ευνόητο ότι η προσέγγισή τους κρύβει τεράστιους κινδύνους.
- [3] Το επιχείρημα της «χρήσιμης ψήφου» έχει ιδιαίτερα καλλιεργηθεί ενόψει των εκλογών της 6^{ης} Μάη από ΚΚΕ και ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ (π.χ. το σύνθημα του ΚΚΕ «μην σκορπάς την ψήφο σου δεξιά κι αριστερά»).
- [4] Η συνολική τακτική απέναντι σε τέτοιες κυβερνήσεις πρέπει να λαμβάνει υπόψη τη φθορά ή σταθερότητά τους, το βαθμό εξωκοινοβουλευτικής δράσης των μαζών κ.α.
- [5] Π.χ. η ΑΡΑΝ, που η βασική της συνθηματολογία για «έξοδο από Ευρώ/ΕΕ – πραγματική δημοκρατία και εθνική ανεξαρτησία – παραγωγική ανασυγκρότηση σε σοσιαλιστική κατεύθυνση» δύσκολα διαχωρίζεται από έναν σοσιαλδημοκρατικό ρεφορμισμό, για να ακριβολογούμε. Κρύβει το άμεσο μέλλον κι άλλα τέτοια «ολισθήματα»;
- [6] Από προεκλογική προκήρυξη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ.
- [7] Δημιουργούν έτσι επικίνδυνη σύγχυση συνθήματα όπως π.χ. «παλαϊκός ξεσηκωμός» ή πολύ περισσότερο «λαϊκή εξουσία». Η χρήση της λέξης «λαός», πέρα από προπαγανδιστική, δεν πρέπει να ταυτίζεται με την ουσία της επαναστατικής πολιτικής, που διαμορφώνεται με επίκεντρο την εργατική τάξη.

Μάης '68

Η φαντασία στην εξουσία!

Η κοινωνική εξέγερση του Μάη '68 σηματοδότησε την είσοδο των μαζών στην πολιτική, για πρώτη φορά τόσο μαζικά και οργανωμένα σε μια ιμπεριαλιστική χώρα μετά το 2ο Παγκόσμιο Πόλεμο. Έδωσε το έναυσμα για μια σειρά από εξεγέρσεις σε όλο τον κόσμο. Ξεκίνησε στο τέλος του μεταπολεμικού μεγάλου κύματος ανάπτυξης του καπιταλισμού, στη Γαλλία, και ξεσήκωσε εκατομμύρια φοιτητές, μαθητές και εργαζόμενους σε όλο τον πλανήτη. Το σημαντικότερο ήταν ότι θύμισε, τόσο στους καπιταλιστές όσο και στους σταλινικούς γραφειοκράτες, ότι η επανάσταση στις δυτικές εκβιομηχανισμένες χώρες δεν αποτελεί ένα γραφικό παρελθόν, αλλά καθημερινή επιταγή και δυνατότητα.

Σε μια διεθνή συγκυρία ανάπτυξης των κοινωνικών κινημάτων (ενάντια στον πόλεμο στο Βιετνάμ, «Ανοιξη της Πράγας», κ.α.) και ενώ στο εσωτερικό της Γαλλίας η αμφισβήτηση των παραδοσιακών συνδικαλιστικών δομών και της ρεφορμιστικής αριστεράς όλο και μεγάλωνε, οι φοιτητές της Σορβόννης, στις 3 Μαΐου 1968, έριξαν τη σπίθα που πυρπόλησε τη γαλλική κοινωνία. Αντιδρώντας αυθόρμητα στη σύλληψη φοιτητών και στην κατάληψη του πανεπιστημίου από την αστυνομία, συγκρούστηκαν με την τελευταία. Μετά από μια βδομάδα κινητοποιήσεων, στις 10 Μάη, οι μαθητές, οργανωμένοι σε μαθητικές επιτροπές, ενώθηκαν με τους φοιτητές σε απεργία και διαδηλώσεις. Η νύχτα της 10ης Μαΐου έμεινε γνωστή ως η «νύχτα

των οδοφραγμάτων», καθώς οι διαδηλωτές άρπαζαν ό,τι έβρισκαν μπροστά τους (πέτρες από τα λιθόστρωτα, αυτοκίνητα, λεωφορεία κ.α.) και δημιουργούσαν οδοφράγματα ενάντια στην αστυνομία.

Τις επόμενες μέρες, αυθόρμητα και κόντρα στη βούληση των επίσημων συνδικάτων, εργάτες σε διάφορα εργοστάσια αρχίζουν απεργία, υπό την πίεση των φοιτητών και μαθητών, που συγκρούονται επί δέκα μέρες με την αστυνομία. Μέχρι τις 16 Μαΐου 50 εργοστάσια απεργούσαν, ενώ τις επόμενες δύο μέρες ο αριθμός των απεργών έφτασε τα 2 εκατομμύρια και μέχρι τα τέλη του μήνα είχε ξεπεράσει τα 10 εκατομμύρια, αριθμός που αντιπροσωπεύει τα 2/3 της εργατικής τάξης της Γαλλίας. Ουσιαστικά η μεγαλύτερη γενική απεργία είχε κατακτηθεί στην πράξη και αυθόρμητα, ενάντια στη Γενική Συνομοσπονδία Εργασίας, η οποία όχι μόνο δεν οργάνωσε τους εργαζόμενους με απεργιακές επιτροπές, αλλά έπνιξε την εργατική δημοκρατία, βαφτίζοντας τις συνδικαλιστικές της δομές «επιτροπές» και προωθώντας μισθολογικά αιτήματα, στην προσπάθειά της να ελέγξει την κατάσταση. Ωστόσο οι εργαζόμενοι την είχαν ξεπεράσει. Απέρριψαν τις προτάσεις της συμφωνίας της Γκρενέλ για αυξήσεις 25% στον κατώτερο μισθό και 10% στους μέσους μισθούς, ενώ ήδη σε αρκετά εργοστάσια είχαν σημειωθεί καταλήψεις και εργατική διαχείρισή τους. Οι εξεγερμένοι υιοθέτησαν πολιτικά αιτήματα, ζητώντας πια την παραίτηση του Ντε Γκολ.

Τόσο το Σοσιαλιστικό Κόμμα όσο και το Κομμουνιστικό Κόμμα Γαλλίας στην αρχή καταδίκασαν τη φοιτητική εξέγερση. Όσο όμως η εξέγερση έπαιρνε μαζικά εργατικά χαρακτηριστικά δεν μπορούσαν παρά να υποστηρίξουν σιωπηλά τους εξεγερμένους, χωρίς να κάνουν όμως το παραμικρό για να τους οργανώσουν. Αντίθετα, ήταν οι πρώτοι που έσπευσαν να συμφωνήσουν με τον Ντε Γκολ μόλις αυτός προκήρυξε εκλογές, ξεκινώντας έτσι την αστική αντεπίθεση. Χωρίς μια συγκροτημένη πρωτοπορία η δυνατότητα καθορισμού μιας στρατηγικής και τακτικής που θα έθετε ζήτημα εξουσίας δεν ήταν δυνατό να επιτευχθεί για τους εξεγερμένους. Έτσι, μετά την προκήρυξη των εκλογών, μετά τις προδοσίες των σταλινικών-ρεφορμιστικών κομμάτων εις βάρος των εργαζόμενων και εξαιτίας της έλλειψης μιας οργανωμένης πρωτοπορίας που να δείχνει την εναλλακτική λύση, το κίνημα άρχισε να ξεφουσκώνει.

Παρόλα αυτά η παρακαταθήκη του Μάη ήταν πολύ σημαντική, καθώς δημιούργησε μια πλατιά πρωτοπορία νέων αγωνιστών με αντικαπιταλιστική και διεθνιστική συνείδηση, αποτελούμενη από φοιτητές, μαθητές και νέους εργαζόμενους, που είχαν διαμορφωθεί από τους αγώνες ενάντια στον πόλεμο στο Βιετνάμ και υπέρ της απελευθέρωσης της Αλγερί-

ας και δεν ελέγχονταν πλέον από τα παραδοσιακά κόμματα και τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία. Μέρος αυτής της πρωτοπορίας ενίσχυσε και τις ακροαριστερές και αναρχικές οργανώσεις. Επίσης, η εξέγερση κατάφερε να ενώσει τους φοιτητές, τους μαθητές και τους νέους εργαζόμενους και να προσελκύσει καλλιτέχνες, διανοούμενους, αγρότες κ.α. Σημαντικές ήταν ακόμα οι μορφές πάλης που εφαρμόσε: τα μαζικά οδοφράγματα, οι καταλήψεις πανεπιστημίων και εργοστασίων, με παράματα εργατικού ελέγχου και εργατικής αυτοδιαχείρισης, οι απεργιακές επιτροπές που περιλάμβαναν μαθητές, φοιτητές και εργαζόμενους.

Ο γαλλικός Μάης υπήρξε έναυσμα για ξέσπασμα εξεγέρσεων σε πολλές ευρωπαϊκές χώρες. Στα ίδια πλαίσια, με πολλά κοινά χαρακτηριστικά, εντάσσεται και η ελληνική εξέγερση του Πολυτεχνείου το 1973, που εμπνεύστηκε από το γαλλικό Μάη. Με αυτές τις εξεγέρσεις άλλαξαν οι συσχετισμοί υπέρ των εργαζομένων. Προωθήθηκαν τα αιτήματα του εργατικού ελέγχου και της εργατικής αυτοδιαχείρισης. Για όλα αυτά, ο γαλλικός Μάης αξίζει να μελετάται και να γίνεται παράδειγμα προς μίμηση από τους εργαζόμενους σε όλο τον κόσμο.

Πρωτομαγιά: Ημέρα μνήμης και αγώνα

Η Πρωτομαγιά, παγκόσμια ημέρα μνήμης και αγώνα ενάντια στην καπιταλιστική εκμετάλλευση, επιβλήθηκε στη συνείδηση των εργαζομένων όλου του κόσμου ως ημέρα σύμβολο της πάλης τους, έπειτα από την ηρωική εξέγερση των εργατών του Σικάγο το Μάη του 1886. Καθιερώθηκε από τη νεοϊδρυθείσα 2^η Διεθνή το 1889 και φυσικά από την πρόθεση των ευρωπαίων και αμερικάνων αρχικά εργατών να τιμάνε τους αγώνες της τάξης τους αναπτύσσοντας καινούργιους.

Το 1886 η αμερικάνικη εργατική τάξη, έχοντας επιβάλει ήδη το δεκάωρο σχεδόν σε όλη την επικράτεια των ΗΠΑ έπειτα από μακροχρόνιους αγώνες και συσπειρωμένη εκείνη την εποχή γύρω από την αναρχοσυνδικαλιστική IWPA (Διεθνής Ένωση του Εργαζόμενου Λαού) και ειδικά στο Σικάγο, προπύργιο του εργατικού κινήματος, γύρω από το Κεντρικό Εργατικό Συνδικάτο, επίσης ελεγχόμενο από τους αναρχικούς, αποφασίζει την κάθοδό της σε γενική απεργία από την 1η Μάη, με αίτημα την καθιέρωση του οχταώρου.

Στην απεργία συμμετείχαν εκατοντάδες χιλιάδες εργάτες, παραλύοντας το Σικάγο και όλα τα μεγάλα βιομηχανικά κέντρα της χώρας, τρομοκρατώντας την αστική τάξη ότι επρόκειτο για

μια νέα Παρισινή Κομμούνια. Η αρχική υποχώρηση ορισμένων βιομηχάνων και η παραχώρηση του οχταώρου σε περίπου 150 χιλιάδες εργάτες, έδωσε τη θέση της στην οργάνωση ενός κύματος καταστολής, με απεργοσπαστές, τραμπούκους και φυσικά την προετοιμασία επέμβασης της αστυνομίας και του στρατού.

Η μπουρζουαζία του Σικάγο, χωρίς να κάνει καμία παραχώρηση, αποφάσισε την άγρια συντριβή του κινήματος, δίνοντας εντολή στην αστυνομία να χτυπήσει στις 3 Μάη τις εργατικές διαδηλώσεις και να επιτεθεί στις απεργιακές φρουρές, με αποτέλεσμα να δολοφονήσει 6 εργάτες και να τραυματίσει αρκετούς άλλους. Σε όλες τις ΗΠΑ απλώθηκε ένα τεράστιο κύμα διαμαρτυρίας και την επόμενη μέρα τα συνδικάτα στο Σικάγο αποφάσισαν συγκέντρωση διαμαρτυρίας το απόγευμα στην πλατεία Χείμάρκετ. Ενώ η συγκέντρωση πλησίαζε προς το τέλος της, η αστυνομία προσπάθησε να διαλύσει τους εναπομείναντες διαδηλωτές. Τότε εκτοξεύθηκε μια βόμβα προς την αστυνομία, σκοτώνοντας και τραυματίζοντας αρκετούς αστυνομικούς. Η αστυνομία άνοιξε πυρ, προκαλώντας άγνωστο μέχρι σήμερα αριθμό θυμάτων. Είτε προβοκάτσια, είτε απελπισμένη ενέργεια αντεκδίκησης για τα δεινά που είχαν υποστεί οι εργαζόμενοι από τη βαρβαρότητα της αστυνομίας, έδωσε το κατάλλη-

λο πάτημα για την αστική τάξη να εξαπολύσει ένα πογκρόμ συλλήψεων, διώξεων και καταστολής σε όλη τη χώρα. Στο Σικάγο οδηγήθηκαν σε δική οκτώ αναρχικοί συνδικαλιστές ηγέτες, αν και παρών όταν έπεσε η βόμβα ήταν μόνο ένας από αυτούς. Όλοι αντιμετώπισαν θαρραλέα και με ήθος επαναστάτη τα αστικά δικαστήρια, καταγγέλλοντας την καπιταλιστική βαρβαρότητα και υπερασπιζόμενοι τους αγώνες της τάξης. Τέσσερις από αυτούς οδηγήθηκαν στην κρεμάλα, ένας αυτοκτόνησε και οι υπόλοιποι φυλακίστηκαν. Αφέθηκαν όμως ελεύθεροι έπειτα από ένα κίνημα αλληλεγγύης των εργαζομένων, που ανάγκασε τις αρχές να αναθεωρήσουν την αρχική δίκη.

Εκτοτε η 1^η Μάη αποτέλεσε σημείο αναφοράς για την παγκόσμια εργατική τάξη, που είδε στην εξέγερση του Σικάγο το δρόμο για την ικανοποίηση των δικών της ανεκπλήρωτων αιτημάτων και διεκδικήσεων, με αποτέλεσμα, μερικά μόλις χρόνια μετά, η Πρωτομαγιά του 1890 να γίνει μέρα μαζικών απεργιών και διαδηλώσεων ταυτόχρονα στις ΗΠΑ και την Ευρώπη.

Το ελληνικό εργατικό κίνημα δεν άργησε να οργανώσει και αυτό τις δικές του Πρωτομαγίες, ήδη από το 1891, με πρωτοβουλία του Κεντρικού Σοσιαλιστικού Ομίλου του Σταύρου Καλλέργη, και το 1893 έγινε η πρώτη μεγάλη συγκέντρω-

ση, με βασικά αιτήματα την καθιέρωση του οχταώρου, της αργίας της Κυριακής και της κοινωνικής ασφάλισης. Απέτελεσε επίσης την ημέρα έναρξης του Μάη του '36, της εξέγερσης των εργατών της Θεσσαλονίκης, που κλόνισαν το αστικό καθεστώς, αλλά ηττήθηκαν, προδομένοι από τη σταλινική πολιτική των λαϊκών μετώπων του ΚΚΕ.

Σήμερα, η Εργατική Πρωτομαγιά υπονομεύεται από την αστική τάξη, που προσπαθεί να τη συνδέσει με τον εορτασμό της άνοιξης και της ανθοφορίας, καθιστώντας την μια ακίνδυνη παγανιστική γιορτή αντί για ένα θανάσιμο γι' αυτήν κίνδυνο. Ακόμα χειρότερα, η ταύτιση της Πρωτομαγίας με την προδοτική πολιτική της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, που διασπά, υπονομεύει, ξεπουλά τους αγώνες και τιμής ένεκεν προκηρύσσει απεργία την 1^η Μάη, έχει συντελέσει στην απαξίωσή της στη συνείδηση των εργαζομένων. Όμως, η χρεοκοπία του ελληνικού καπιταλισμού, τα αιμοβόρα μνημόνια των αστικών κομμάτων, η κατάργηση στοιχειωδών εργασιακών δικαιωμάτων, οι χουντικές πρακτικές της αστυνομίας καθιστούν αναγκαίο να στρέψουμε το βλέμμα μας στην ιστορία της τάξης μας, ώστε να αντλήσουμε από εκεί παραδείγματα ηρωισμού, αλλά κυρίως να βγάλουμε τα απαραίτητα συμπεράσματα ώστε την εποχή της θανάσιμης κρίσης του ελληνικού καπιταλισμού να επιβάλουμε μια και καλή τη δική μας εργατική άνοιξη, τη σοσιαλιστική επανάσταση.

Κίνα

Αναταράξεις στο Κ.Κ. Κίνας

■ Γιάννης Χαλάς

Σε περίοδο όξυνσης των εσωκομματικών αντιθέσεων δείχνει να εισέρχεται το Κομμουνιστικό Κόμμα της Κίνας, με αφορμή την καθάρση του Μπο Σιλάι, μέλους του Πολιτικού Γραφείου. Ο Σιλάι αντιμετωπίζει κατηγορίες διαφθοράς και έχει τεθεί σε κατ' οίκον περιορισμό, ενώ και η σύζυγός του έχει συλληφθεί με την κατηγορία ότι οργάνωσε τη δολοφονία βρετανού επιχειρηματία με στενές σχέσεις με το καθεστώς. Οι εξελίξεις αυτές διαταράσσουν τη φαινομενικά «ομαλή» πορεία του ΚΚ Κίνας προς το 18^ο συνέδριό του το φθινόπωρο, όπου έχουν δρομολογηθεί σαρωτικές αλλαγές σε όλα τα επίπεδα της κομματικής και κρατικής ηγεσίας, με κορυφαία βέβαια τη διαδοχή του νυν προέδρου της χώρας Χου Ζιντάν από τον Σι Τζινπίνγκ.

Ο Μπο Σιλάι θεωρείται ο βασικός εκπρόσωπος της «αριστερής» πτέρυγας του κόμματος, που κηρύσσει την επιστροφή στο μαοϊκό παρελθόν. Οι εξελίξεις που ακολούθησαν την καθαίρεσή του είναι χαρακτηριστικές για τις πρακτικές σκοτεινών και αντιδραστικών καθεστώτων όπως το κινέζικο. Οι αρχές ανέστειλαν για ένα μήνα τη λειτουργία της ιστοσελίδας «Ουτοπία», με την κατηγορία ότι «άρθρα που δημοσιεύθηκαν στην ιστοσελίδα παραβιάζουν το Σύνταγμα, περιέχουν κακόβουλες επιθέσεις εναντίον πολιτικών ηγετών και εμπρηστικά σχόλια». Η «Ουτοπία», όπως και άλλες ιστοσελίδες αριστερής κατεύθυνσης, στήριξε τον Μπο Σιλάι, υποστηρίζοντας ότι η καθαίρεσή του διευκολύνθηκε από μηχανορραφίες των Ηνωμένων Πολιτειών, και προειδοποίησε ότι λανθασμένοι χειρισμοί στην υπόθεση αυτή θα μπορούσαν να οδηγήσουν μέχρι και σε διάσπαση του ΚΚ Κίνας. Την ίδια τύχη με την «Ουτοπία» είχε η ιστοσελίδα «Η Σημαία του Μάο» και δεκάδες άλλοι αντικυβερνητικοί διαδικτυακοί τόποι. Η μετακίνηση δυνάμεων ασφαλείας και η ανάκληση 3000 κομματικών στελεχών στο Πεκίνο για «επανεκπαίδευση» τροφοδότησαν φήμες ακόμα και για επικείμενο πραξικόπημα, που, παρότι βέβαια δεν ευσταθούν, είναι ενδεικτικές της αναταραχής που προκλήθηκε.

Ο Μπο Σιλάι ήταν κυβερνήτης της επαρχίας Τσονγκίνγκ και είχε εξαγγείλει μια «κόκκινη» εκστρατεία, με αναφορές στην Πολιτιστική Επανάσταση και σε ρητά του Μάο και με υποσχέσεις για αναδιανομή του πλούτου. Κυριότερες πρωτοβουλίες του ήταν η αποφασιστική καταστολή του τοπικού δικτύου της πανίσχυρης κινέζικης μαφίας και το πρόγραμμα ανέγερσης 800.000 κατοικιών για φτωχές οικογένειες. Ωστόσο, η πραγματικότητα είναι αρκετά διαφορετική από τις εξαγγελίες του Σιλάι. Η τοπική κυβέρνησή του είχε ως βασική προτεραιότητα την προσέλκυση ξένων κεφαλαίων και εφάρμοσε ένα εκτεταμένο πρόγραμμα ιδιωτικοποίησης αγροτικών εκτάσεων. Οι κατοικίες που κατασκευάστηκαν

ήταν στην πραγματικότητα μικροί κοινότητες που μπορούσαν να στεγάσουν έναν μόνο εργάτη και που βέβαια δεν είχαν άλλο σκοπό παρά τη δημιουργία ενός ελκυστικού αποθέματος φτηνών εργατικών χεριών για τους «επενδυτές».

Παρόλα αυτά, ο Σιλάι, έστω και σε συμβολικό επίπεδο και ως σημείο αναφοράς των «νεο-μαοϊκών», συνιστούσε έναν αρκετά σημαντικό κίνδυνο για τους νεοφιλελεύθερους «εκσυγχρονιστές» της κομματικής νομενκλατούρας, οι οποίοι ήθελαν να στείλουν ένα ξεκάθαρο μήνυμα προς κάθε αντίθετη φωνή αλλά κυρίως προς τις εξοργισμένες λαϊκές μάζες. Πίσω από το πέπλο της φαινομενικής ηρεμίας και του «οικονομικού θαύματος» της Κίνας βρίσκονται οι εκατοντάδες απεργίες, ακόμα και τοπικής κλίμακας εξεγέρσεις, που ξεσπούν σχεδόν σε κάθε επαρχία της αχανούς χώρας και τις οποίες το καθεστώς προσπαθεί να βυθίσει στη σιωπή. Αυτό που δεν μπορούν να κρύψουν είναι οι συνθήκες απόλυτης εξαθλίωσης που βιώνουν εκατοντάδες εκατομμύρια εργατών και αγροτών, την ίδια στιγμή που μια χούφτα καπιταλιστών και γραφειοκρατών του κόμ-

ματος συσσωρεύουν αμύθητα κέρδη. Λόγω της έλλειψης μιας ισχυρής εργατικής επαναστατικής δύναμης, είναι φυσικό τα παραπάνω να εκφράζονται με ένα μαζικό αίσθημα «νοσταλγίας» για την εποχή του Μάο και με την εμφάνιση διάφορων ομάδων, μέσα και έξω από το ΚΚ, που εκφράζουν πολιτικά αυτή την τάση. Σε αυτό το πλαίσιο, που συνδυάζεται με τη διεθνή άνοδο των αγώνων σε Ανατολή και Δύση, η επίδειξη δύναμης του καθεστώτος ενάντια στον Σιλάι και την αριστερή πτέρυγα είναι απόλυτως εξηγήσιμη.

Η κοινωνική και πολιτική κρίση οξύνονται από τα σημάδια «κόπωσης» που εμφανίζει η οικονομική ανάπτυξη της Κίνας, στην οποία πολλοί καπιταλιστές προσβλέπουν ως «ατμομηχανή» εξόδου του συστήματος από τη θανάσιμη κρίση του. Για να προλάβει την επέκταση της παγκόσμιας κρίσης στο εσωτερικό της Κίνας, το ΚΚ διέθεσε τα τελευταία χρόνια 600 δισ. δολάρια για μαζικά έργα υποδομής. Η πολιτική αυτή μπορεί να είχε προσωρινή επιτυχία, ωστόσο δημιούργησε μια «υπερθερμανση» της καπιταλιστικής πλέον κινέζι-

κης οικονομίας και μια υπερσυσώρευση παραγωγικών δυνατοτήτων που είναι αδύνατον να βρουν διέξοδο με αύξηση των εξαγωγών, λόγω της παγκόσμιας ύφεσης και μείωσης της κατανάλωσης. Τα περισσότερα έργα υποδομής λιμνάζουν αναξιοποίητα και έχει δημιουργηθεί μια επικίνδυνη «φούσκα», καθώς η αξία των άδειων ακινήτων ξεπερνά το 100% του ΑΕΠ. Η χρηματοδότηση των έργων οδήγησε σε τρομακτική υπερχρέωση των τοπικών και περιφερειακών κυβερνήσεων. Το καθεστώς προσπαθεί να αντιμετωπίσει την κατάσταση με τις γνωστές χρεοκοπημένες νεοφιλελεύθερες συνταγές, ανοίγοντας τους κρατικά ελεγχόμενους τομείς στις «αγορές» και τον ανταγωνισμό. Αρκετά στελέχη προτείνουν αύξηση των κοινωνικών και προνοιακών δαπανών με στόχο την τόνωση της λαϊκής κατανάλωσης, είναι άγνωστο όμως πού θα βρεθούν τα χρήματα όταν οι περιφερειακές κυβερνήσεις έχουν συσσωρεύσει τεράστια χρέη. Το εκρηκτικό πλαίσιο που έχει δημιουργηθεί κυφορεί ραγδαίες εξελίξεις και γιγαντιαίες κοινωνικές συγκρούσεις, που αναμφίβολα θα επηρεάσουν δραματικά το παγκόσμιο σκηνικό.

Η σφαγή της Τιέν Αν Μεν

Τον Απρίλη του 1989 οι κινέζοι φοιτητές και εργάτες εξεγέρθηκαν ενάντια στο καθεστώς της μαοσταλινικής γραφειοκρατίας και την παλινόρθωση του καπιταλισμού που είχε δρομολογηθεί από τα τέλη της δεκαετίας του '70, μετά το θάνατο του Μάο και την ανάληψη της ηγεσίας από τον Ντενγκ Σιαοπίνγκ. Η δεκαετία του '80 χαρακτηρίστηκε από την αναίρεση των σημαντικότερων κατακτήσεων της κινέζικης επανάστασης και τη ραγδαία πτώση του βιοτικού επιπέδου των μαζών, αλλά και την όξυνση της καταστολής ενάντια στα κινήματα που διεκδικούσαν δημοκρατικές ελευθερίες και βελτίωση της θέσης των εργατών. Η κινέζικη κοινωνία ήταν ένα καζάνι που έβραζε και η αφορμή για την έκρηξη δόθηκε με το θάνατο του Χου Πιαομπάνγκ, στελέχους του ΚΚ Κίνας που είχε την (αβάσιμη) φήμη πολιτικά φιλελεύθερου. Στα τέλη του Απρίλη του 1989, οι εκδηλώσεις προς τιμήν του μετατράπηκαν μέσα σε λίγες μέρες σε διαδηλώσεις εκατοντάδων χιλιάδων, στο Πεκίνο αλλά και άλλες μεγάλες πόλεις. Οι διαδηλωτές απαιτούσαν δημοκρατικές ελευθερίες, δημιουργία ανεξάρτητων συνδικάτων και κατάργηση των προνομίων της γραφειοκρατίας. Παρά την απαγόρευση, το απόγευμα μετά την κηδεία του Χου η κεντρική πλατεία Τιεν Αν Μεν του Πεκίνου πλημμύρισε από κόσμο που κρατούσε κόκκινες σημαίες και τραγουδούσε τη Διεθνή. Μετά από μια προσωρινή κάμψη, οι φοιτητές, που ήταν οι πρωταγωνιστές στην πρώτη φάση του κινήματος, πήραν δύο πρωτοβουλίες αποφασιστικής σημασίας για την κλιμάκωση και εξάπλωσή του: 3.000 φοιτητές ξεκίνησαν απεργία πείνας, ενώ δημιουργήθηκαν ομάδες εξόρμησης στους χώρους δουλειάς, που οδήγησαν σε μαζική συμμετοχή της εργατικής τάξης στις διαδηλώσεις.

Στις 20 Μάη, το καθεστώς έντρομο κήρυξε στρατιωτικό νόμο και συγκέντρωσε 300.000 στρατιώτες στα περίχωρα του Πεκίνου. Η απάντηση των εργατών και φοιτητών ήταν συγκλονιστική: οδοφράγματα στήθηκαν στις συνοικίες, ενώ λεωφορεία, φορτηγά, κάθε είδους οχήματα με κόκκινες σημαίες επιστρατεύθηκαν για να μεταφέρουν χιλιάδες κόσμο σε κάθε άκρη της πόλης. Οι εξεγερμένοι χρησιμοποίησαν τα οδοφράγματα για να απευθυνθούν στους φαντάρους και πολλοί από αυτούς συναδελφώθηκαν μαζί τους.

Οι εργάτες προχώρησαν στην ίδρυση νέων, ανεξάρτητων από το καθεστώς συνδικαλιστικών ενώσεων, με μεγαλύτερη την Ανεξάρτητη Ομοσπονδία Εργατών Πεκίνου, αλλά και πολλές παρόμοιες σε όλες τις μεγάλες πόλεις. Ωστόσο, η κυβέρνηση μπόρεσε να εκμεταλλευθεί την έλλειψη σαφών πολιτικών στόχων του κινήματος και να οργανώσει ανελέητη καταστολή. Χιλιάδες φοιτητές και εργάτες συνελήφθησαν. Τη νύχτα της 3^{ης} προς 4^η Ιούνη 1989 τα τανκς του βάρβαρου καθεστώτος εισέβαλαν στην πλατεία Τιεν Αν Μεν και έπνιξαν την εξέγερση στο αίμα. Φοιτητές και εργάτες αντιστάθηκαν ηρωικά μέχρι το τέλος, ενώ σε άλλες πόλεις οι συγκρούσεις συνεχίστηκαν για αρκετές μέρες ακόμα.

Η εξέγερση της Τιεν Αν Μεν απέδειξε την τεράστια δύναμη της εργατικής τάξης και την ικανότητά της να δημιουργεί ιστορικής κλίμακας γεγονότα, ακόμα και όταν ένα σιδηρόφρακτο καθεστώς μοιάζει να έχει βάλει τα πάντα στο «γύψο». Διδάσκει όμως παράλληλα ότι για να μην εξατμιστεί η δυναμική οποιοδήποτε μεγάλο κινήματος είναι απαραίτητη η οικοδόμηση μιας ισχυρής επαναστατικής δύναμης, που θα κατευθύνει τις μάζες προς το μοναδικό στόχο που μπορεί να δικαιώσει απόλυτα τις θυσίες του αγώνα τους: την κατάληψη της πολιτικής εξουσίας.